

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

Cuntanın ikinci yılı durum ve görevlerimiz

12 Eylül askeri faşist cuntasının siyasi iktidara bütünü ile el koymasının üzerinden bu yana iki yıl geçti. Bu iki yıl, öğrenmesini bilene ve öğrenmek isteyene bir çok doğruyu görmek için zengin bir malzeme sağladı. Kuşkusuz 12 Eylül askeri faşist hareketinin ve onun ardından gelişen olayların pratikte sağladığı malzeme işçi sınıfı, emekçi halkımız; başta Kürt milleti olmak üzere ezilen milliyetler; ve devrimci örgütler açısından çok acılı, bedeli çok ağır ödenen bir malzeme oldu.

Sorun 12 Eylül olayının sağladığı zengin malzemeden doğru dersler çıkarıp çıkarmama; doğru sonuçlara varıp varmama sorunudur. 12 Eylül olayından doğru dersler çıkarmak, ancak toplumun gelişme yollarını açıklayan biricik bilim olan Marksizm-Leninizme dayanarak mümkündür. Marksizm-Leninizmden her uzaklaşma, bizi kaçınılmaz olarak yanlış sonuçlara, yanlış çözümlere götürmektedir. 12 Eylül hakkında ülkemizde "sol" adına getirilen açıklamalar ve çözümlerin büyük çoğunluğu bu gerçeği bir kez daha göstermiştir.

Biz Komünistler, 12 Eylül'ün ikinci yıl dönümünde, onu lanetlemenin en iyi yolunun 12 Eylül olayından çıkarılan doğru ve yanlış ders ve sonuçların karşılaştırılması olduğunu; doğru görüşlerin gücümüz oranında işçi sınıfı ve emekçiler arasında yayılması olduğunu düşünüyoruz.

Doğru Marksist-Leninist görüşlerin işçi sınıfı ve emekçi kitleleri içinde yayılması; işçi sınıfı ve emekçi kitleleri hakim sınıflara karşı sınıf mücadelesinde silahsızlandırılan oportünist-revizyonist görüşlerin işçi sınıfı ve emekçilerin saflarından yoğun ideolojik mücadele ile temizlenmesi; işçi sınıfının gerçek bir Bolşevik Parti önderliğinde birliği; gerçek bir Bolşevik Parti önderliğinde birleşmiş işçi sınıfının diğer emekçi sınıflarla sağlam ittifakı ... İşte bunlardır 12 Eylül'ün ve benzerlerinin gerçek panzehiri!

Gerçekten 12 Eylül'ü "kahretmek" mi istiyoruz? Gerçekten 12 Eylül'ü mümkün ve zorunlu kılan bu düzeni "kahretmek" mi istiyoruz? Gerçekten bir daha 12 Eylülle izin vermemek mi istiyoruz? O halde yukarıda 12 Eylül'ün gerçek panzehiri olarak saydığımız hedeflere —bugün çok uzak olduğumuz bu hedeflere— varma yolunda bugün atılacak adımları doğru tespit etmemiz ve bu adımları atmamız gerekir. O zaman Komünistler olarak 12 Eylül ile ilgili yapmamız gereken şey, 12 Eylül rejiminin "insanlık suçları" üzerine yakınmak ve oportünistlerin yaptığı gibi Batı Avrupa'nın "demokratik" emperyalistlerin den merhamet dilenmek değildir. Yapmamız gereken şey, 12 Eylül'ü ortaya çıkaran şartları; 12 Eylül'ün bir yanda hakim sınıfları ve emperyalizm; diğer yanda işçi sınıfı ve ezilen yığınlar açısından anlamını; hakim sınıfların "geçici başarılarının sebeplerini; bugünün esas görevinin ne olduğunu; bu esas görevin Marksist-Leninistlere 12 Eylül konusunda hangi görevleri yüklediğini; bu konudaki yanlış görüşlerle çatışma içinde ortaya koymaktır.

(Devamı s. 2'de)

Cuntanın Anayasa "oylaması" na hayır !

Askeri faşist cuntanın "demokrasiyi tesis" oyununun yeni bir perdesi, cuntanın "Anayasa Komisyonu"nun hazırladığı "Anayasa" taslağının yine cuntanın "Danışma Meclisi"nde görüşülmeye başlaması ile açıldı.

12 Eylül askeri faşist cuntası daha işin başında görevini "bir daha (12 Eylül deki gibi) bir müdahaleye gerek bırakmayacak bir sistem oluşturmak" olarak açıklamış; bunun "gerçekleştirilmesi" yönünde atacağı adımlar konusunda da bilgi vermişti.

Buna göre cunta ilk görev olarak "anarşiyi" —yani sınıf mücadelesini— ezecek; "sarsılan devlet otoritesini yeniden tesis edecek"ti. Yapılanlar ise yeni yasal düzenlemelerle meşrulaştırılacaktı. Hakim sınıfların ve onların efendileri emperyalistlerin çıkarlarını savunan cuntanın gulamaları bizzat hakim sınıfların yasaları ile çizdiği noktalarda yasalar "düzeltilene" kadar.

Ne demektir cuntanın sözünü ettiği "bir daha 12 Eylül gibi müdahaleleri gerekli

kılmayacak bir sistem"? Bu sorunun cevabı 12 Eylül öncesi durumun içinde yatmak tadır. 12 Eylül öncesinde başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi halkın; ve Kürt ulusunun mücadelelerinin büyük boyutlara ulaştığı ve komprador patron ve ağaların iktidarını tehdit ettiği bir ortam vardı. İşte şimdi böyle bir "sistem" kurulmalıydı ki, "böyle" bir ortam bir daha ortaya çıkmasın.

(Açıkta ki, sömürü ve zulüm sistemlerinde emekçi yığınların sömürü ve zulme başkaldırısını sonsuza dek engellemek mümkün değildir. Bu anlamda da hakim sınıfların "bir daha 12 Eylül öncesi gibi bir ortamı" sonsuza dek engelleyecek bir "sistem" kurma istekleri onların bir hayalidir. Onlar ancak bu sömürü ve zulüm düzenlerinin ömrünü biraz daha uzatabilirler. Ama sonunda emekçilerin bu düzeni ezenlerin ve sömürülenlerin başına geçirmelerini; yerle bir etmelerini; ve işçi sınıfı önderliğinde bir düzen kurulmasını, "hangi sistem"i kurarlarsa kursunlar engelleyemezler.)

(Devamı s.17'de)

İçindekiler

Cuntanın ikinci yılı durum ve görevlerimiz	s. 1
Cuntanın Anayasa "oylaması"na hayır!	s. 1
12 Eylül ve öne çıkan birkaç nokta ...	s. 8
Türk faşistleri ırkçılığı körüklüyor	s.16
Bize gelen mektuplar	s.19
Oportünist-revizyonist cepheden	s.21
Kardeş örgütlerimizle aramızdaki çelişmeler ve tartışma	s.26
Bugünkü görevlerimiz ve "barış hareketi" konusundaki tavrımız üzerine bir kez daha	s.26
Eleştiri	s.30

Cuntanın ikinci yılı durum ve görevlerimiz

12 Eylül cunta hareketinin sebep ve amaçları

12 Eylül cunta hareketinin sebep ve amaçları, en açık bir biçimde cunta şefi Evren'in 13 Eylül 1980'de yaptığı açıklama da; ve 16 Eylül 1980'de yaptığı basın toplantısında ortaya konmuştur. Cuntanın amaçları ve niteliği hakkında ise kurulan 'cunta hükümeti'nin programı detaylı bilgi ve malzeme vermektedir.

Cunta şeflerinden faşist Evren 12 Eylül'ü şöyle gerekçelendiriyordu:

"Ülkemizin halen içinde bulunduğu hayati öneme haiz siyasi, ekonomik ve sosyal sorunlar devlet ve milletimizin bekasını tehdit eder boyutlara ulaşmış ve bu devletimizi cumhuriyet tarihimizin en ağır buhranına sürüklemiştir."

"... Türk demokrasisi rayından çıkmıştır. Ve böylece bu rejim buhranı doğmuştur. Türk silahlı kuvvetleri kaybolan devlet otoritesini yeniden tesis etmek için yönetime el koymak zorunda kalmıştır." (13 Eylül konuşması)

İşte faşist askeri cuntanın en yetkili ağzının söyledikleri bunlar. Bunlar cunta şefinin 12 Eylül'ü haklı göstermek için yaptığı abartmalar değil; gerçek durumun hakim sınıflar açısından ortaya konmasıdır.

Gerçekten de 12 Eylül öncesinde Evren'in "devletimiz" diye adlandırdığı emperyalizme bağımlı Türk hakim sınıflarının iktidar aracı olan 'devlet', "cumhuriyet tarihinin en ağır buhranını" yaşıyordu. "Devlet otoritesi kaybolmuş"tu.

12 Eylül öncesinde hakim sınıfların devlet çarkı birçok alanlarda felç olmuş, işlemez duruma gelmişti. Bu en açık ifadesini devletin yasama organı olan meclislerin kilitlenmesinde, aylarca çoğunluk sağlayamamasında; cumhurbaşkanı bile seçemesinde buluyordu. Hakim sınıfların iki ana siyasi partisi, AP ve CHP, tabanlarını kaybetmemek için bir türlü yarıya gelemiyor; hakim sınıfların istekleri doğrultusunda sınıf mücadelesini bastırabilmek için birleşmek yerine, birbirlerinin kirli çamaşırlarını emekçi kitlelerin gözü önünde yıkıyorlardı. Faşist Evren bu durum hakkında şöyle diyordu:

"Bir kısım anayasal kuruluşlar ve siyasi partiler gaflet uykusundan uyanmamışlar, sanki ortalık güllük gülistanlık gibi, şahsi, zümrevi ve partici çekişmelerden ayrılmamışlar"dı. (Evren'in 16 Eylül 1980'deki basın toplantısı)

Ama yalnızca yasamada değil, yürütme ve yargılamada da kurumlar parçalanmıştı, ya da parçalanma eğilimi içinde idi. Devletin şiddet tekelini korumakla yükümlü en önemli silahlı örgütlerinden biri olan polis teşkilatı bölünmüş durumda idi. Devletin neredeyse işler durumdaki tek kurumu olan —ve devletin en önemli kurumu olan— orduya da gerek hakim sınıfların siyasi partilerinin arasındaki çekişmeler; gerekse hakim sınıflarla emekçiler arasındaki çatışmalar yansıyor; ordu da bölünme eğilimleri taşıyordu.

Merkezi alanda sarsılan "devlet otoritesi", bölgesel düzeyde bazı hallerde hemen hemen bütünü ile yok olmuştu. Bazı belediyeler hakim sınıfların doğrudan kontrolünden çıkmıştı. Bazı kasaba, mahalle

ve köylerde devlet otoritesi yerine, devrimci grupların veya sivil faşist grupların "otoritesi" geçerli idi. Türkiye Kürdistanında milli zulme karşı direniş git tikçe daha geniş kitleleri içine çekiyor; milli bilinç ve bu temelde mücadeleler yaygınlaşıyordu. Türk milletinin devlet olarak örgütlenme tekelini açıkça sorun olarak ortaya konmaya başlanmıştı. "Milletin bekası" işte bu anlamda "tehdit edilir" hale gelmişti.

Kısacası "devlet", "rejim" büyük bir bunalım içinde idi. "Östteki sınıflar" iktidarlarını şimdiye kadarki biçimde (yani parlamenter maskeli faşist diktatör —lük biçiminde) sürdüremez hale gelmişlerdi.

Bu "devlet" buhranı ekonomik alanda emperyalizme bağımlı hakim sınıfların içine battıkları gittikçe derinleşen bunalımın siyasi plandaki yansıması idi. Emperyalizme bağımlı bir ekonomide emperyalist tekelci sermayenin bütün devri bunalımları, hem de daha şiddetli bir şekilde yansımaktadır. Türkiye'de de böyle oldu.

1970'lerin ikinci yarısından itibaren, emperyalist ülkelerde giderek derinleşen ekonomik bunalım, Türkiye'ye daha da şiddetli bir biçimde yansdı. Emperyalizme bağımlılık sonucu ortaya çıkan, enerji alanında petrole (yani emperyalist petrol tekeline!) bağımlılık durumu; petrol ve petrol ürünleri fiyatlarının 1970'lerin ikinci yarısındaki olağanüstü artışına bağlı olarak; zaten sürekli açık ve ren dış ticaret dengesini bütünü ile Türkiye aleyhine bozdu. Emperyalizme bağımlı hakim sınıflar için Türkiye'de üretimi belli ölçülerde sürdürmenin tek yolu olarak dışta daha fazla borçlanma; içte ise daha yoğun sömürü kaldı. 1980'e gelindiğinde; Türkiye'deki hakim sınıflar emperyalist efendilerine değil borçlarını, borçlarının faizlerini bile ödeyemeyecek duruma gelmişlerdi. Ekonomik alanda tam bir iflas sözkonusu idi. Yüzde 100'ü aşan enflasyon, işsizlik, sürekli artan fiyatlar emekçiler için hayatı çökmez hale getiriyordu. Hakim sınıflar bunalımın yükünü sömürüyü yoğunlaştıranak işçi sınıfının, ve tüm emekçilerin sırtına yıkmaya çalışıyorlardı. İşçi sınıfının ve emekçilerin buna karşı direnişini bastırarak için ise sürekli olarak faşist baskıları arttırıyorlardı.

12 Eylül öncesinde "Ezilen sınıfların sıkıntısı ve ihtiyacı olağandan öteye varmıştı". Bu sınıflar "Hem buhranın şartları zorlaması sonucu, hem de bizzat üst tabakalar tarafından bağımsız tarihi eylemlerle itiliyordu."

Bir Mayıs 1977'de yüzbinlerle işçi ve emekçi —Komünizmin propagandasının resmen yasak olduğu Türkiye'de— İstanbul'da "bütün Batının en büyük 1 Mayıs gösterisi"ni gerçekleştiriyorlardı. Faşist hakim sınıflar buna ancak, sosyal-faşistlerin dolaylı desteğinde gerçekleştirdikleri provokasyon ve katliamla karşı çıkabiliyorlardı.

İki Eylül 1977'de İstanbul'da 1 Mayıs mahallesinde Onbinin üzerinde emekçi, gecekondu halkı örgütlü devrimci ve komünistler önderliğinde polise karşı, yer yer silahlı direniyordu.

Aralık 1978'de sivil faşistlerin kıskırtmaları sonucu Maraş'ta çıkan çatışmalarda; onbinlerle halk hem sivil hem resmi faşistlere karşı yiğitçe direniyordu.

1979'da Maraş katliamının yıldönümünde özellikle öğretmenler ve öğrenciler geniş bir direniş gerçekleştiriyorlardı.

1980 Türkiye'de işçi sınıfının büyük direnişlerine tanık olarak başlıyordu.

İstanbul'da Tekel işçileri, birçok fabrikada doğrudan siyasi taleplerle grev ve direnişler sürdürüyorlardı.

İzmir'de Tarih işçileri Ocağın ikinci yarısında greve gidiyorlar; Onbinin üzerinde işçi hem fabrikada, hem de yerleşim bölgelerinde, grevi kırmak için yüklenen hakim sınıfların polisine, jandarinasına, ordusuna karşı yiğitçe direniyordu. Bu direniş, en üst bünelere, silahlı çatışmaya kadar varıyordu.

Bu direniş ülke çapında yankılar yapıyor; birçok fabrikada işçiler, bir çok okullarda öğrenciler bu direnişi desteklemek, direnişin kanla bastırılmasını önlemek için çeşitli destek eylemleri yapıyorlardı.

Nisan 1980'de Tarsus'ta bir trafik kazası üzerine emekçilerin yolu kapaması ve hakim sınıfların silahlı gücünün saldırganlığı ile başlayan büyük direniş, hakim sınıflar tarafından ancak dokuz kişinin katledilmesi ile bastırılabilirdi.

30 Nisan 1980'de hemen bütün büyük belediyelerde işçiler işi bırakıyorlardı.

Mayıs/Haziran 1980'de Çorum'da faşistlerin saldırısına karşı örgütlü devrimcilerle halk silahla direniyordu.

Bir Mayıs 1980, yasağa rağmen büyük kitle gösterilerine şahit oluyordu.

25 Temmuz'da DISK başkanı, sendika ağası Kemal Türkler'in faşistlerce katledilmesi dolayısıyla yüzbinlerce işçi iş bırakıyor; işçi sınıfının muazzam gücünü gösteriyordu.

Ağustos 1980'de Zonguldak'ta Onbin madden işçisi direnişe geçiyordu.

12 Eylül 1980'e gelindiğinde, hemen hemen yarısı Madeni Eşya işkolunda olmak üzere, toplam 55000'e yakın işçi grevde bulunuyordu.

120000 işçi ise greve gitmek için Hükümetin 90 günlük erteleme süresinin dolmasını bekliyordu.

Sırada birçok işkolunda toplu iş sözleşmeleri görüşmeleri bekliyor: sendikalar en azından enflasyon hızı oranında ücret artışı talep ediyorlardı.

TOSİAD'ın verdiği rakamlara göre grevlerde "kaybolan" işgünü sayısı 1979'da iki milyon ikiyüzbinden, 1980'de yedimilyon yediyüzbine çıkmıştı!

Belli başlılarını saydığımız bu kitlevi eylemler yanında, daha birçok grev, boykot, direniş eylemleri oldu. Bunun yanında faşistlerin silahlı saldırılarına karşı silahlı savunma eylemleri; ve kitleden kopuk; kitle adına yapılan çok sayıda silahlı eylem de bu dönemde artan biçimde yer alıyorlardı.

Toparlarsak:

12 Eylül 1980 öncesinde ülkemizde "Egemen sınıflar için değişikliğe gitmeden egemenliğini sürdürmeleri mümkün değil"di. ... Öst tabakalar "eski biçimde yaşayamayacak durumda" idi.

"Ezilen sınıfların sıkıntısı ve sefaleti olağanüstü boyutlara varmış" idi.

Cuntanın ikinci yılı durum ve görevlerimiz

"Bunların sonucu olarak 'barışçıl za-manlarda' kendilerinin soyulmasına hiç ses çıkarmadan razı olan, ama fırtınalı dönemlerde gerek buhranın durumu so-nucu, gerekse bizzat üst tabakaların kendisi tarafından bağımsız tarihi ey-leme itilen yığınların eyleminde önem-li bir artış" vardı. (Lenin)

Yani 12 Eylül öncesinde ülkemizde işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin bilinç ve ör-gütlenmesi, varolan imkânları gerçek ha-line dönüştürecek seviyede olsa idi; pro-letarya önderliğinde bir devrimle sonuçlanabilecek **DEVRİMCİ DURUM** vardı.

İşte hakim sınıflar açısından mutlaka ortadan kaldırılması gereken şey bu idi. Ne olursa olsun emekçilerin yükselen devrimci mücadelesi; ve Türkiye Kürdistanın da milli baskıya karşı gelişen mücadele bastırılmalı, ezilmeli idi.

Hakim sınıfların iyice sarsılan iktidarı sağlamlaştırılmalı; "devlet otorite-si" ne pahasına olursa olsun "yeniden te-sis" edilmeli idi.

Ne pahasına olursa olsun **DEVRİMCİ DU-RUM** bastırılmalı idi!

Emperyalizm ve 12 Eylül operasyonu

Türkiye'deki hakim sınıfların bu amaçla-rının onların bağımlı olduğu emperyalist güç-lerin; öncelikle batılı emperyalist güç-lerin amaçları ile tam bir uyum içindeydi.

1980 öncesinde Ortadoğu'da gelişen olay-lar, bütün emperyalist güçler açısından Türkiye'nin önemini arttırmıştı. Ortado-ğu'da Amerikan emperyalizminin ve diğer batılı emperyalistlerin en sağlam, en 'is-tikrarlı' görülen ayaklarından biri olan İran'da patlayan devrim hareketi; İran'ı "istikrarlı" bir dayanak olmaktan çıkar-mış; Ortadoğu'da dengeyi önemli ölçüde sarsan bir rol oynamıştı. Ardından gelen Rus sosyal emperyalistlerinin Afganistan işgali; başta Amerikan emperyalizmi ol-mak üzere tüm batılı emperyalistler açıs-ından Türkiye'yi çok daha önemli bir ha-le getirmişti. Batılı emperyalistler Tür-kiye'de "istikrarlı" bir rejime ihtiyaç duyuyorlardı. "İstikrarlı", sağlam, batılı emperyalistlere bağımlı bir rejim; ba-tılı emperyalistlerin Ortadoğu'daki önem-li çıkarılarını korumak için mutlaka ge-rekli idi. Batılı emperyalistler için de Türkiye konusunda tek slogan: "Ne paha-sına olursa olsun, Türkiye 'huzur ve sük-ûna' kavuşmalıdır" sloganı idi. Tabii onların kasdettiği huzur ve sükûn, aynı faşist cuntabaşı Evren'in kasdettiği gi-bi, sönmürücüler için huzur ve sükûndur. Bunun ise yolu işçi sınıfının ve emekçi-lerin sınıf mücadelesini kanla bastırmak tır.

Rus sosyal emperyalistleri açısından, Türkiye bugün için Amerikan emperyalist-lerinin ve batılı emperyalistlerin nüfuz alanı içinde olduğu kesin olan bir ülke-dir. Bu gibi ülkelerde Rus sosyal emper-yalistlerinin şimdiki siyaseti, var olan statükoyu koruma, bu statüko içinde bir yandan hakim sınıflarla iktisadi, siyasi, kültürel, vb. ilişkiler geliştirerek üst ten nüfuz etme; diğer yandan kendi uşak siyasi partileri için en geniş özgürlüğü savunarak, bunlar aracılığı ile ya asker-i darbenin; ya da askeri darbe ile koop-dineli "enternasyonalist yardım"ın yollarını açmaktır.

12 Eylül 1980 öncesinde durum Rus sos-yal emperyalistleri açısından da istenir bir durum değildi. Çünkü işçi sınıfı ve emekçi kitleler yer yer Rus sosyal emper-yalizminin uşaklarının denetimi dışında hareket ediyorlardı. Diğer yandan MHP ti-pi sivil faşist bir hareketin de güçlen-mesi Rus sosyal emperyalistlerini rahat-sız ediyordu. Sovyetler Birliği ile dost-luk ilişkilerini sürdürecektir ve geliştire-cek "istikrarlı" bir rejim Rus sosyal em-peryalistlerinin istek ve çıkarları ile de uyum içinde idi.

12 Eylül operasyonu, Türkiye'deki ha-kim sınıflar kadar; başta Amerikan emper-yalistleri olmak üzere, batılı emperya-list güçlerin de çıkarılarını korumak için girişilmiş bir operasyondur. Bu operas-yonda doğrudan parmağı olmayanlar, bu o-perasyonu desteklemiş ve onaylamışlardır. Rus sosyal emperyalistleri ise, çıkarları gereği bu operasyona karşı çıkmamış, dolaylı destek vermiştir.

Cuntanın niteliği

12 Eylül cuntası emperyalizme bağımlı ha-kim sınıfların emekçi sınıflar üzerindeki açık terörcü faşist diktatörlükleri-nin bir biçimidir. Faşist diktatörlüğün 12 Eylül cuntası biçiminde; başlangıçta hemen her türlü "demokratik incir yapra-ğı" kaldırılıp atılmış; hakim sınıfların iktidarını sağlamlaştırmak için gerekli tedbirleri en kısa zamanda, ve en verim-li biçimde alabilmek için, "parlamento", "siyasi partiler" gibi "etraf güllük gü-listanlık oluca" (Evren) kullanılabilecek olan araçlardan bir süre vazgeçilmiş; yasama ve yürütme beş kişilik cuntanın e-linde toplanarak; yargılama —bağımsız bi-rakma adına— gerçekte cuntaya bağlana-rak; hakim sınıfların kendilerini toparlama-ları için mutlaka gereksinme duydukları üst seviyede bir siyasi tekel kurul-muştur.

12 Eylül cuntası devletin sınıfsal ni-teliğinde herhangi birşey değiştirmemiştir. Devlet 12 Eylül öncesinde de olduğu gibi, emperyalizme bağımlı burjuvazinin; ve onlarla ittifak içindeki toprak ağala-rının devletidir. Onların iktidar aracıdır.

12 Eylül cuntası bu devletin faşist ni-teliğini, özünü de değiştirmemiştir. Dev-let 12 Eylül'den önce de faşistti. 12 Eylül'den sonra da faşist kalmıştır.

Değişen faşist diktatörlüğün biçimidir. 12 Eylül öncesinin oldukça kaba bir par-lamenter demokratik maske ile örtülü faş-ist diktatörlük biçimi, yerini "askeri cuntaya" biçiminde bir faşist diktatörlük biçimine bırakmıştır. İşte 12 Eylül'de değişen budur.

12 Eylül, 12 Eylül öncesi var olan "de-mokrasî"yi ortadan kaldırmaya yönelik, burjuva demokrasisi yerine faşizmi geçire-meye yönelik faşist bir darbe hareketi değildi. Bu anlamda 12 Eylül bir dar-be değildi. 12 Eylül, gerçekte varolan faş-ist diktatörlüğü sağlamlaştırmaya yöne-len; devrimci durumu bastırmaya yönelik; ülkemizde gerçek demokrasiyi kazanmanın bi-ricik yolu olan devrim mücadelesini bas-tırmaya yönelik bir askeri operasyondur.

Esas hedefi, işçi sınıfının ve emekçile-rin yükselen, ve hakim sınıfların iktida-rının tehdit eden boyutlara ulaşan devrim-ci mücadelesini, ve Türkiye Kürdistanında milli baskıya karşı gelişen mücadeleyi

bastırmaktır. Bunu yapabilmek için de, bu amacı varolan şartlarda gerçekleştirilmeye-cekleri ortaya çıkmış olan bazı araçları belli bir süre de olsa karşıya almak; ha-kim sınıfların bazı siyasi temsilcilerini "şimdilik" feda etmek gerekiyordu. Bütü-nün, sistemin bütününe çıkarları, bazı parçaların feda edilmesini, gözden çık-a-rılmasını; araçların bir bölümünün de-ğiştirilmesini; kişilerin bir bölümünün kıza-ğa çekilmesini, vb. gerektiriyordu. İşte 12 Eylül ve sonrasında olan bu idi.

İşte 12 Eylül operasyonunun değerlendirilmesinde, bu yaptığımız değerlendirme-ler konusunda "sol" içinde derin ayrılıklar vardır.

Bu konuda en temel ayrılıklardan biri, 12 Eylül cuntasını "faşist" olarak de-ğerlendirenlerle değerlendirmeyenler arasın-dadır.

Cuntayı faşist görmeyenler

Cuntayı "faşist" olarak değerlendirmeyen-lerin başını ülkemizde Rus sosyal emperya-lizminin uşaklığının en gedikli temsilci-si T'K'P'nin I. Bilen takımı çekiyor.

T'K'P'nin I. Bilen takımına göre, 12 Eylül cuntası "askerî yönetim"dır. Bu yö-netimin "askerî" olduğunu söyleyip ora-da durmak, bu yönetimin niteliği hakkında hiçbirşey söylememektir. "Asker" ya da "si-vil", ne sınıf niteliğini; ne de siyasi ni-teliği belirleyen kavramlar değildir. Ama T'K'P'nin I. Bilen takımı böyle bir ni-telik belirlemesi yapmamayı uygun buluyor. Bu onun çıkarılarını savunduğu Rus sosyal emperyalizminin cuntayı dolaylı olarak de-tek politikasından başka bir şey değildir. T'K'P'nin I. Bilen kanadı cuntaya faşist demediği için oldukça zor durumda kalıyor. Bu sorunun önemini gözlerden gizlemek için bunun "skolastik tanım tartışması" olduğu yönü açıklamalar yapıyor. (Bkz. Atılım, S.91, 1 Temmuz 1981, s.5) T'K'P'nin I. Bilen kanadı, cuntaya değil, "Askerî yö-ne-timin en gerici ögelerine, onların destek çisi aşırı sağcı sivil çevrelere" karşı-dır. (TKP Merkez Komitesi çağrısı, 15 Haziran 1981) O cuntanın bir dizi "icraatin-den" gayetle memnundur. Mesela T'K'P Tür-kiye'de Maocu teröristler yafatasını astığı devrimcilerin tutuklanmasından, vurul-masından, işkenceye çekilmesinden gayetle hoşnuttur. O şu şiarı atmaktadır:

"Faşist ve Maocu teröristler dışında tüm politik tutuklulara özgürlük" (TKP Merkez Komitesi çağrısı, 15 Haziran 1981)

T'K'P'nin faşist cunta karşısındaki bu politikası, onun işçi sınıfı ve emekçidüş-manı bir teşkilat olduğunun yeni bir bel-gesidir.

T'K'P'nin cuntaya "faşist" dememesinin pratik sebebi, onun cunta içindeki "Ulu-sal çıkarları savunan subaylar" olarak ad-landırdığı kesimle "iyi ilişkiler" geliştire-nerek, tüm devrimci örgütlerin bastırıl-dığı ortam içinde gelişme fırsatı elde et-meye çalışmasıdır. Teorik olarak ise "faş-ist" olarak nitelendirme; T'K'P'nin Türki-ye'de faşizmi MHP olarak görmesinden kay-naklanmakta, ve buna dayandırılmaktadır.

T'K'P dışında cuntaya "faşist" demeyen-lerin içinde "Kurtulus" (Sosyalist İşçi) ve Kıvılcımcıların çeşitli fraksiyonla-rı (Yol; Sosyalist, vb.), Rızgari (Denge Komal) gibi örgüt ve yayın organları yer alıyor.

Bunların hepsinin ortak özelliği, ger-çekte faşizmi sadece geniş bir küçük-bur-

Cuntanın ikinci yılı durum ve görevlerimiz

juva yığın hareketine dayanan bir olgu olarak görmeleri, bu yüzden Türkiye'de faşizmden söz ederken yalnızca MHP'yi kast etmeleridir. Bunlardan Kurtuluş ve Rızgari'nin "burjuvazi neden faşizme başvurmadı?" sorusuna verdikleri cevap benzerlik içindedir. Kurtuluş, "Bağımsızlık, demok rasi, sosyalizm için ..." başlıklı bir yazıda şöyle demektedir:

"Faşist harekete gerek duyulmadan (Siz MHP'ye gerek duyulmadan anlayın! —YN) düzenin sahip olduğu şiddet araçlarıyla düzeni korumak (MHP sanki düzen dışı!! —YN) henüz olanaklı idi. Östelik henüz oligarşinin endişeye düşeceği bir düzeyde bir düzen tehlikesi de mevcut değildi. Sınıf önderliğinden yoksun pa ramparça bir sol hareket, düzen için tehlike değil, olsa olsa büyük bir baş ağrısı idi."

Rızgari ise "12 Eylül darbesinin anatomisi adlı yazısında:

"Türkiye'de sol, ya da en iyimser ifadesi ile sosyalist hareket burjuvazi nin iktidarını tehdit edecek boyutlara ulaşmış değildi" (agy, s.63) diyor.

Her ikisi de faşizmi aynı T'K'P gibi MHP ile eşitleme hatasının yanında; devrimin objektif etkenleri (devrimci durumun varlığı) ile subjektif etkenleri (işçi sınıfının ve emekçilerin bilinç ve örgütlenme seviyesi) birbirine karıştırmak; ikincisi devrim imkanını gerçeğe dönüştürecek seviyede olmadığı için, "burjuvazinin iktidarı zaten ciddi bir tehdit altında değildi" sonucuna varıyorlar. Bu bütünü ile sağcı, ve 12 Eylül operasyonunu aslında yükselen devrimci harekete karşı girişilmiş bir hareket değil de, hakim sınıfların kendi içindeki dalışmaları çözmek için girişilmiş bir operasyon olarak gören bir anlayıştır.

Kıvılcımcı örgütlerden "Yol"; cuntayı faşist olarak değil, Kemalist olarak değerlendiriyor. (Bkz. Yol, s.7, Ekim 80) Kemalizmi ise 'Bonapartizm' olarak değerlendiriyor. Bonapartizm hakkında ise şunları söylüyor:

"Sınıf mücadelesinin belli bir anında, sınıflar arasındaki denge durumunun varlığı ve bu denge durumunda, devletin, yürütme gücünün burjuvaziyi politik iktidardan ederek burjuvazinin sosyal iktidarını ve tarihsel çıkarlarını korumasıdır." (Yol, Mayıs 1981, S.12-13, s.9)

Benzer bir değerlendirmeyi Rızgari "Kemalist devlet sınıfa karşı özerk bir burjuva diktatörlüğü idi" diyerek yapıyor. (12 Eylül darbesinin anatomisi broşürü, s.21)

Bunların görmek istemediği, Kemalist diktatörlüğün bir faşist diktatörlük olduğu gerçeğidir. Kemalistlerin dün olduğu gibi, bugün de burjuvaziden ayrı olmadığı; bizzat kendilerinin burjuvazinin bir parçası olduğu gerçeğidir. Cunta şeflerinin, ve ordunun tüm üst kademesinin bürokrat burjuvalar olduğunu; ordunun yönetime gelmesi ile "burjuvazinin siyasal iktidardan uzaklaştırılmadığı"; tersine, mevcut şartlarda kendilerine en uygun iktidar biçimini kurduklarını görmeyenler; gerçekte faşist cuntayı aklamakta; onların "sağa da sola da karşıyız" demagojisine teorik destek vermektedirler. Sol laflar altında faşizmi aklama; İşte Troçkizmin faşizm konusundaki siyaseti budur!

Troçkistler cuntayı Kemalist olarak nitelendikten sonra (bu doğrudur); Kemalizmin faşizm olmadığını ispatlamaya çalıştıklarında: sadece faşist cuntayı değil, genel olarak Kemalizmi de aklıyorlar. Kemalizmi aklama işini; cuntaya faşist diyen ve fakat onu kendisine Kemalist dediği için şiddetle eleştiren oportünistler de yapıyorlar! Halkın Kurtuluşu, Dev-Yol, Dev-Sol bu tipe örnektir! Onlar cuntanın Kemalist olmadığını; çünkü Kemalizmin "bağımsızlıkçı" olduğunu, faşist olmadığını vs. söylüyorlar. Bu Kemalizm hayranlığıdır!

Sorun görüldüğü gibi "cunta faşisttir" tespitini yapmakla çözülmüyor. Cuntanın faşist olduğu tespitinde birleşen bir dizi siyasi örgüt gerçekte ayrı ayrı şeyler savunmaktadır.

Cunta değerlendirmesinde Menşeviklerle bazı ayrılıklarımız

Gerek cuntanın niteliğinin değerlendirilmesinde, gerek cunta öncesinin değerlendirilmesinde, bize en yakın gibi gözüken menşevik hiziple bile aramızda derin ideolojik ayrılıklar vardır.

Bunlar Menşevik Merkez Komitesi adına çıkardıkları Ocak 1982 tarihli bir yazılarında ("İçinde bulunduğumuz durum ve merkezi görevlerimiz üzerine"); bizim "Cunta gerek Türkiye'de hakimiyet için değil, laşan emperyalist güçler açısından, gerekse onların usakları yerli hakim sınıflar açısından bir bütün olarak sarsılan iktidarlarını elde tutma aşgari müstereğinin ifadesi olmuştur" (Bir yıl cunta sonrası durum ve görevlerimiz, Bolşevik Partizan S.13/3, Eylül 1981, s.5) şeklindeki tespitimize şiddetle ve de hiddetle karşı çıkıp;

"Akli başında herkes, sıradan siyasetle uğraşmayan bir kişi bile cuntanın hakim sınıflarının bütünü temsilcisi olmadığını rahatlıkla görebilir. ... Madem ki hakim sınıf kanatlarının bütünü'nün kendi arasında tamamen birlik oluşturacak durumları varsa, neden 12 Eylül öncesi bu birliği sağlayamadılar? Bırakalım hakim sınıfların tümü arasındaki birliği, neden CHP ve AP koalisyon hükümeti merkezci kanadın çabalarına rağmen gerçekleşmedi?" (agy, s.23) diyorlar.

Cuntanın kimin temsilcisi olduğu sorusuna ise şu çok "bilimsel"!! cevabı veriyorlar:

"Hakim sınıfların 'göbekçi' veya 'merkez' kanadı cuntanın merkezinde bulunurken CHP'nin Güneş, Topuz, Eyüboğlu kesimi bir kanadında diğer kanadında ise AP'nin MHP'li olmaya kesim almaktadır. (Türkke yanlıları bize ait değil, orijinaldedir! —YN) Merkezde bulunan göbekçi klikler iş adamlarından Vehbi Koç ve Ali Koçman, Eczacıbaşı'nın önderliğindeki TÜSIAD içindeki kanatla OYAK'tır. Orduda Haydar Saltuk ve Kenan Evren'dir. Kontenjan senatorü Metin Toker ve parlamentoda Turhan Feyzioğlu'dur. Başında ise Hürriyet ve Milliyet gazetesidir." (agy, s.17)

Önce sondan başlayalım. Çok "bilimsel" açıklamada menşevikler aslında cuntanın hangi sınıfların temsilcisi olduğunu, hangi sınıfların çıkarlarını (kime karşı) savunduğu sorusuna cevap arayacak yerde; cuntanın merkezinde

kim, kanatlarında kim var gibi birinci soru için tayin edici önem olmayan bir sorun ile uğraşıyorlar. Bir sınıfın egemenliği için kişilerin tayin edici olmadığı; kişilerin değiştirilebilir olduğu Marksizm-Leninizmin en basit kurallarından birisidir.

İkincisi: Sınıflı toplumlarda devlet bir sınıfın diğer sınıfı ezme aracından başka birşey değildir. Biz cuntanın hakim sınıfların yükselen devrimci mücadeleyi bastırmak' aşgari müstereğinin bir aracı olduğunu söylüyoruz. Menşevikler "akli başında herkesin buna karşı çıkacağını" söylüyorlar. Öyle ya, cunta "MHP'yi, MSP'yi, Ecevit'i, TKP, TIP, TSİP'i de he defliyor" (agy, s.17); o halde o hakim sınıfların bütünü'nün değil; bir bölümünün temsilcisidir; o halde o, işçi sınıfına ve emekçilere karşı hakim sınıfların tümünün menfaatlerini değil; yalnızca bir kesiminin, "göbekçi" kesiminin menfaatlerini savunuyor!! İşte size menşevik mantığını vardığı sonuç: Bugünkü devlet 'komprador patron ağa devleti' değil; 'komprador patronların ve toprak ağalarının göbekçi takımının devletidir'! Bu devlet, işçilere, köylülere nasıl saldırıyorsa; hakim sınıfların göbekçi olmayan takımına da öyle saldırılmaktadır! Menşeviklerin savunduğu teorinin pratikteki tek mantıklı sonucu; mücadeleyi düzene değil, cuntaya karşı yöneltmek; ve cunta'nın saldırdığı herkes ile cephe birliği kurmaktır.

Menşevikler cuntaya faşist demelerine rağmen, "Komprador patron ağa devleti" sloganını kullanmalarına rağmen; ne devletin, ne de cuntanın niteliği hakkında hiçbirşey anlamamışlardır. Onlar devletin sınıfın iktidar aracı olduğunu; "Modern devletin" "bütün burjuva sınıfının ortak işlerini yürüten bir komisyon" olduğunu (Komünist Manifesto) kavramamışlardır. Onlar hakim sınıfların çeşitli dönemlerde (kendi aralarında çelişmeler sürmesine rağmen) işçi sınıfına ve emekçilere karşı birleşebileceğini, hakim sınıfların kendi aralarındaki çelişmeler ile; hakim sınıfların emekçiler arasındaki çelişmelerin kökten değişik nitelikte olduğunu kavramamışlardır. Onlar sözü geçen broşürde şöyle bir değerlendirme de yapıyorlar:

"Partimiz önderliği daha önce darbeyi AP'nin ve CHP'nin ortak olarak gerçekleştirdiğini değerlendiriyordu. Bu tespit hatalı, doğru olmayan bir tespitti. Çünkü pratikte gördük ki, CHP'nin Ecevit kılığı darbeyi başından beri desteklemiyor ve karşıydı. Daha önce yapılan tespit tahlilci olmayan yüzeysel verilere dayanıyordu." (agy, s.22)

Burada söylenen hemen her laf yanlış. Önce "darbe"yi AP ve CHP değil, faşist cuntacı generaller gerçekleştirdi. AP de, CHP de "Darbe"ye, "darbe" (A) kendi varlıklarına yöneldiği ölçüde — "darbe" birçok burjuva siyasetçisinin işine belli bir süre son verdi! — "karşı" idiler, ve halâ da öyledir. Ama "darbe"nin esas hedefi hem AP'nin hem de CHP'nin o zamana kadar siyasi temsilciliğini yaptıkları hakim sınıf kesimleri tarafından, hem de bizzat AP'li ve CHP'li siyasetçiler tarafından desteklendi.

Yani menşeviklerin ilk yaptıkları tespit yanlış, Marksist-Leninist olmayan bir tespittir.

(A) Burada "darbe" lafı da yanlıştır. Ama üzerinde durmuyoruz. Onlar kullandığı için kullanıyoruz.

Cuntanın ikinci yılı durum ve görevlerimiz

Ama "özeleştir" daha da kötüdür. "Özeleştir" CHP'nin Ecevitçi takımının da, darbenin ana hedeflerinde (yani sınıf mücadelesinin bastırılması, devletin işler hale getirilmesi, vb.) cuntacılarla hemfikir olduğu gerçeğini gözlerden gizliyor; açıkça CHP'nin Ecevitçi takımının halk düşmanı yüzünü gizliyor; ona kur ya pıyor. "Yüzeysel olmama", "taahhütlü olma" adına menşevikler; aynı çokça mücadele ettiklerini söyledikleri T'K'P'nin 1. Birliklenmesi gibi, hakim sınıflar arasında ki çelişmelerle; hakim sınıflar ile halk arasındaki çelişmeleri eşitleme, aynı gösterme işini yapıyorlar.

Menşevikler bu konuda yalnız değiller. Halkın Kurtuluşu, Devrimci Halkın Birliği, Dev-Sol, Dev-Yol gibi bir dizi diğer oportünist gruplar da, cuntayı hakim sınıfların belli bir kesiminin temsilcisi olarak görme konusunda birleşmektedirler. Bunların siyasetlerinin ortak mantığı şu: "cuntaya karşı" olduğunu iddia eden, ve gerçekten de cuntanın belli uygulamalarına karşı olan hakim sınıf kesimleri, ve onların siyasi temsilcileri ile birleşmektedir. Halkın Kurtuluşu'nun cuntanın Ecevit'i üç aylık revir tutuklamasına alması üzerine çıkardığı bildiri bu siyasetin açık örneğidir.

Bununla da bitmiyor: Cuntanın hangi emperyalist güçlerin menfaatlerini temsil ettiği konusunda da, biz Marksist-Leninistlerle tüm oportünistler arasında derin bir ayrılık vardır. Biz cuntanın, yukarıda anlattığımız gibi, Türkiye'de genelde bir bütün olarak batılı emperyalistlerin menfaatlerini savunduğunu; bunlar içinde Amerikan emperyalizminin ve Batı Alman emperyalizminin ön sırada geldiğini söylüyoruz. Ve cuntanın bir tek emperyalist gücün menfaatlerini savunmadığını; genel olarak batılı emperyalistlerin menfaatlerini savunduğunu; Rus sosyal emperyalizmi ile de "iyi komşuluk ilişkileri" içinde bulunduğunu belirtmek için, "Amerikancı" kavramını kullanmıyoruz. Cuntayı faşist olarak niteleyen bütün oportünistler, cuntayı "Amerikancı" olarak nitelemekte birleşiyorlar. Sanki Batı Alman tekellerinin, İngiliz tekellerinin, Fransız tekellerinin, Japon tekellerinin, ve diğer emperyalistlerin menfaatleri Türkiye'de bu cunta iktidarı tarafından savunulmuyor! Oportünistler, siyasi alanda cunta ile Batı Avrupa'daki emperyalistlerin bir bölümü arasındaki daşmalara bakıp, özdeki çıkar birliğini görmüyorlar. Sonuçta çokça yaşadığımız gibi, Batı Avrupa'nın güya demokrat, gerçekte emperyalist burjuvazisi ile birlik te "Amerikancı" cuntaya karşı "mücadele ediyor"lar!

Cuntanın getirdikleri ve perspektifler

Cunta işbaşına gelince önüne koyduğu bir dizi görev vardı. Bunları kısaca şöyle sıralamak mümkündür:

Sarsılan devlet otoritesini sağlamlaştırma

"Bir daha 12 Eylül'deki gibi müdahalelere gerek bırakmayacak bir sistem oluşturmak".

"Anarşiyi önlemek"

(Yani emekçilerin yükselen devrimci mücadelesini bastırmak)

"Bölücülüğe son vermek"

(Yani Türkiye Kürdistanında milli zulme karşı gelişen mücadeleyi bastırmak)

Ekonomiyi içinde bulunduğu çıkmazdan kurtarmak

Müttefik ve dost devletlerle ilişkileri geliştirmek.

Kendi koyduğu bu görevleri yerine getirmede cunta hakim sınıflar adına ve hakim sınıflar açısından önemli ölçüde başarılı olmuştur.

Cunta belli bir süre hakim sınıflar arasındaki daşmaların geri plana itilmesini sağlamıştır. Açık ki, daşmanın belli bir süre "asgari müsterek" hedefi gerçekleştirmek için geri atılması; çelişmeleri ortadan kaldırmamış; yalnızca daşma kapalı kapılar ardına kaymış; ve hızı yavaşlamıştır. Bu daşmalar son dönemde "demokrasiye dönüş" soytarılığı içinde yeniden belli sınıflar içinde kamu ya yansımaya başlamıştır.

Cunta yasama ve yürütme yetkisini bütünü ile eline alarak, yargılamayı geniş çapta kendisine bağlayarak; siyasi tekel kurmuş ve "devlet" in işleme kurumlarını restore işine girişmiştir.

Bugün gelinen aşamada, hazırlanan "Anayasa" taslağına son retuşlar yapılmaktadır. Gidiş, göstermelik "halk oylaması" ile anayasanın onaylatılması; eskiden den çok daha merkezileşmiş bir devlet çarkının meşru kılınması yönündedir. İşleme hale gelmiş bir devleti önemli ölçüde yeniden işler hale getirme ve daha da sağlamlaştırma hakimi sınıflar açısından önemli bir başarıdır.

Ama cuntanın "bir daha 12 Eylül'deki gibi müdahalelere gerek bırakmayacak bir sistem oluşturma" hedefi gerçekleştirilemez bir hayaldir. 12 Eylül'ün esas gerekçesi olan devrimci durumun varlığı, sömürü sistemi içinde yeniden ortaya çıkması engellenemez bir olgudur. Faşistler ne kadar sıkı bir sistem kurarlarsa kursunlar, belli şartlarda devrimci dalgalanma yeni den kabarmasını; devrimci durumun yeniden ortaya çıkmasını engelleyemezler.

"Anarşiyi önleme" konusunda cuntanın ne yaptığını uzunca anlatmaya gerek yoktur. Cunta emekçi yığınların kendiliğinden mücadelesini kanla bastırmış; devrimci durumu bastırmış; örgütlü devrimci harekete de çok ağır darbeler vermiştir.

Açık ki, cuntanın bu "başarısı" da kalıcı değildir. Emekçi yığınların kendiliğinden hareketi bastırılmıştır; ama emekçi yığınları "bağımsız tarihi eyleme iten" etkenlerden özellikle "sıkıntı ve sefaletin olağanüstü boyutlara varması" etkeni varlığını sürdürmektedir. Bu konuda emekçiler açısından olumlu yönde değişen bir şey yoktur. Tersine emekçilerin maddi yaşama şartları cunta iktidarı altında daha da kötüleşmiştir. Yığınların hareketinin geri çekilmesindeki esas faktör, hakim sınıfların birleşik yoğun faşist saldırısıdır. Bu baskıların biraz yu muşaması bile kitlelerdeki hareketlenmeyi arttıracaktır. Bunun bilincinde olan cunta, hakim sınıfların tescilli usaklarından gelen (Türk-İş) muhalefet konusunda bile, bu belli bir sınırı aşınca tahammülsüzlük göstermektedir. Ama bunun uzun yıllar bu şekilde sürmesi mümkün değildir. Cuntanın rejime "demokratik" bir görünüm verme zorunluluğu; onu ister istemez belli geri çekilmelere zorlamakta; cuntanın er geç gidici olduğu gerçeğini görenler, daha şimdiden cunta sonrası düzenin demokrasi kahramanları olarak orta

ya çıkmanın hazırlığını yapmaktadırlar. Cunta görevlerini çözmede "başarılı" olduğu ölçüde, hakim sınıfların asgari müsterekte birliği parçalanmakta; daşmalar yeniden suyüzüne çıkmaktadır. Bütün bunlar halâ güçlü olan cuntayı zayıflatan faktörlerdir. Bütün bunlar emekçi kitlelerin yeniden hareketlenmesi için de şartları olgunlaştırmaktadır.

"Bölücülük" konusunda cuntanın getirdiği, ırkçılığın en adisi, milli zulmün en katmerlisi olmuştur. Türkiye Kürdistanına yeni bir ordu kaydırılmış; sadece cunta dönemi için değil, cunta sonrası dönem için de milli zulme karşı bir ayaklanmayı bastırmak için, hakim sınıflar açısından "gerekli" tedbirler alınmıştır. Ama tarih şimdiye kadar hiçbir ulusun diğer ulusları zorla köleleştirmesinin uzun süre mümkün olamayacağını; uyanan her ulusun kendi kaderini tayin hakkının, o ulus tarafından er veya geç alınacağını göstermiştir. Ulusların uzun süreli birliğinin ancak GÜNEMLİ BİRLİK olduğunu; zorla kurulan birliklerin er geç dağılmaya mahkûm olduğunu; sınıf mücadelesinin olduğu gibi, milli mücadelenin de yok edilemeyeceğini bütün tarih göstermiştir. Cunta 12 Eylül öncesinde gelişen Kürt millî hareketini de önemli ölçüde bastırmıştır. Ama bu konuda çok daha büyük bir nefret ve potansiyel yaratarak!

Ekonomik alanda cunta hakim sınıfların 24 Ocak kararlarını tutarlı bir şekilde uygulamıştır. Bu kararların uygulanması, emekçi sınıfının ve emekçilerin satınalma gücünün kısıtlanması, ücretlerin dondurulması; sömürünün yoğunlaştırılması; yoksul ve orta köylülerin dahada yoksullaşması; küçük esnaf ve zanaatkarın sermayelerini kaybetmesi; kısacası bir avuç kompradorun ve toprak ağasının, ve bu yük tefeci-vurguncunun daha da zenginleşmesi için toplumun başta işçi sınıfı ve emekçiler olmak üzere diğer bütün kesimlerinin daha da yoksullaşması demektir. Cuntanın tutarlı bir şekilde uyguladığı bu politika; cuntanın emperyalist efendi lerine sunduğu "siyasi istikrar" programı ile de tamamlanınca, 12 Eylül öncesi kapanan kredi muslukları önemli ölçüde yeniden açılmış; cunta yönetimi altında ekonomik felç belli ölçülerde aşılmıştır. Ama ne pahasına? Emperyalistlere olan borçların çok daha fazla büyümesi; ve ül kemizde geniş yığınların yoksulluğunun artması pahasına! Bu alanda da cuntanın başarısı geçicidir. Er geç bu alanda geniş kitle hareketleri patlayacaktır.

"Müttefik ve dost devletlerle ilişkileri geliştirmek" konusunda cunta hakim sınıflar açısından "başarılı" adımlar atmış; Ortadoğu'da emperyalist güçlerin önemli bir dayanağı olduğunu tescil etmiştir. Cunta sınıf mücadelesini önemli ölçüde bastırmış olmanın rahatlığı içinde, emperyalistlerle bağımlılık ilişkilerini çok daha koyulaştırmıştır.

Bütün olarak ele alındığında, cunta hakim sınıflar açısından "başarılı" olmuş; önüne koyduğu görevleri önemli ölçüde çözmüştür. Ama kazandığı tüm başarılar geçicidir. Cuntanın başarılarının "geçici" başarılar olması, sömürü düzeninin tabiatındadır. Sömürü ve zulmün olduğu yerde sınıf mücadelesinin bastırılması konusunda elde edilen başarılar "geçici" olmak zorundadır. Sömürü var olduğu sürece, ona karşı direniş de kaçınılmazdır.

Cuntanın ikinci yılı durum ve görevlerimiz

Cuntaya karşı mücadele

Cuntaya karşı mücadele, ülkemizde faşizme karşı mücadelenin bir parçası; ona bağimli bir sorun olarak ele alınmak zorunudur. Cuntanın yıkılması için mücadele; 12 Eylül öncesi bir düzen için mücadele olarak kavranmamalı, böyle ele alınmamalıdır. 12 Eylül öncesi iktidar ile, 12 Eylül sonrası iktidar arasında özde bir fark yoktur. İkisi de emperyalizme bağimli hakim sınıfların işçi sınıfı ve emekçiler üzerindeki faşist diktatörlüğüdür. Fark biçimdedir. Bunun böyle kavranmaması, cuntaya karşı mücadeleyi herşey görmek anlamına gelir ki; bir dizi oportünist örgüt, ülkemizde faşizmin yıkılması devrim sorunudur demelerine rağmen, ve cuntaya karşı mücadele "demokratik halk iktidarı" hedefine yönlendirilmelidir de melerine rağmen; pratikte sürdürdükleri mücadele salt cuntaya karşı mücadeledir. Bunun en açık örneğini "Faşizme karşı birleşik direniş cephesi" adlı oportünist cephe vermiştir. Bu cephenin, menşeviklerin de katıldığı propaganda ve eylemleri "faşist cunta"yı "demokrat kamuoyu önünde" teşhir ve tecrite yönelik; merhamet hislerine hitap eden propaganda ve eylemlerdir. İşte yurtdışında yapılan "idam ve işkence"ye karşı oportünistler tarafından düzenlenen ve "başarılı" olduğu ilan edilen açlık grevleri eylemlerinin talepleri; işte yapılan propaganda! (Bkz. Bolşevik Partizan S.1)

Cuntaya karşı mücadelenin perspektifleri de gücümüz, ve hakim sınıfların gücü doğru bir şekilde tespit edilerek ortaya konmalı, emekçilere gerçekler olduğu gibi aktarılmalıdır. Biz hiçbir yanlış anlamaya meydan vermeyecek bir açıklıkta, cuntanın gitmesi konusunda, normal gelişme şartları içinde, cuntanın demokrasi sahtekârlığını tanımlayacak güçte sahip olduğunuzu; bugün işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin örgütlü gücünün cuntayı devrimle devirmeye yetmediğini, yetmeyeceğini söylüyoruz. Bu, cuntaya karşı "mücadele etmeyelim" demek değildir. Cuntaya karşı mücadele tabii edilecektir, edilmelidir. Bunda amaç tabii ki cuntanın devrimle yıkılması olmalıdır. Ama bu amaç bugünkü şartlarda gerçek haline gelmesi güç, hemen hemen imkânsız olan bir amadır. O halde bugün cuntayı devrimle yıkmamızın propagandasını yapmak; öncelikle, ülkemizde faşizmin yıkılmasının devrimden başka yolu olmadığını propagandasını yapmak demektir. Propagandanın merkezine bunu koymak demektir.

Bu konuda bizim hatalı yaklaşımımız

Soruna parti inşasının birinci aşamasının içinde bulunduğumuz andaki görevleri ile bağını içinde yaklaşıldığında; bugün Komünistler için "öncünün kazanılmasının" esas görev olduğu bilindiğinde; ve bundan yola çıkarak yaklaşıldığında; 12 Eylül konusunda "cuntanın teşhiri"nin merkezi görev olarak kavranmasının yanlışlığı çok daha açık bir şekilde ortaya çıkar. Geçmişte bu konuda biz önemli bir yanlış yaptık.

Daha önce Teorik Organ olarak çıkan Bolşevik Partizan'ın Mayıs 1981'deki ilk sayısında "cuntanın teşhiri"ni en önemli görev olarak tespit ettik. Cuntanın teşhirinine bağli olarak da, cunta sonrası ge-

lecek olanın "demokrasi" olmayacağını teşhiri olması gerektiğini belirttik. Pratikte bu teorik yanlışlık daha da sağ yansıdı. 1981 12 Eylül'ünde yurtdışında yapılan 12 Eylül'ü protesto eylemlerinde oportünistlerle aramızda gerekli ayırım çizgilerini kesin hatlarla çekmedik.

Bu konuda Ocak 1982'de çıkan Bolşevik Partizan sayı 5'te şu tespitleri yaptık:

"... Burada da görev yine en ileri kesime ulaşmak, onları Komünizm davasına kazanmak ise; bizim cuntaya karşı mücadele içinde esas sorunumuz, "cunta git sin de, nasıl giderse gitsin" şeklindeki yanlış anlayışları teşhir etmek; daha şimdiden, cuntanın gitmesi ile faşizmin gitmeyeceğini; ülkemizde faşizmin yıkılmasının devrim sorunu olduğunu ortaya koymaktır. Cuntaya karşı mücadelede de, faşizme karşı mücadeleyi cuntaya karşı mücadeleye indirgeme anlayışlarının teşhirini, propaganda çalışmamızın merkezine koymak zorundayız. Cuntanın faşist olduğunu, işkence yaptığını, halkı, işçi sınıfını ezdiğini; işçi sınıfının ve emekçi sınıfların bizim bugün öncelikle ulaşmak ve kazanmak istediğimiz kesimi bilmekteyiz. Bizim kazanmak istediğimiz bu esas kesim için 'cuntanın faşistliğini' anlatmamız onca gerekli değildir. Bu kesimin cevap beklediği sorular, başka sorulardır. Bu kesim cuntanın sonrasında ne olabileceği, ne olacağı sorusuna cevap beklemektedir. Her türden revizyonist ve oportünist grup, ileri kesimin bu sorusuna cevap vermekten titizlikle kaçınmakta; "kitleyi korkutmamak" adına Komünizmin propagandasını yasaklamaya çalışmakta; "en geniş eylem birliği", "birleşik cephe" vs. adına CHP'ne çağrılar yapılmaktadır, vs. Bütün revizyonist ve oportünist grupların ortak yanı, bugün kitle çalışmalarının merkezi ne cuntanın teşhiri görevini koyma, ve kendilerini cuntanın teşhiri ile sınırlama noktasıdır. Grupların gazeteleri 12 Eylül'den bu yana açıp izlendiğinde açıkça görülecek olan şudur: 12 Eylül sonrasında henüz yenilginin boyutları büyük değilken, cuntaya karşı devrim propagandası —slogan düzeyinde de olsa— vardır. Ama yenilginin boyutları büyüdükçe, gruplar giderek propagandalarının merkezine cuntanın işkencelerinin, zammının, zulmünün, vs. teşhiri koymuşlardır. Devrim propagandasını slogan düzeyinde bulmak bile artık çok güçleşmiştir.

" Reformizmle yavaşmanın en açık, en saf belirtirlerini Halkın Kurtuluşu sergilemektedir. Onlar CHP başkanı Ecevit'in tutuklanması üzerine, "CHP ve Ecevit'e yönelik saldırıyı protesto etmesi" için CHP'ne çağrılar yapmış; ve bu protestoların "Türkiyeli devrimci komünistler tarafından destekleneceği"ni açıklamışlardır. Türkiyeli Komünistlerin, bütün dünyada emperyalizmin "sosyal-demokrat" temsilcileri ile "omuz omuza" Ecevit'in tutuklanmasını protesto etmekten başka işleri olduğu ortadadır. Bugün Komünistlerin bu konudaki görevi, CHP'ne ve Ecevit'e demokrat maskesi takmak değil; onun savunduğu siyasetin gerçek —anti Komünist— yüzünü teşhir etmektir. Ecevit'in bilinçli olarak —"anti-faşist savaşçı" görünmek için— kısırttığı üç aylık "revir tutuklaması" ile, işkence hanelerde aylarca zulüm gören devrimcileri aynı kefeye koymak, "gördünüz mü, size de saldırıyorlar, haydi gelin birleşelim" demek, devrimcilere yapılabi-

lecek en büyük hakaret; Ecevit'e yapılabilecek en büyük hizmettir. Halkın Kurtuluşu, bugün Türkiye devrimci grupları arasında kol geçen reformizm konusunda, buz dağının yalnızca çok açık görülen sivri ucudur. En "sol" görünen Dev-Yol, Dev-Sol, Partizan gibi gruplar da cuntanın teşhiri ile kendi kendilerini sınırlama konusunda sağcılığın dik alâsını yapmaktadırlar.

" Bu ortamda, bizim görevlerimiz açısından ele alındığında, dışa dönük çalışmanın merkezine cuntanın teşhirinini konamayacağı; daha şimdiden propagandanın merkezine, cuntadan sonra demokrasinin gelmeyeceğinin teşhirinini konması, ve oportünizmin, yaygınlaşan reformizm teşhirinini konmasının gerektiği ortaya çıkar!

" Biz birinci sayımızda bu konuda tartışırken şu tespitleri yapmıştık:

'Bugün ülkemizde hüküm süren askeri faşist cuntanın yüzü kitleler içinde tam olarak tanınmamıştır. Cuntanın yürüttüğü demagojinin işçi ve köylü kitleleri içinde de önemli bir etkisi olmuştur. Bugün acil görev işte bu etkiyi kırmak için kitleler içinde yoğun bir çalışmaya girmektir. Cuntanın emperyalist uşağı yüzü, işçi düşmanı yüzü, emekçi düşmanı, gençlik düşmanı yüzü hayatın her alanında mümkün olan bütün araçlar kullanılarak teşhir, ve cunta tecrit edilmeli, cuntaya karşı muhalefet hareketi birleştirilmeye çalışılmalıdır.' (Bolşevik Partizan, S.1, s.31)

" Bu söylediklerimiz kuşkusuz bir anlamda doğru idi. Gerçekten de cuntanın yüzü geniş kitleler içinde tam olarak tecrit olmamıştı. Ama burada kitleye yaklaşım, Parti inşasının birinci aşamasının görevlerine bağimli olarak ele alınan bir yaklaşım değildi. Burada sözü edilen kitle, kitlelerin en ileri kesimi değildi. Kitlenin en ileri kesimi başından itibaren, en geç darbeden bir kaç gün sonra, darbenin işçi sınıfına ve halka karşı girişilmiş bir darbe olduğunu; cuntanın faşist olduğunu görmüştü. Biz eğer kitle sorununa, Parti inşasının içinde bulunduğumuz aşaması ve buna uygun görev sorunumuzun yola çıkarak, doğru yaklaşım, bizim ulaşmamız gereken esas kitlenin; kitlenin en ileri kesimi olduğunu bilince çıkarsaydık, o zaman Komünistler açısından görevin, cuntanın teşhiri değil; cunta konusunda yanlış görüşlerin teşhiri olduğunu tespit ederdik. (Buradan, 'Komünistler açısından cuntanın teşhiri gereksizdir!' sonucu çıkarılmamalıdır. Tabii ki cuntanın teşhiri de bir görevdir. Sorun, bu görevin nasıl ele alınacağı; neyin neye bağimli kılınacağı sorunudur.) Biz her ne kadar bu tespitin hemen ardından, Komünistlerin görevinin, halka gerçek kurtuluş yolunun devrim olduğunu anlatılması olduğunu tespit ettiyssek de, bu yeterli değildir. (Bkz. S.1 s.31)" (Bolşevik Partizan, S.5, s.12 / 13)

Yaptığımız bu tespitler doğru idi.

Boş lafları bırakalım

Oportünistlerin cuntaya karşı siyasetlerinin belirleyici özü olan cuntaya karşı mücadeleyi herşey haline getirme; onları bu siyaseti uygulamada kullandıkları

Cuntanın ikinci yılı durum ve görevlerimiz

— bir yanı acındırmacı, diğer yanı görü nüşte "sol" lafazan — yöntemler ile tamamlanmaktadır. Bunlar özellikle yurtdışında Türkiyeli işçilere düşük propagandalarında, sloganlarda en "sol" görünme konusunda yarışıyorlar.

Bugün "Tanklarla gelen devrimle gidecek" (İşçinin Sesi), "Zorba generallerde Şahın yanına" (Devrimci Yol), "Devrimci durum yıl ilerledikçe (Kastedilen 1981 yılı sonu!! —YN) yeniden yükselecek" (Menşevikler), vs. gibi tespitler, kulağa hoş gelen, ajitasyon için yararlı, kendi tabanını istim üzerinde tutan sloganlardır. Ama bunlar gerçeklere uymadığı zaman, tersine de işler. Tanklarla gelen cunta; eğer "demokrasiye" dönüşü! kazasız belasız tamamlar da giderse! ne olacaktır??? Acaba İşçinin Sesi revizyonistleri devrim olduğunu mu ilan edecekler??? Zorba generallerin Şahın yanına gitmesi ile mesele hallolacak mı?? Şah önce kaçtı, sonra geberdi! Ama İran devriminin durumu ortada! Devrimci Yol neyin propagandasını yapıyor??? 1981'de "yeniden" yükseleceği ilan edilen devrimci durum yükselmedi!! Çok "bilimsel" faşistlik yapan Partizan neyin propagandasını yapıyor??? Doğru tavır kuşkusuz en "sol" laflarda yarışta diğerlerini geçip taraftar toplamaya çalışmak değil; gerçekleri olduğu gibi tespit etmektir. Bu gerçeklerin bize yüklediği görevlere dört elle sarılmaktır.

Dersler ve görevler

12 Eylül operasyonu ile hakim sınıflar devrimci durumu bastırdılar. Bunu yaparken kitlelerden önemli direniş görmediler. Bu nasıl mümkün oldu? Nasıl oldu da hakim sınıflar 12 Eylül öncesinde büyük boyutlara ulaşan kitle hareketlerini bu kadar 'kolaylıkla' bastırabildiler? Bunda temel etmen kuşkusuz kitlelerin bilinç ve örgütlenme seviyesinin geriliği idi. Ama kitlelerin bilinç ve örgütlenme seviyesinin geriliğinin sorumlusu kitleler değil, Marksist-Leninistlerdir, biziz. Kitlelerin kendiliğinden sosyalist bilince ulaşmasını, ve faşizme karşı direnecek sağlam örgütlenmeler gitmesini beklemek abesle uğraşmaktır.

Kitleler kendilerine verilen bilinç doğrultusunda hareket ettiler. Kendilerine verilen örgütlenme içinde hareket ettiler. 12 Eylül'e kadar gelişen kitle eylemleri içinde hakim olan düşünce, reformistlerin ve revizyonistlerin düşünceleri idi. Kitlelerin örgütlenmesinde, özellikle devrimin esas itici gücü olan işçi sınıfının örgütlenmesinde hakim olanlar modern revizyonistlerdi. Kitlelere ordu'dan "ordumuz" diye söz ediliyor; faşizm "MHP" ile sınırlandırılıyor; örgütlenme legal sınırlar içine hapsediliyordu. Küçük-burjuva devrimcisi gruplar ise kitlelere "Devrimi bizim örgütümüz yapacak" diyerek kitlelerin bilincini karartıyordu. Bizler, bir dizi konuda modern revizyonist düşüncelerle bağımızı tam olarak koparmamıştık; bir dizi sağ ve "sol" sapmacı görüşü doğru Marksist-Leninist görüşler yanında savunuyorduk; işçi sınıfı içinde önemli bir çalışmamız yoktu. Esas olarak örgütsüz olan; örgütlü olduğu alanlarda geniş çapta modern revizyoniz-

min etkisinde olan kitlelerin kendiliğinden hareketinin 'kolayca' bastırılması aslında şarılacak bir olay değildir.

Kitle hareketlerini ilk anda bastıran cunta, daha sonra örgütlü devrimci hareket karşı belli bir sıra içinde yoğun bir saldırıya geçti. Ve devrimci örgütler de çok ağır kayıplar verdiler. Başlangıçta birçoğunun tavrı "Bir tek biz a yakta kaldık" şeklinde böbürlenme oldu. Ama şimdi hemen hepsi "yenilgi" gerçeğini kabul etmek zorunda kalıyor. Bu yenilgi, devrimden çıkarılan dersler kökten değişik.

Biz Komünistler 12 Eylül cunta operasyonunda devrim bu kadar ağır bir yenilgiye uğratılmasının en önemli sebeplerinden birinin işçi sınıfının adına layık bir öncü müfrezesinin; Bolşevik bir Partinin olmaması olduğunu tespit ettik. İşçi sınıfını kendi kendine bir sınıf olmaktan çıkartıp, kendisi için bir sınıf haline yükseltten esas araç olan Bolşevik Partinin yokluğu; işçi sınıfının her türden revizyonist ve oportünist akamın elinde kalması; cuntanın işini olağanüstü ölçüde kolaylaştırmıştır. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler cunta tarafından hazırlıksız ve örgüt sız yakalanmıştır.

0 halde Komünistler açısından 12 Eylül yenilgisinden çıkarılması gerekli ilk ve en temel ders bu gün çalışmaların merkezine BOLŞEVİK PARTİNİN İNSANİ çalışması koymak gerektiği gerçeği olanıdır. İşte biz 12 Eylül'den bu dersi çıkardık.

Bizim dışımızda esas sorunu "Parti" sorunu olarak koyan gruplar; Kıvılcımlıların bir bölümü (mesela "Yol"), Rızgari, Proleter Dayanışma'dır. Ancak bunların sözünü ettiği parti ile bizim sözünü ettiğimiz parti kökten değişik.

Bunlar dışında elimizde yayınları olan bütün oportünist ve revizyonist gruplar; yenilginin esas sebebi olarak "birlik" yokluğunu görüyorlar, ve bunun sonucu olarak bugün çalışmanın merkezine "anti-faşist bir cephe" oluşturulması görevini koyuyorlar. Bunu da örgütlerin yanyana gelmesi olarak kavriyorlar. Düne kadar, "yenilmedik" türkülleri söyleyenlerin, her kese tepeden bakanların, eylem birliğine yanaşmayanların; bugün "Önümüzde duran devrimi hazırlama ve örgütlenme görevleri hiçbir grubun altından kalkamayacağı kadar büyük ve zordur" diye gelmesi (Direniş Cephesi!); "Sol'un yenilgi karşısında nasıl panik içinde sağa çark ettiğinin yeni bir kanıtıdır.

Biz, yenilgi gerçeği karşısında "birlik" çığırları atarak parsa toplamaya çalışanların ilerici, devrimci işçi ve emekçileri gerçek görevden alıkoydukları ölçüde ve bu oportünist görüşlerini Marksizm-Leninizm adına satmaya çalıştıkları ölçüde, gerici ve zararlı olduklarını söylüyoruz.

Bugün gerçek görev, ne idüğü belirsiz; ve yarın dağılıcağı kesin olan birlikler

kurmaya çalışmak değil; bütün enerjiyi bir hedefe, Bolşevik Partiyi inşa hedefine yöneltmektir. Bütün diğer görevleri bu esas göreve tabii olarak ele almaktır.

Şurası iyice bilince çıkartılmalıdır: Bugün ülkemizde Bolşevik Partinin inşasının birinci aşamasının henüz çok başında yız.

Bu durumda Partinin çalışmasının merkeze bizzat Partinin kendisini koymak zorunludur.

Bu dönemde Marksizm-Leninizmin ilkelelerinin her türden çarpıtmaya ve saldırıya karşı mücadele içinde kavranması ve savunulması;

Uluslararası planda Marksist-Leninistlerin, Marksist-Leninist bir platformda birleştirilmeye çalışılması;

Marksist-Leninist ilkelerin kavrandığı ölçüde Türkiye devriminin teorik sorunlarının çözümlenmeye çalışılması;

Marksizm-Leninizm silahı ile donatılmış; Marksist-Leninist temel eğitimden geçmiş kadroların yetisttirilmesi;

En zor şartlar altında çalışabilecek bir örgüt yapısının yaratılması çözmek için ele almamız gereken görevlerdir.

Bu dönem, işçi sınıfının ileri; öncü kesimini kazanma dönemidir. İşçi sınıfının ileri kesimi öncelikle propaganda temelinde kazanılacaktır. Öncü kazanılmadan milyonlarca kitleye önderlik etmek hayaldir!

İşte bütün sorunlara Parti inşasının önümüze koyduğu bu görevler açısından yaklaşmak gerekir. Soruna bu açıdan yaklaşıldığında; her türden revizyonist ve oportünistin 12 Eylül cuntası hakkında izledikleri siyasetlerinin yanlışlığının boyutları daha açık çıkar ortaya.

İşte biz soruna bu açıdan yaklaştığı -mız için de her türden revizyonist ve oportünistin "cuntayı teshir" adına yaptıkları "cuntaya karşı herkesle birleşme" eylemlerini, "merhamet dilenciliği"ni vb. reddediyoruz.

İşte biz soruna bu açıdan yaklaştığı -mız için, bugün 12 Eylül'de cuntanın "in sanlık dışı"!!! (Aslında hiç de insanlık dışı değil, onların sınıfına yakışan işlerdir yaptıkları!) icraatlerinin teshirini esas görev olarak önümüze koymuyoruz. Türkiyeli işçi ve emekçilerin ileri kesiminin; ve diğer ülkelerden Marksist-Leninistlerin cuntanın faşistliği konusunda kuşku yoktur. Onları kazanmanın yolu, cuntanın ne kadar zalim olduğunu göstermek değil; bugünün görevlerini göstermektir! Cuntadan sonra gelecek olanın da, cuntadan öзде bir farkı olmayacağını göstermek; tek kurtuluş yolunun işçi sınıfı önderliğinde sosyalizme yönelen demokratik halk devrimi olduğunu göstermektir.

**NE CUNTA,
NE PARLAMENTER MASKELİ FAŞİZM!**

**TEK YOL
İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE
SOSYALİZME YÖNELEN HALK DEVRİMİ!**

20 Ağustos 1982

12 Eylül ve öne çıkan birkaç nokta

12 Eylül üzerine kendine Marksist-Leninist, sosyalist, komünist diyen gruplar arasındaki polemikte bazı noktalar özellikle öne çıkıyor.

Bu noktalar "12 Eylül cuntasının niteliği" ve "faşizm"; "deyimci durum"; "ordunun niteliği", ve "12 Eylül yenilgisinden çıkarılması gereken dersler" ile ilgilidir.

"Cuntanın ikinci yılı durum ve görevlerimiz" yazısında değindiğimiz bu noktaları aşağıdaki yazımızda biraz daha açmaya çalışacağız.

12 Eylül cuntasının niteliği ve faşizm üzerine tartışmalar

İlk konu, faşizm üzerine, özel olarak da Türkiye'de 12 Eylül cuntasının başında bulunduğu devletin, ve cuntanın niteliği üzerine çıkan tartışmadır.

Bu tartışma, T'K'P'nin I. Bilen takımı ile İngiltere takımı arasında; Kurtuluş'un ve çeşitli Kıvılcımcı fraksiyonlar ile Rızgari'nin yayınlarındaki açık tartışma konusu oldu.

I. Bilen, MK Plenumunda (Ağustos 1981) yaptığı konuşmada, 'rejim ile ilgili kimi görüşler üstüne' görüşlerini ortaya koydu. "Askersel rejimin niteliği üzerine, onun "faşist" değil, "gerici bir diktatörlük" olduğunu açıkladı. "İşçinin Sesi'nin bugünkü rejime "faşist" demesi ile ilgili olarak da, onun Komüntern'in VII. Kongresi tarafından yapılmış "faşizm tanımını" "yadsıdığını" söyledi.

T'K'P'nin "Doğu Almanya" takımı; "bu rejimin faşist bir diktatörlük olduğunu söylemek, onunla, faşistler ve MHP'ye arka çıkan, tekellerin gerici politik temsilcileri arasındaki ayrılıkları bir yana bırakma sonucunu verir" diyor. (Adı geçen konuşmanın metni, s.21)

Bugünkü faşist cunta koşullarında, hedef olarak "faşizm tehlikesi"ni gösteriyor; bu "tehlike"nin ortadan kalkmamış olduğunu söylüyor. "Faşist hareket olan" MHP'ye önemli darbeler vurulduğunu, ama "kökünün kazınmadığını" söylüyor. (a.y., s.22)

Bu devrim düşmanlarının yaptığı, faşist diktatörlüğü gizlemek; onu saldırı hedefi olmaktan çıkarmaktır.

Tartışmaya Kurtuluş, "Faşist diktatörlük ve askeri diktatörlük" başlığı altında yayınladığı yazı ile girdi. Kurtuluş bu yazısında Türkiye'de devletin ve bugünkü rejimin neden faşist olmadığını anlattı. Ve kendi deyimiyle "ilkel" kavrayışlardan uzak, derin(!) tahliller ortaya koydu. Bunlar da Komüntern'in "tanımını" yinelediler. Ve Komüntern'in "bu tanımının" ancak bir "başlangıç" olabileceğini açıkladılar. Sözlerini, "12 Eylül cuntasının faşist olmadığı" noktasına getirip bağladılar. (Sosyalist İşçi, sayı 2)

Sosyalist İşçi'de daha sonra "Bir siyasi hükümlünün notları" başlığı altında, aynı temel konu ile ilgili ve Sosyalist İşçinin daha önceki yazısı ile uyum içinde olan bir başka yazı, tartışmalarla katkıda bulunması" amacıyla yayımlandı.

Bu "siyasi hükümlü" de "rejimin özgül karakteri" üzerine "derin" tahlillere devam etti. Komüntern'in "tanımına" dikkat çeken yazar şöyle dedi:

"Bu bakımdan onu bütün burjuvazinin diktatörlüğü olarak değil, tekelci burjuvazinin ve büyük toprak sahiplerinin 'en gerici' unsurlarının açık terörist diktatörlüğü olarak ortaya koyan Komüntern'in Leninist tanımına bir kere daha dikkat çekmek yerinde olacaktır." (Sosyalist İşçi, S.3, s.7)

Türkiye'nin şu anki durumu hakkında ise yazara göre durum şudur: Bugünkü askeri diktatörlük "tekelci burjuvazinin ve büyük toprak sahiplerinin bütün fraksiyonlarının ortak iktidarı"(s.7) olduğuna göre, faşist bir diktatörlük değil, "açık bir diktatörlük"tür. Bu yeni bir devlet biçimi de olmadığı için, bu "açık diktatörlük" ya yerini liberalizm yöntemine terkedecektir, ya da "yerini bir faşist diktatörlüğe terkedecektir." (s.)

Bugün için ise, "ortak iktidar" olduğu için, "faşizmi bir kenara bırakmak zorundadır." "Askeri diktatörlüğün faşist hareketi de toplumsal muhalefete birlikte tasfiyeye yönelmiş olmasının başlıca motivasyonu burada yatmaktadır." (s.7)

Bütün bu sözde "derin" ve ayırmacı(!) tahlilleri revizyonistler, "proletaryaya manevra olanağı vermek", ona "avantaj sağlamak", "dolaylı mütteliklerden yararlanmak" olarak tanıtırıyorlar

Kurtuluş revizyonistleri T'K'P ile aynı sonuçta buluşmaları konusunda bir de kalkıp:

"TKP çizgisi bu nitelermeyi (Faşist nitelermesini —Bizim notumuz) kullanmayı doğru bulmadı. Bulmadı ama neden bulmaması —nın gerekçelerine ne 12 Eylül öncesinde yazdıklarında rastlamak mümkündür ne de 12 Eylül sonrasında" diyor. (s.4)

Garip bir açıklama! Kurtuluş revizyonistleri egemen sınıfların iktidar biçimleri arasındaki "en küçük ayırmaları" bile görebilecek "ilkelikten" kurtulduklarını açıkladıkları bir yazıda, T'K'P ile uyustukları en temel noktaları "göremiyor"?

O zaman biz söyleyelim: T'K'P'nin belki başka bazı farklı nedenleri de vardır. Ama tıpkı Kurtuluş gibi, T'K'P'nin de 12 Eylül rejimini faşist olarak nitelermeyi doğru bulmamasının temel nedeni, Kurtuluş ile belirli bir temel ideolojik birliğe sahip olmasıdır. Kurtuluş kendisine, "T'K'P'ye giden istasyonda ilk ara durak" denmesinin sebebini de mi bilmiyor?

T'K'P'nin I. Bilen takımının "alternatifi" "İşçinin Sesi" adlı revizyonist grup bu tartışmaya, R. Yürükoğlu'nun "Bu kavga gelecek kavgasıdır" broşürü ile girdi.

Bu broşüre göre ise Türkiye'de 12 Eylül'den önce durum; ya devrim, ya faşizm ikilemi ile belirleniyordu. Devrim olmadı, faşizm geldi.

İşçinin Sesi (nin "lideri" Yürükoğlu), broşürde, T'K'P'nin diğer kanadının kendilerine yönelttiği "Komüntern tanımını yadsıma" iddiası üzerinde duruyor. Komüntern'in "en"li "tanımının" yanlış değil, "eksik", "yetersiz" olduğunu söylüyor. "T'K'P'II. Leninciler Konferansı'nın yeni bir tanım getirdiğini, bu tanımın Komüntern'in kararındaki bazı eksiklikleri "kapattığını" söylüyor.

T'K'P'nin I. Bilen takımı ve Kurtuluş dışında, bazı Kıvılcımcılar (mesela Yol) ve Rızgari de cuntanın faşist olmadığını; onun "Bonapartist" nitelikte olduğunu ileri sürdüler. Yani cunta onlara göre hem emekçilere ve hem de burjuvaziye karşı "belirli bir bağımsızlık durumunu korumaktadır" (Engels, aktaran Lenin, Devlet ve İhtilal, s.19). Cuntayı "Bonapartist" olarak nitelermek; onu burjuvaziden ayrı görüp göstermek, onu aklamaktan başka birşey değildir. "Kemalist iktidar" konusunda da aynı değerlendirmeyi yapan bu gruplar böylece Kemalizmi de aklıyorlar.

En kaba hatlarıyla özetlediğimiz bu tartışma Partimizin dışına da gerçekleşti.

Bütün bu revizyonistlerin ve oportünistlerin birleştikleri ortak nokta, Marksizm-Leninizm devlet sorunundaki ilkelerini çarpıtmaktır. Bunu T'K'P'nin Laz İsmail kanadı ile Kurtuluş ve "Bonapartistçiler", devleti sınıf iktidarının devamını sağlayan araç olarak değil; bir zümrenin, bir toplumsal tabakamın iktidarının aracı olarak gösterme şeklinde açıkça yapıyorlar. İşçinin Sesi ise, Komüntern'in faşizm tanımında "eksiklikler" keşfederek yapmaya çalışıyor. Bunun dışında bu revizyonistler (İşçinin Sesi revizyonistleri dışındakiler) ülkemizde faşizmi MHP ile eşitleme konusunda da birleşmektedirler.

İşe önce Komüntern'in tanımından başlayalım.

T'K'P, "Komüntern'in VII. Kongresinin faşizm tanımı"ndan bahsediyor. İşçinin Sesi "Komüntern tanımı"nın eksikliğinden bahsediyor.

O halde ortada bir 'sorun' var. O halde Komüntern'in "tanımını" ne olduğunun ortaya çıkarılması gerekli.

Tüm oportünist ve revizyonistler Komüntern'in "tanımını" işlerine geldiği gibi kullanıyor; yanlış bir şekilde tanıtırıyorlar.

Faşizm konusundaki bütün "yanılgılar", yanlış yorumlar bu "tanımların" çarpıtılması; genel olarak devlet sorununun kavranmaması; devletin Marksist-Leninist kavranışının en temel—"ilkel" (Kurtuluş) ilkelerinin çarpıtılması sonucu olmaktadır.

Geçmişte Halkın Kurtuluşu'nun "faşizm tırmanıyor" şeklindeki "teori"si bu konularda nasibine düşeni almıştı.

12 Eylül ve öne çıkan birkaç nokta

Dimitrov'un ve Komüntern'in çeşitli belgelerinde faşizm üzerine birçok değerlendirme ve tahliller vardır. Aynı şekilde birçok da faşizm "tanımı" vardır. Bu "tanım"ların bazıları genel tanımlar, bazıları ise somut olarak iktidardaki faşizmi tanımlayan "tanım"lardır.

Örneğin:

"Hayır. Faşizm sınıflar üstünde duran bir iktidar; ya da küçük burjuvazi ve lumpen proletaryanın finans-kapital üzerindeki iktidarı değildir. Faşizm finans-kapital iktidarının ta kendisidir" (Georgi Dimitrov, Seçme yazılar 1932-1945, s.97, Almanca)

cümlesi faşizmin sınıf niteliğini; onun hangi sınıfın iktidarı olduğunu belirten genel bir tanımdır.

Örneğin:

"Yoldaşlar, Komünist Enternasyonal Yürütme Kurulu 13. Oturumunda iktidardaki faşizmi, finans-kapitalin en gerici, en sızven, en emperyalist kesimlerinin açık terörcü diktatörlüğü olarak doğru bir şekilde tanımladı" (age, s.97)

cümlesi ise, açık bir biçimde "iktidardaki faşizmi", yani faşizmi uygulayanın kim olduğunu anlatan somut bir tanımdır.

Bütün oportünist ve revizyonistler işte bu ayrımları yoksayma-karartma temelinde birleşiyorlar. Böylece faşizmi burjuvazinin ve hakim sınıfların bir kesiminin iktidarı; faşist devleti de egemen sınıfların bir kesiminin devleti gösterme "başarı"larını elde ediyorlar.

Böylece faşizm bir sınıf iktidarı, emperyalist ülkelerde finans-kapitalin, teknelci burjuvazinin sınıf hakimiyetinin sürdüğü bir devlet biçimi olmaktan çıkarılıyor, faşizm bir avuç toplumsal bir tabakanın iktidarı; sınıfın bir kesiminin iktidarı olarak tanıtılıyor.

Aynı şekilde, emperyalist olmayan ülkelerde de faşizm egemen sınıf(lar)ın sınıf iktidarı, egemen sınıf(lar)ın hakimiyetinin sürdüğü bir devlet biçimi olmaktan çıkarılıyor; egemen sınıf(lar)ın bir kesiminin iktidarı olarak tanıtılıyor.

Marksizm-Leninizm bize devletin, sınıf hakimiyetinin aracı olduğunu; bir sınıfın veya sınıfların, diğer sınıf veya sınıflar üzerinde hakimiyetinin aracı olduğunu öğretir. Lenin şöyle der:

"Marks'a göre devlet, bir SINIF EGEMENLİĞİ örgütü; bir SINIFIN BİR BAŞKA SINIF ÜZERİNDEKİ baskı örgütüdür." (Devlet ve İhtilal, s.13)

Devlet sorununda sınıf temelinden yola çıkmak, Marksizmin temel ilkelerinden birisidir. Marks ve Engels bunu ünlü ortak eserleri Komünist Manifesto'da daha o zamandan tam bir berraklıkla ortaya koymuşlardır:

"... modern devlet, bütün burjuva sınıfının ortak işlerini gören bir komisyondur." (Komünist Manifesto)

Bu tanım Marksizm-Leninizmin devlet konusunda (ve faşizm konusunda da, çünkü faşizm burjuvazinin devlet-hakimiyet biçimlerinden birisidir) iğrenç carpatılmalarını tümüyle açığa çıkarıyor.

Kapitalist toplum bir yönüyle, çeşitli kapitalistlerin büyümesine karşılık, bazılarının iflası ile belirlenir. Ama bu hiç bir şekilde toplumun kapitalist niteliğini değiştirmez; devletin genel olarak bütün kapitalist sınıfın çıkarlarına işleyen bir örgüt olduğu gerçeğini ortadan kaldırmaz.

Aynı biçimde, aralarında şu ya da bu derecede çıkar dalaşı içine girmiş bulunan çeşitli teknelci grupların ve onların siyasal sözcülerinin devletin yönetiminde bulunması; devletin o anda bir bütün olarak teknelci kapitalizmin, teknelci sınıfın; yani onun da değil, teknelci olmayan burjuvazi de dahil) bütün bir kapitalist sınıfın devleti olduğu; onların sınıf çıkarlarının devamını savunduğu gerçeğini ortadan kaldırmaz.

Yani faşizm burjuvazinin "demokratik" diktatörlüğünden ayrıran şey; faşist diktatörlüğün, burjuvazinin yalnızca bir kesiminin çıkarlarını savunması; ve burjuvazinin o anda devletin çeşitli kurumlarını elinde bulundurmayan kesimleri üzerinde de bir diktatörlük olması değildir. Tek tek burjuvalara bu devlet saldırıya bile, bunlar genel çıkarları açısından yapılan, düzeni ayakta tutmaya yarayan saldırılardır ve devletin niteliğini değiştirmez.

Modern revizyonistlerin ve oportünistlerin "Komüntern'in tanımına" başvurmaları ve ona dayandıklarını söylemesi siyasal

tekarırlıktır. Onlar Komüntern'in "iktidardaki faşizm" ile ilgili somut olarak yaptığı değerlendirmeyi "faşizmin sınıf temeli" yerine gecirmeye çalışırken, "Komüntern tanımının" "küçük" bir tahrifinin kendilerine yeteceğini düşünüyorlar.

İşçinin Sesi bu tahrifata değişik bir şekilde katılıyor. Komüntern'in ve Dimitrov'un "tanımını" "mütevazî"(!) bir biçimde "tamamlamaya" kalkışırken, Komüntern ve Dimitrov'un Marksizm-Leninizmin devlet konusundaki ilkelerinden yola çıkmadığı görülmüştür. Faşizmin sınıf temeli konusunda yapılan tahrifatları geri çevireceğine; faşizmin sınıf temelini bulanık konduğunu ima ederek, tahrifat kampanyasını destekliyor.

Bu konuyla ilgili tartışmalar Partimizin dışında olanlarla sınırlı değil. Bir de Partimizin içinde gerçekleşen belli bir tartışma var.

Bu konudaki tartışma içinde Merkez Komitesinin savunduğu görüşünü aktarmayı, sorunun diğer yanlarını açıkladığı için yararlı buluyoruz:

Tartışma, faşizmin devrim olmaksızın yıkılıp yıkılamayacağı; ve yıkılan faşizmin yeniden dirilmesi olanağı konusundadır. Merkez Komitesinin söylediği şunlardır:

"Devrimci mücadelenin önemli dönüm noktalarında yeniden ve yeniden tartışma konusu edilen konulardan birisi faşizm konusudur.

"Hakim sınıfların siyasi iktidarının aldığı son biçime ve somut bir biçimde baskı düzeyine-biçimlerine bakılmakta; ve oradan faşizmin sınıf temelini (o anda uygulayanın değil!) egemen sınıfların "bir kanadı" olduğu; daha önce (ya da o anda) faşizmin o anda olmadığı şekilde sonuçlara ulaşılmaktadır. "Türkiye ile ilgili tartışma böyledir.

"Bu tartışma, tartışmanın mantığı içinde, dünya "geneli" sorununun tartışmasına dönüşür. Ve oradan da, emperyalist ülkelerde faşizmin "teknelci burjuvazinin", "mali sermayenin" iktidarı mı, yoksa teknelci burjuvazinin "bir kesiminin" mi iktidarı olduğu tartışmasına geçilir.

"Bu tartışma yeni bir tartışma değildir. Kaynaklandığı yer, Dimitrov'un Komüntern VII. Kongresine sunduğu raporda kullanılan, ilk bakışta birbiri ile çeliştiği sanılan iki "ayrı" faşizm tanımıdır. Bunlardan birincisi, "iktidardaki faşizm finans-kapitalin en gerici, en sızven ve en emperyalist unsurlarının açık terörcü diktatörlüğüdür" şeklindeki; ikincisi, "Faşizm, finans-kapital iktidarının ta kendisidir" şeklindeki tanımdır. Gerçekle bu iki tanım birbiri ile çelişmemekte; birincisinde uygulayıcıdan, ikincisinde sınıf temelinden söz edilmektedir. Tartışma işte bunun kavranmamasından kaynaklanıyor.

"Cephe' ile ilgili yazıya gelen eleştiri ile birlikte, bu sorunun içimizde giderek bir sorun haline geldiğini, gelmekte olduğunu saptamamız gerek. Bu, önümüzdeki dönemde bu sorun üzerine tartışmamız gerektiği anlamına gelir.

"Yenilgi düşüncesinin hakimiyeti altında, genellikle, sorunlara sağdan yaklaşma durumu ortaya çıkar. Bugün de bizde faşizm sorununa sağ bir yaklaşım tehlikesi vardır. Bu bizde ken dini en açık bir şekilde, 11 Eylül 1980'de Türkiye'de faşizm var mı şeklindeki yaklaşımla göstermiştir.

"Emperyalizm çağı, kapitalizmin ekonomide teknelci aşamaya ulaştığı bir çağdır. Kapitalizm siyasi alanda da bu çağda bütün ilericiğini yitirir; siyasi gericilik eğilimi olarak ortaya çıkar. Lenin emperyalizm aşamasına ulaşmış kapitalizmin bu özelliğini belirlemiştir.

"Öte yandan emperyalizm çağı, sınıf çatışmalarını en uç noktasına; Stalin'in deyimiyle, ötesinde devrimin başladığı noktaya vardırıır.

"Emperyalizm öncesi çağda, kapitalist bir toplumda sınıf mücadelesinin az-çok sınırlanmasıyla birlikte, sorunun ya burjuva diktatörlüğü ya da proletarya diktatörlüğü sorunu haline geldiği ortaya konmuştur. Emperyalizm çağında, burjuva diktatörlüğünün aldığı son biçim; sığındığı son kale, faşizm olmaktadır.

"Emperyalizm çağı koşulları öyle bir biçimde birleştirmiştir ki, emperyalist sistem içinde faşizm tehlikesi gelip gecici bir tehlike olmaktan çıkmıştır.

"Komünist Enternasyonal programında bu durum şöyle belirtilir:

"Emperyalizm çağında sınıf mücadelesinin keskinleşmesi ve içsavaş etkenlerinin —özellikle emperyalist dünya savaşından sonra— artması, parlamentarizmin iflasına neden oldu.

12 Eylül ve öne çıkan birkaç nokta

"Yeni" yönetim yöntemleri ve biçimlerinin (örneğin "iç kabineler" sistemi, oligarşik grupların kulis faaliyetleri, "temsili meclis" in yozlaşması ve rolünün çarpıtılması, "de mokratik özgürlükler" in kısıtlanması ve ortadan kaldırılması vb.) nedeni budur. Özel tarihsel koşullarda, burjuva-emperyalist gericiğin bu saldırgan süreci faşizm biçimini alır. Bu koşullar şunlardır: Kapitalist ilişkilerin istikrarsızlığı, toplumsal olarak sınıf dışı olmuş çok sayıda insanın varlığı, geniş kent küçük-burjuva tabakalarının ve aydınların yoksullaşması, köy küçük-burjuvazisinin hoşnutsuzluğu, son olarak, proleter kitle eylemlerinin sürekli tehdidi. Burjuvazi iktidarına daha fazla bir sağlamlık ve dayanıklılık sağlamak için, parlamenter sistemden, partilerin ilişki ve bileşiminden bağımsız olan faşist yöntemlere geçmeye, gittikçe artan bir ölçüde zorunludur.

"Faşizmi emperyalist sistemin güncel (elbette sürekli aynı boyutta kalmayan) bir tehlikesi kılan etmenler bunlardır.

"Faşizm emperyalist ülkelerde bir tüm olarak mali sermayenin, tekeli burjuvazinin devlet biçimidir; tekeli burjuvazinin, mali sermayenin iktidarının bizzat kendisidir.

"Bu, tekeli burjuvazinin değişik türde siyasi sözcüleri yok demek değildir. Bu, tekeli burjuvazinin duruma göre kullandığı "faşist", "demokrat", "sosyal-demokrat", "sosyalist", vs. siyasi teşekkülleri yok demek değildir. Bunların hepsi, kendi siyasetleri, iktidar biçimleri ile tekeli burjuvazinin sınıf iktidarının devamı için çalışır.

"Faşizm tehlikesinin emperyalist ülkelerde tehlike olması; bağımlı ülkelerde bu tehlikenin — içinde bulunulan koşullara göre— daha büyük olmasından başka bir sonuç doğurmaz.

"Çünkü Komünter programının emperyalist ülkeler için saydığı koşullar, genellikle, bağımlı ülkelerde çok daha ağır sonuçlar şeklinde kendisini göstermektedir.

"Bu ülkelerde de faşizm, hakim sınıfların bir bölümünün çıkarını doğrudan temsil eden partiler-kesimler aracılığıyla uygulanıyor olsa da, gerçekte faşizm bir bütün olarak o sınıfın iktidarının devamı için çalışır.

"Emperyalist-kapitalist ülkelerde burjuvazi, kısıtlanmış burjuva demokrasisi sistemi-rejimi ile de iktidarını sürdürmektedir. Bu tür ülkelerde faşizm iktidarının yıkılması zorunlu bir biçimde proletarya devrimine ihtiyaç göstermeyebilir. II. Dünya Savaşı sonunda Almanya, Japonya ve İtalya'daki durum bu na örnektir. (Ancak burada da son derece özgül şartları ağır savaş yıkımı, faşist devletlerin yenilgisi, güçlü Sovyet ordularının yardımı, büyük halk direnişleri ve faşistlerin direnme koşullarının olmaması, vb.) gözden uzak tutmamak gerek)

"Aynı biçimde, bağımlı-geri ülkelerde de, faşist iktidarlara proletarya önderliğinde bir devrim olmadan yıkılabilir, teorik olarak bu mümkündür.

"Emperyalizme bağımlı birçok ülkede devrimlerle, faşizmin iktidarını yıkılmıştır. Bu bir gerçektir. Fakat faşizmin yeniden dirilme tehlikesi — eğer devrim proletarya önderliğinde değilse— sürekli mevcut olmaktadır. Çünkü bu devrimler genellikle özel burjuvazi veya küçük burjuvazi veya her ikisinin devriminin önderliği altında gerçekleşmekte; emperyalist sistemden tam bir kopuşu gerçekleştirilememekte; uzun dönemde yeniden emperyalizme beyaz bayrak kaldırmaktadırlar.

"Bilebildiğimiz hemen bütün örnekler, bu ülkelerde faşizmin yeniden dirildiğini göstermiştir.

"En son canlı örnek İran'dır.

"Bu sorunda yanlışlara düşülmesine yolaçan en önemli noktalardan birisi; halk yığınlarının mücadelesinin öneminin yeterince kavranmamasıdır. Verilen örnek sudur:

'Örneğin, bugün faşizm var, bu açık. Tespitlerimize göre, 1978'de de vardı. O zaman proletarya partisi legal olarak yoktu, ama onun gururları legal olarak ciddi bir engeleyle karşılaşıyorlardı. Bu nedenle bu dönemde tüm devrimci yayın organları için geçerli olan, kullanılabilirliği (sıkıyönetimin ilanına dek). Sorumlusu (ve başka yayın organlarının sorumluları da) o dönemde cezai takibata uğramadı. Bugün ise (cuntanın gelmesinden sonra) bir kitap basma, yada cevime yüzünden birçokları ceza yiyor.'

"Bu örnekte sorun çok açık bir biçimde, yalnızca baskının de recelerinin karşılaştırılması şeklinde konuyor.

"Burada yığınların devrimci mücadelesinin boyutları hesaba katılmıyor.

"Burjuva demokrasisi biçimindeki burjuva diktatörlüğü sisteminde bu demokrasi budanabilir; haklar kısıtlanabilir; birçok hak rafa kaldırılabilir. Bu durum burjuva demokrasisinin var olduğunu gerçeğini ortadan kaldırmaz.

"Aynı biçimde, faşizm şartları altında da, birçok demokratik hak kullanılabilir. Bu, hakim sınıflara rağmen ve yığınların söke söke bastırarak hakkı kullanması olayıdır.

"Eğer yığınların mücadelesi bastırılmasaydı; cuntanın ilanı nından sonra da belli haklar kullanılabilirdi. Bu hiç de cuntanın faşist olmayacağı anlamına gelmezdi.

"Çarlık rejimi, ancak 1917 Şubat devrimi ile yıkılabilmmiştir. Yaklaşık 20 yıllık pratik mücadelesi içinde Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisi bazan nerdeyse legal hale gelmiş; legal günlük yayınlar çıkarmıştır. Ama bazan da tümüyle yeraltına geçmiştir. Bazan sosyal-demokrat milletvekilleri kukla parlamentolara seçilmiş; orada bolşevik ajitasyon yürütmüşler; bazan da en ağır illegalite şartlarında, Çarlığın en ağır takibatları altında kalmışlardır. Ama RSDİP içinde, Çarlık istibdadının niteliğine ilişkin bir tartışma bildiğimiz kadariyle gündeme gelmemiştir.

"Çarlık istibdadı altında, faaliyetlerin ve baskıların boyutlarını-biçimlerini belirleyen, yalnızca ve yalnızca devrimle karşı-devrimin karşılıklı güç ilişkisi olmuştur.

"Faşizmi gözümüzde büyütmemek gerek. Halk yığınlarının mücadelesi faşizmi de geriletebilir.

Partimizin içindeki tartışma da işte böyledir.

Kısaca toparlanırsa:

Devlet sınıf egemenliğinin organıdır. Verilen anda, devletin idaresi bir sınıfın şu ya da bu kesiminin de elinde olsa; sömürünün aslan payı egemen sınıf(lar)ın o kesiminin cebine de akmış olsa, bu böyledir.

Faşizm emperyalizm çağında sömürücü egemen sınıfların toplumlarını yıkımdan kurtarmada başvurdukları enson çare; sığındıkları son kaledir. Faşizm bir devlet biçimi; sömürücü egemen sınıf(lar)ın devletin (diktatörlüğünün) emperyalizm çağındaki bir biçimidir.

Her türden revizyonistlerin ve oportünistlerin temel çıkış noktalarından birisi; bütün sorunlarda Komünistler için temel sorun olan sınıf bakış açısını karartmaya, bulandırmaya, yok göstermeye çalışmaktır. Onlar bunu devlet (ve faşizm) konusunda, devlet egemenliğini sınıfın bir kesimine; bir tabakasına ait gibi göstererek gerçekleştiriyorlar.

Bu konuda bugünkü cuntaya faşist diyen diğer oportünist gruplar da, modern revizyonizmin devleti bir sınıf egemenliği aracı olmaktan çıkararak; hakim sınıflar arasında "fraksiyonlar" yaratan; devleti bu fraksiyonların hakimiyet aracına dönüştüren öğretisinin sadık izleyicileri olarak, cuntanın "göbekçi kesimin" temsilcisi (Mensevikler) olduğu; "Amerikancı" olduğu (he men hepsi!) konusunda vb. birleşiyorlar. Onlar devletin ve faşizmin değerlendirilmesinde öзде modern revizyonist tezleri sayınla konusunda birleşiyor; aktüel cunta değerlendirmesinde ayrılaşıyorlar. Zaten işte tam da öздеki bu birlik onların hepsi ni! "cuntaya karşı mücadele" bayrağı altında toplayan ortak nokta dır.

İkinci konu, genel olarak ordu; özel olarak da Türkiye'deki ordunun değerlendirilmesi konusudur.

T'K'P'nin Laz İsmail takımı, görevini mevcut düzeni ve devleti devralıp yetkinleştirmek ile belirleyen bu karşı-devrimci gü ruh; tabii ki yetkinleştirmek istediği devletin temel kurum olan orduyu karşısına almak istemiyor.

Bu olay ilk kez olan birşey de değil. Oportünistler geçmişten bu yana orduyu sınıflar-üstü göstermeye; onu "ulu bir ikon" olarak tanıtmaya büyük özen gösterdiler. Devrim konusunda bir dönemin sloganları: "Ordu-genclik elele, halk cephesinde", "Asker-sivil-aydın zümre iktidarı" vb. idi.

12 Mart 1971 hareketi bütün bu revizyonist sloganlara (ve siyasetlere) kesin bir darbe indirdi. Ve bu sloganlar bu biçimde bir daha ağızlarına alınmaz oldu. Ordu üzerine revizyonist saf satarlar, bizzat ordunun kendi eyleminin sonucu olarak deneyle, en azından kitlelerin ileri kesimleri arasında değerini kaybetmişti. Artık eski türkülerle bu kesim arasında tarak tutturmak zordu. Kendisini "sosyalist", "komünist" gösteren karşı-devrimci öğeler bile, teşhir olmamak için birtakım doğru sözleri söylemek zorunda kalmışlardı. Daha doğrusu, meydan boşken palavralar sıkabilme imkânı bulmuşlardı.

12 Eylül ve öne çıkan birkaç nokta

Ve 12 Eylül 1980 faşist hareketi geldi. Artık "meydan"da somut olarak ordu vardı ve herkes buna karşı gerçek tavrını takınmak zorunda idi. 1. Bilen takımı durumun tastamam anlatılan gibi olduğunu şöyle açıklıyor:

"TKP MK, kuşkusuz bugünkü politik taktiklerimizi bir çırpıda değil, adım adım geliştirdi..."

Bunun yanısıra, ... ordu üstüne yeterli açıklıktan yoksun - luk ... nedeniyle ortaya çıkan tek yanlı değerlendirmeleri parti kısa bir dönem içinde ortadan kaldırdı." (1. Bilen'in konuşması, s.13)

Bu devrim düşmanlarının "ordu üstüne yeterli açıklıktan yoksunluk" dedikleri şey; geçmişte meydanı boş bulduklarında "komünist" pozlarından bazı doğru şeyleri de söyleyerek kitlelerini eğitime zorunluluğunun ortaya çıkardığı kötü durumdu. Kendi kitlelerini bile bugünkü gibi açıkça ordudan yana tavır takınarak eğitememiş olmaları durumudur. Ve bugün bazı doğru sözleri bile tekrarlayamayacaklarını açıklıyorlar. Şöyle diyorlar:

"Ordunun yalnızca egemen sınıfların baskı aygıtı olduğunusöylemekle yetinmek, Marksizm-Leninizmin ordu sorunuyla ilgili görüşlerini kabalaştırmak olur." (agy, s.46) (abc)

Ve bundan sonra ordu üzerine "daha ayrıntılı açıklamaların gerekliliği olduğu" üzerine peşevler.

Elbette hiçbir olgunun tek yanı yoktur. Burada sözkonusu olan olgunun temel özelliklerini-asıl niteliğini ortaya koymaktır. T'K'P'li sosyal-faşistler ordunun egemen sınıfların baskı aygıtı olduğu şeklindeki temel özelliğini gözlerden kaçırmak için; "yalnızca" bunu söylemenin yetmeyeceği üzerine spekülasyon yapıyorlar. Size "Yalnızca bunu söyleyin" diyen kim? Olgunun bir çok yanını ortaya koyun; ama önce bu temel özelliği açıkça belirleyin:

T'K'P'li modern revizyonistlerin "devrim" sözleri, onların bu düzeni tüm kurumlarıyla devralıp, Rus sosyal emperyalizminin uşağı halinde yetkinleştirilmiş bir düzen-devlet yaratma şeklindeki açık karşı-devrimci planlarını gizleme aracıdır.

Bir devrimin en temel özelliklerinden birisi, istisnasız bir biçimde, devlet aygıtının parçalanmasıdır. Yerine yeni bir devlet aygıtının geçirilmesidir. Devlet aygıtının en önemli kurumlarından birisi düzenli ordudur. Gerçek bir devrimin,devlet aygıtının bu önemli kurumunu da yerle bir etmesi gerektiği; ordunun eski mekanizmasının parçalanması gerektiği ağırdır. Bunun yerine Marksizm-Leninizm bize süreç içinde tüm halkın genel silahlanmasının geçirilmesinin gerekliliğini, vb. öğretir. Marksizm-Leninizm açısından ordu sorununda "düşüm" noktası bunlardır:

T'K'P için "düşüm noktasının" ne olduğuna bakın:

"Barış, bağımsızlık, ulusal bir ordu, ulusal bir ekonomi sorunlarında düşüm noktası, Türkiye'nin NATO'ya üyeliğidir. TKP NATO'dan çıkılmasını, kişilikli bir dış politika izlenmesini öngörüyor." (s.11)

Daha ilerde, bu tür konularda kendileri için "sorun"un ne olduğunu şöyle açıklıyorlar:

"Komünistler, ordunun demokratikleşmesi, emperyalizmin, NATO'nun vurucu gücü olmaktan çıkarılmasını istiyorlar. Şurası açıktır: Emperyalizmin kısıktığı silahlanmaya karşı çıkan komünistler, 'silahsız, donatısız bir ordu'dan söz etmiyorlar. Biz, ülkenin savunulması için gerçekten ulusal çıkarlar, ulusal bağımsızlık temelinde bir savunma anlayışının zorunluluğunu görüyoruz. Bu ulusal güvenlik anlayışı, NATO'nun ülke savunmasını hiçe sayan emperyalist saldırganlık programına kökünden karşıdır. Komsu ülkelerle dostluk koşullarında, ülke savunmasına yeterli bir ordu bugünkü ağır savaş harcamalarına katlanılmadan ayakta tutulabilir. Oysa NATO'ya bağımlılık bu yükü daha da ağırlaştırıyor. Sorun, ülke savunması gereklilerini aşan emperyalist çıkarlar yönündeki silahlanmaya karşı çıkmak ve ordunun elindeki silahları, militarizmin barışa ve demokrasiye karşı bir tehdit aracı olmaktan çıkarmaktır. Ülkenin politik yaşamında ordunun her defasında daha gerici amaçlar için halkın üzerine sürülmesini önlemek, gerici diktatörlerin bir aracı ordu yerine ülkeyi emperyalizme karşı halkla birlikte savunan bir ordu yaratmak olanaksız değildir. Ancak böylelikle, halkla ordu arasında giderek derinleşen uçurum kapanabilir. Ordu ancak böylelikle ulusal kurtuluş savaşı yıllarının onurlu geleneğine dönebilir." (agy, s. 46)

T'K'P için "sorun, ordunun kaçınılmaz politikleşmesi hangi yönde gelişecek sorunudur: Bütünü halk düşmanı bir yönde mi, yoksa ulusal çıkarlar yönünde mi?" (s.45)

Böylece T'K'P revizyonistleri "sorun"u açık bir biçimde, bana karşı mısın, benden yana mısın şeklinde koyan faşist orduya karşı gerçek düşüncesini, "senden yanayım ama" diye açıklamak zorunda kalmıştır.

T'K'P için gerçekte ordu şu anda "bütünü" halk düşmanı bir durumda değil. Belli ölçülerde "halk düşmanı". Bu duruma da emperyalistler ve tekelci burjuvazi orduyu sık sık halkın üzerine sürerek yolaçtı!

T'K'P için sorun ordunun parçalanması değildir. Onun için sorun ordunun "demokratikleşmesi", yani içinde kendi adamlarının da yer alması; ABD ve diğer emperyalistlerin yanısıra Rus sosyal emperyalizmi ile de doğrudan ilişkilere girmesidir; Rus sosyal emperyalistleri ve diğer revizyonist devletlere karşı saldırı aracı olmamasıdır, vb.

T'K'P için sorun "ülke savunmasının gereklilerini aşan" silahlanmaya, harcamalara karşı çıkmaktır. Yoksa T'K'P'nin silahsız, donatısız bir ordu isteği filan yoktur. Hele hele orduyu (elbette mevcut orduyu!) istememe gibi bir sorunu hiç yoktur!

İşte halâ bir dizi ortayolcu oportünist-revizyonist grubun "devrimci-ilerici" vb. gördüğü-gösterdiği T'K'P'nin "devrimci-ilerici"liği böyledir.

T'K'P'nin bu programı açık bir biçimde karşı-devrimci bir programdır. Devrimcilikle ilgisi yalnızca oportünistlerin hayalinde ve T'K'P'nin propaganda malzemelerindeki "devrim", vb. sözlerdedir.

T'K'P'li sosyal-faşistlerin ordu üzerine programları, genel olarak "devletin demokratikleştirilmesi" şeklindeki genel karşı-devrimci programlarının bir parçasıdır.

Üçüncü konu, genel olarak "devrimci durum", özel olarak bugün Türkiye'de devrimci durum konusudur.

12 Eylül faşist hareketi kaçınılmaz bir biçimde, şu anda Türkiye'deki siyasal durumun değerlendirilmesine bağlı olarak "devrimci durum" olgusunun tartışılmasını gündeme getirmiştir.

Oportünist-revizyonist grupların bir bölümü bugün somut olarak Türkiye'de devrimci durum var mı, yok mu şeklindeki bir tartışmayı susarak geçiştirme yöntemini benimsediler.

Bazıları halâ bugün Türkiye'de devrimci durumun varlığından bahsediyorlar. Lenin'in koyduğu anlamda bir devrimci durumun varolduğunu savunuyorlar. Bunlar kendi içlerinde devrimci durumun "duraksamı", "gerilemiş", "uykuya dalmış" olup olmadığı noktalarında birbirlerinden ayrılıyorlar. Bunları belirleyen bir başka özellik, bunların 12 Eylül öncesinde devrimci durumun var olduğunu kabul etmeleridir.

Diğer bazıları ise bugün Türkiye'de devrimci durumun var olmadığını açıkça ortaya koyuyorlar. Ne var ki bunlar da kendi içlerinde bir değil. T'K'P, DHB gibileri için Türkiye'de 12 Eylül öncesinde de "devrimci durum" yoktu.

Biz bütün bu oportünist-revizyonist gruplardan, 12 Eylül öncesinde Türkiye'de devrimci durumun varolduğunu, 12 Eylül sonrası dönemde ise devrimci durumun varolmadığını açıkça söylemek-tespit etmekte ısrar ediyoruz.

Bu tartışma bizimle menşevik kanat arasında ve T'K'P'nin iki revizyonist kanadı arasında açık olarak sürdü.

Bugün hiçbir revizyonist ve oportünist Lenin'in devrimci durum ile ilgili öğretisini açık bir biçimde reddedemiyor. Onu kabul eder görünerek çarpıtma ve tahrifatlara başvuruyor.

Devrimci durum ile ilgili Lenin'in en açık ve en bilinen tanımını şöyledir:

"Bir Marksist için, devrim durumu olmadıkça devrimin olanaksız olduğu kuşkusuzdur, ama her devrimci durum da devrime yol açmaz. Devrimci bir durum göstergeleri, genel olarak nelerdir? Başlıca şu üç göstergeli ileri sürerken yanılmadığımızı inanıyoruz: 1) Egemen sınıflar için egemenliklerini değiştirmeye bir biçim altında sürdürme olanaksızlığı; üst tabakaların bunalımı, egemen sınıf siyasasında; ezilen sınıfların hoşnutsuzluk ve öfkесinin kendine yolaçağı bir çatlak oluşturan bir bunalım. Devrimin patlaması için, genellikle aşağı tabakaların eskisi gibi yaşamayı "istememesi" yetmez, ama "duruğun artık bunu yapamaması" da gerekir. 2) Ezilen sınıfların sefalet ve sıkıntısının, her zamankinden çok kötüleşmesi. 3) "Barışçıl" dönemlerde kendini ses çıkarmadan soyduran, ama çalkantılı dönemde genel olarak bunalım tarafından olduğu den

12 Eylül ve öne çıkan birkaç nokta

li, üsttekilerin kendisi tarafından da bağımsız bir tarihsel eyleme doğru itilen yığınların etkinliğinde, yukarıda belirtilen nedenlerden ötürü görülen artış.

Yalnızca şu ya da bu grup ve partinin değil, ama şu ya da bu sınıfın iradesinden de bağımsız bu nesnel değişiklikler olmadıkça, devrim, genel kural olarak, olanaksızdır. Devrimci bir durumu, işte bu nesnel değişikliklerin tümü oluşturur: (Proleter devrimi ve dönem Kautsky, s.

Görüldüğü gibi, eğer Leninist kavramlar kullanacak, Lenin gibi konuşacaksa, devrimci durumdan anlaşılması gereken oldukça açıktır. Ve Lenin'in bu tanımları açık bir biçimde 12 Eylül öncesinde Türkiye'de devrimci durumun varlığını tespit edilmesini gerektiriyor. 12 Eylül öncesi dönem bir devrime yolaçmamasına karşın, ve 12 Eylül faşist hareketi kitlelerden önemli bir direniş görmemesine karşın; yine de devrimci durumun varlığını tespit edilmesini gerektiriyor.

Devrimci durum bir anda ortaya çıkan bir olgu değil elbette. Lenin devrimci durumun olgunlaşmasından; oluşmasından ve olgunlaşmasından bahseder. Şubat burjuva devrimi 1917'de gerçekleşmesine karşılık, Lenin daha 1912'lerde Rusya'da devrimci durumun olgunlaşmaya başlamasından bahsediyordu.

Devrimci durumun, ayaklanmanın başlatılması ile karıştırılmaması gereklidir. Lenin'de devrimci durumun yanısıra, "ayaklanma anı" diye bir kavram da vardır.

Lenin, Büyük Ekim Sosyalist Devriminden bir ay önce, Eylül 1917'de: "Tam da şu anın, Partinin, olayların tüm gelişmesinin ayaklanmayı nesnel olarak gündeme getirdiği ve ayaklanmanın bir sanat olarak ele alınması gerektiği an olduğunu kabul etmesi gerektiğini göstermek için" (a.c. Lenin) yazdığı "Marksizm ve Ayaklanma" başlıklı mektubunda şöyle diyordu:

"Başarılı olabilmek için, ayaklanma, gizli tertiplere ve bir partiye değil, ileri bir sınıfa dayanmalıdır. Birinci nokta bu. Ayaklanma halkın devrimci kabarcığına dayanmalıdır. Bu da ikinci nokta. Ayaklanma yükselen devrimin, halkın ileri safalarının eylemlerinin en yüksek noktasına ulaştığı, ve düşman safalarında ve devrimin zayıf, yarı-gönüllü ve kararsız dostları saflarındaki yalpalamaların en güçlü olduğu dönem noktasına dayanmalıdır. Bu da üçüncü nokta. Ve ayaklanma sorununun ortaya konmasındaki bu üç koşul, Marksizmi Blankicilikten ayırır." (Lenin, "Marks-Engels-Marksizm, s.420, Sol Y)

Ekim sosyalist devriminin "hangi gün" gibi bir tartışmaya da bağlı olarak saptandığı hatırlanırsa, ayaklanma anı üzerine Lenin'in sözlerinin önemi anlaşılabilir.

Burada Lenin'in bu sözlerinden çıkarılması gereken birçok önemli sonuç var olduğunu belirtmekle yetinelim. Bugünkü tartışma konumuz açısından önemli olan şudur: Lenin ayaklanma anını bir anda ortaya çıkan bir olgu olarak değil; varolan devrimci ortamında, devrimci durumun da bir uç noktası olarak saptıyor.

Bu genel bilgiler ışığında önce sözüme "sol" değerlendirmeler üzerine birkaç söz söyleyelim.

Bazıları, Stalin'in, proleter devrimleri için bütün dünyada objektif koşulların varlığındaki açıklamasını, "dünyada devrimci durum" ile eşanlamlı göstermeye çalışıyorlar. Geçmişte, Partizan içinde böyle bir grup ortaya çıkmıştı.

Emperyalizm öncesi kapitalizm çağında, proletarya devriminin sanayi bakımından çok gelişmiş olan Avrupa'nın birkaç ülkesinde ve Amerika'da mümkün görüldüğü bilinir. Emperyalizm çağı proletarya devrimleri için böyle bir ayrımı ortadan kaldırmıştır. Ama dünyanın tüm oportünistleri, Lenin'e, Leninizme karşı eski türküyü, "sanayi bakımından gelişmiş olma" türküsünü o kumaya belli bir süre devam ettiriler.

İşte bu türden oportünistlerle polemik içinde Stalin'in "Leninizmin ilkeleri"nde:

"Eskiden ayrı ayrı ülkelerde, ya da daha doğrusu, gelişmiş şu ya da bu ülkede, proletarya devrimi için nesnel koşulların varlığından söz etmek adetti. Şimdi, bu görüş artık yetersizdir. Şimdi devrim için, nesnel koşulların, eksiksiz bütün olarak bulunup bulunmadığından söz etmek gerekir; çünkü sistem, tümü ile devrim için olgunlaşmış ise, ya da daha doğrusu olgunlaştığı için, bu sistem içinde sanayi yönünden yeter derecede gelişmemiş bazı ülkelerin bulunması, devrim için aşılabilir bir engel olamaz." (Leninizmin sorunları, s.28/9) şeklindeki sözlerini alıyorlar ve "nesnel koşullar" ile "dev-

rimci durum"u eşanlamlı olarak kullanmaya kalkıyorlar. Bu fikir zavallısı oportünistlere, Stalin'in ne yukarıdaki sözlerinin, ne de bir başka sözünün alet ve ortak olamayacağı açık bir şeydir.

Bütün ülkelerde proletarya devriminin olabilmesi olanağının ortaya çıkması ... Ve öte yanda, somut bir devrimin olabilmesi için gerekli olan "devrimci durum" ...

Bu ikisi arasında, "devrimin olabilmesi" için gibi sözlerin dışında, tek bir ortak bağ yoktur.

Bu oportünistler eğer tek bir ülke için öne sürdükleri düşüncelerini bir adım ilerletirlerse, varacakları ilk yer, bugün bütün dünyada "devrimci durumun" varlığı noktasıdır. Yani "önderleri" Lin Biao'nun yanı.

Devrimci durum üzerine sözüme "sol"cu yorumlara kalkışan ve en acemice bir şekilde Lenin'i tahrife yeltenen bir diğer kesim, aynı oportünist takımın Partizan içinde kalan kısmıdır.

Bunlar II. Konferansta: "Şu anda duraksama içinde olan fakat çok yakın bir gelecekte yükselmesi kaçınılmaz olan devrimci durum"dan bahsediyorlardı. (Şubat 1981 Konferans bildirimleri)

Bu tespitlerden bir yıl sonra, devrimci durum konusunda; devrimci durum "12 Eylül'den sonra bir duraklama içindedir ve bu anlamda da gerilemiştir" dediler. (Partizan yayınları, No.18, s.26)

Dün "yüksülecek" diye ahkâm kestikleri bir konuda Partizan oportünistleri "relativite" teorilerine acaba niye sarılıyorlar? "Duraklamaya göre bir gerileme"(!?) şeklinde "derin"(!) tahlillere niye girişiyorlar?

Aslında oportünistlerin gerçek durumunu bilenler için bunun cevabı açıktır: Partizan oportünistleri varolan bir olguya, gerçeğe gözlerini kapatmamaktadırlar; ayrıca "duraklama" tespiti ne göre belli görevleri yerine getirmeleri gerekiyor; ona da güçleri yok; ve sonra "hayır, duraklama değil, açıkça gerileme dir" dese, o zaman da "Konferans kararı" "çığnemiş" olacak! İşte bütün bu "karışık" durumu Partizan'ın oportünist "önderleri" "küçük" bir "relativite" oyunu ile çözüyorlar: Devrimci durumun duraklama içinde olması anlamında gerilemesi!!

Partizan oportünistleri gerçekte Lenin'in devrimci durum ile ilgili öğretisini Türkiye için geçerli saymıyorlar. Eger geçerli saysalardı, o zaman "Emperyalist kapitalist ülkelerde devrimci durum süreklilik arz etmez. Fakat yarı-sömürge, yarı-feodal ve sömürge, yarı-feodal ülkeler için bunun tersi geçerlidir. Böyle ülkelerde, devrimci durum, ... hiçbir zaman ortadan kalkmaz" şeklindeki "teori"yi kaldırıp bir kenara atmaları gerekli idi. (Partizan, S.5, s.16/17)

Partizan oportünistleri buna rağmen Lenin'in konuya ilişkin görüşlerini Türkiye için geçerli görmüyorlar şeklindeki iddiamızı (ispatlı!) büyük bir "hışım"(!) geri çeviriyorlar. Şöyle diyorlar:

"Lenin'in I. Dünya savaşının hemen öncesi dönem Kautsky'nin sosyal sövenizmini devrimci durumun varlığının ve nasıl ortaya çıktığını ve bunu savaş ile olan ilişkisindeki çarpıtmalarını ortaya koymak için devrimci durumu açıklamıştır. Özellikle o dönemde savaşla doğrudan ilişkisi olan kapitalist emperyalist ülkelerdeki somut durum tahlilinden hareketle belli sonuçlar çıkarmaktadır. Elbette bunlardan hareketle Lenin'in söylediklerinin bizim ülkemiz için geçerli değilirdi sonuç çıkarılamaz. Mülteci revizyonistlerin bizim böyle bir şeyi savunduğumuzu iddia ederek kendi sakat anlayışlarına perde çekme çabalarını sürdürmektedirler. Bizim Lenin'in bu görüşü ülkemiz için geçerli olmadığını savunduğumuzu hiç bir yerde gösteremezler,..."

Ve burada duralım.

Gerçekten de Partizan ne geçmişte, ne de daha sonra, Lenin'in devrimci durum öğretisi Türkiye için geçerli değildir diye açık bir biçimde söylememiştir. I. Kaypakaya yoldas, Lenin'in devrimci durum öğretisini alıntı olarak kendi yazılarında aktarıyordu. Ne var ki, onun yorumuna geçildiğinde, savunulan sonuç Lenin'in devrimci durum öğretisiyle kesinlikle bağdaşmayan, ona ters ve onu anlayış olarak dışlayan bir sonuç idi. Ve biz bugüne dek menşevikler bu konuda bu yönde eleştirdik. Ama menşevikler artık "ufaktan" Lenin'in "bizim için" geçerli olmadığını da söylemeye başladılar. İşte yukarıdaki alıntının devamı. Söyledikleri aynen şöyle:

"... Bizim Lenin'in bu görüşü ülkemiz için geçerli olmadığını savunduğumuzu hiç bir yerde gösteremezler, ama Lenin'in dey-

12 Eylül ve öne çıkan birkaç nokta

rimci durumu ortaya çıkışı ile ilgili olarak kapitalist ülkeler için söyledikleri elbette bizim ülkemiz için geçerli değildir." (Partizan yayınları No.18, s.24) (Cümle düşüklükleri ve harf hataları bize ait değil, orijinaldedir!)

Gördünüz mü yaman "Leninistler"i?

Söyleyene değil, söyletene bak diye bir söz var. Sanki bizim menşevikler için söylenmiş. Burada sözkonusu olan Marksizm-Leninizm düşmanı birkaç acemi, "yeni yetme" yazarın bir pot kırması; tahrifatçılıkta da acemiliklerinin bir örneğini vermemeleri değildir. Sözkonusu olan, Lenin'in devrimci duruma ilişkin öğretisine karşı revizyonizmi savunmak durumunda olmaktır. "Söyleten" budur!

Ya bu konudaki tüm hatalı görüşler Leninizm doğrultusunda düzeltilir, ya da eski görüşlerde diretilerek, Leninizme karşı su ya da bu şekilde tavır alınır.

Bizim menşevikleri açmaz içinde tutan işte bu olgudur.

Menşevik oportünistlerin: "... devrimci durumu(n) ortaya çıkışı ile ilgili" gibi "ayırımıları" sahte, ikiyüzlü ayırımılarıdır. Onlar şimdi de böyle "ayırım"lara sarılıyorlar.

Lenin "devrimci durum" ile ilgili bir tanımı "Proletarya devrimi ve dönem Kautsky" adlı eserinde(1918) ortaya koyar. Daha sonra aynı anlayışı yaklaşık aynı terimlerle "Sol' Komünizm" (1920) adlı eserinde tekrarlar. Orada ayrıca, devrimci durum konusuna ortaya koyduğu yasa için — devrimci durum öğretisi için —: "Devrimin temel yasası, bütün devrimler tarafından ve özellikle 20. yüzyıldaki üç Rus devrimi tarafından doğrulanan devrimin temel yasası" şeklinde değerlendirme yapar. (Aktaran Stalin, Leninizmin sorunları, s.37, Sol yayınları)

Gördüğümüz gibi Leninist devrimci durum yasası bütün devrimler tarafından doğrulanan ve bütün devrimler için geçerli olan bir yasadır. "Oç Rus devrimi" bu yasayı yaratan olgu değil; bu yasayı doğrulayan bir örnektir.

Menşevikler ise "yollarına devam ediyor"lar:

"... ama Lenin'in devrimci durumu(n) ortaya çıkışı ile ilgili olarak kapitalist ülkeler için söyledikleri elbette bizim ülkemiz için geçerli değildir. (Hem de "elbette") —BN) Çünkü herşeyden önce bu durum ayrı sosyo-ekonomik yapıdaki ülkelerde değişiklikler arz eder. Ancak bizim savunduğumuz Lenin'in devrimci durum belirtilerinin hangi temele dayandığı ve ülkemizde bu temeli doğru kavramaktır." (agy, s.24) (Cümle düşüklükleri ve harf hataları bize ait değil!)

Lenin'in, "devrimin temel yasası" dediği öğretide "sosyo-ekonomik yapıdaki" ayırım nerede? Lenin, "bütün devrimler tarafından doğrulanan yasa" olarak tanıttığı devrimci durum öğretisi, "hangi" "farklılığı" sözkonusu ediyor?

"Yarı-sömürge ülke" için ayrı, "yarı-feodal ülke" için ayrı, emperyalist-kapitalist ülke için ayrı bir "devrimci durum" tanımı yoktur! Menşevik revizyonist grup, gelip bunu söyleme noktasına dayanıyor. Ve Lenin'in tanımı "kapitalist ülkeler" için ise; ve Türkiye de "yarı-feodal" ise, bizim menşevikler Türkiye için Lenin'in devrimci durum öğretisini savunmaktan kurtulmuş oluyorlar!

Menşevizm çırpındıkça batıyor!

Ondan sonra menşevikler bugün Türkiye'de devrimci durumun var olduğunu ispatlama(!) işine girişiyorlar.

Menşevikler önce "üçüncü sık" olarak "Lenin'den" bağımsız tarihsel eyleme itilen yığınların etkinliğinde" artış sözlerini alıyorlar. (Menşevikler Lenin'in sözlerini orijinal eserden aktarmıyor; kendi yorumlarıyla karışık, kuşa çevrilmiş bir "alıntı" aktarıyorlar.) Ondan sonra da Bolşeviklerin —Herşey bir yana bırakılsa, Lenin'in üçüncü kıstası Türkiye'de bugün yoktur, oysa Lenin üçüncü sık da dahil, "hepsine birden devrimci durum denir" demektir— şeklindeki görüşlerini cevaplamaya geçiyorlar. Şöyle diyorlar:

"... Ancak hakim sınıflar yönetmede de yeni değişikliklere ihtiyaç duymaları ve bunu da esas olarak zor yoluyla gerçekleştirme isteklerinin belli ölçülerde gerçekleştirmeleri sonucunu yönetilenlerin, yani kitlelerin hoşnutsuzluğu zorla bastırılmaları, eğer günümüzde kitle eylemleri olmadığı için bundan Lenin'in saydığı 'üçüncü sık ülkemizde yoktur' sonucuna varılması saçmalığın daniskasıdır." (s.25) (Cümle düşüklüğü ve harf hataları bize ait değildir!)

Yani, menşeviklere göre "üçüncü sık ülkemizde vardır" sonucuna ulaşmak gereklidir! Ne var ki kendileri de bu "sonuca" açtıkları ulaşamıyorlar; "kapalı" olarak bu sonucun varolduğunu ispatlamaya çalışıyorlar.

Yığınların eylemi (Lenin'in sözkonusu ettiği, yalnız herhangi bir yığın eylemi değil, "bağımsız tarihi eyleme itilen" yığınların eylemidir), bilindiği gibi, açığa-ortalığa olan, olması gereken; görülebilir-izlenebilir olan bir olgudur. Ve gözleriyle dünyaya bakan herkes bunu görür. Ya da tersinden, bu olguyu görmek için gözlerin açık olması gerekli ve yeterlidir. Ama bizim menşevikler "Hayır" diyor, "bu saçmalığın daniskasıdır." Bu, "dış görünüşü temel kabul etmek"; "dış görünüşü kendine esas gerçeklik kabul etmek"tir. (s.24, 25) Bu, "sonucu temel kabul etmek", "idealist bakış açısına saplanmak"tır!

Menşevikler yığınların eylemi "dışarda", "görülebilir" bir sonuç olduğu için; ve bunu bugün Türkiye'de var göstermediği için, işin "felsefi" derinliklerine(!) dalıyor bu kez de! Ve Lenin'in saydığı üçüncü sık ülkemizde yoktur sonucuna varılması (nın) saçmalığın daniskası olduğunu göstermek için; yığınların bağımsız tarihsel eylemini "kapalı kutular", "tencereler" içinde; "dış görünüşü" değil, iç çelişmeleri "esas" alarak "üçüncü sıkın varlığı"na "ispatlamaya" çalışıyor!

Menşevikler çırpındıkça batıyor!

"Gerçekliği" esas almak gerekli imiş! Komünistler için Marksizm-Leninizm öğretisi temelinde dünyayı, olayları-olguları değerlendirmek, sonuçlar çıkarmak, görevler tespit etmek sözkonusudur. Menşevikler büyük felsefi deha görünümünde, herkesin, bütün dünyanın gözü önünde fabrikada, tarlada, okulda, sokakta, yaşamın içinde olması gereken yığınların bağımsız tarihsel eylemlerini "tencere" içlerinde arıyorlar! Bunu da dış görünüşü değil, iç çelişmeleri esas almak adına yapıyorlar!

Menşevikler bu kez de Lenin'in "üçüncü sık" ile ilgili, "yukarıda belirtilen nedenlerden ötürü görülen artış" şeklindeki sözünü altını çizerek aktarıyorlar. Lenin'in devrimci durumu ekonomik kriz ve ondan kaynaklanan siyasi kriz temelinde dayandığını söylüyorlar. Ve sorunu böyle koyunca, geriye "ekonomik ve siyasi krizi" ispatlamak kalıyor! Ya da daha doğrusu, T'K'P metodu ile, "çelişmeler uzmanı" kesilme: "Üzalcılar" ile "anti-üzalcılar" arasında "çelişki" yakalama; filan banka grubu ile falan banker kuruluşu arasında "çelişki" yakalama çabası! ve böylelikle "duraklama anlamında gerilemekte" olan devrimci durumun "var" olduğu ispatlanmış oluyor!

Önce, bir devrimci durum tanımı için yalnızca ekonomik ve siyasi kriz yetseydi, yığınların bağımsız tarihi eylemlerindeki önemli artış gerekmeseydi; "üçüncü sıkın" gerekli olmadığını Lenin'in kendisi ortaya koyardı. Menşevikler Lenin'i "düzeltmeye" başladılar!

Sonra, dünyada kapitalizm (emperyalizm) var oldukça, sınıflı sömürü toplumu sürdükçe; kapitalistlerarası çelişme, tekeli gruplar arası çelişme; sömürücü sınıflar ile sömürülen yığınlar arasındaki çelişme; çeşitli emperyalist devletler arası çelişme; ayrı partiler içinde toplanmış egemen sınıf sözcüleri arasında çelişme kesinlikle son bulmayacaktır. Bu tip çelişmeler kategorisine giren çelişmelerin bazıları, proletarya iktidarı şartlarında, sosyalizmin inşasının belli bir noktasına kadar bile varlığını sürdürecektir.

Menşeviklerimiz "egemen sınıfların siyasi istikrar kazanmadığı"na ispatlamak için, çeşitli egemen sınıf sözcülerinin gazetelerde çıkan söz düellolarını, birbirlerine eleştirilerini kanıt göstermeye çalışıyorlar. Aynı şekilde işçi ve emekçi yığınlar ile egemen sınıflar arasındaki çelişmenin "sürdüğü" gibi derin tahliller(!) yapıyorlar.

Onların bu hokkabazlıklarının bir tek mantıklı sonucu vardır: Bugün emperyalist dünyada devrimci durumun olmadığı ülke yok! Menşeviklerin mantığı varıyor. Varmak zorunda!

Devrimci durum konusunda Marksizm-Leninizmi "sol" görünümüldü pozlarda çarpıtmaya kalkışan bir başka revizyonist grup T'K'P-İşçinin Sesi takımındır.

Bu grup 12 Eylül öncesi devrimci durumun varlığını kabul ediyor. 12 Eylül sonrası için ise açık bir şekilde "devrimci durum var" ya da "devrimci durum yok" şeklinde bir tespit yapmaktan titizlikle kaçınıyor. Onun yerine "devrimci durumun bastırılmasından", "devrimci durumun temellerinin varlığından" bahsediyor. Partizan oportünistleri bugün Türkiye'de devrimci durumun varolduğunu kanıtlamak için "relativite" teorisyenleri;

12 Eylül ve öne çıkan birkaç nokta

derin felsefi eleştiriciler pozunu takınıyordu. İşçinin Sesi de "devrimci durumun ölmesi", "devrimci durumun bayılması", "devrimci durumun uyuması", "devrimci durumun uyanması", gerinmesi, eli ni yüzünü yıkaması" (ve "dişlerini fırçalaması" —Bunu biz ekledik!) gibi "olaylar" ile ilgili "bilim" alanına kayarak soruna cevap bulmaya çalışıyor. Yine de hiç olmazsa İşçinin Sesi böyle benzetmelerin "sınırlılığını" baştan teslim etme gibi, Partizan'da olmayan bir "lütuf"ta bulunuyor. (Bkz. İşçinin Sesi, 24 Ocak 1981, s.14)

Ancak sorunun özü değişmiyor: İşçinin Sesi şu anda Türkiye'de devrimci durum yoktur şeklinde açık bir tespit yapıyor.

Revizyonist İşçinin Sesi grubu, şu anda Türkiye'de devrimci durum var mı şeklinde bir sorunun tartışıldığı noktada, bu soruya açık cevap vermek yerine "Her devrimci durumun temelinde ekonomik-siyasal-toplumsal sorunlar vardır" (agd, s.15) türünden "cevaplar" vermeye kalkıştığında, gerçekte hiçbir şey söylememiş oluyor. Onun söylediği, "dünyada devrimlerin olmasının temeli vardır" gibi "derin"(!): bir tahlille nerdeyse özdeştir.

Büyük laflarla günün somut sorunları hakkında hiçbirşey söyleme sanatı!

"Bizim" menşevikler İşçinin Sesi'nin yukarıdaki vecizesini "birazcık" ileri götürüyor, onu ekonomik-toplumsal bunalım e-sittir devrimci durum haline getiriyor, "bunalım" ve "kriz"ede örneğin Halit Narin ile "Koçman grubu" arasında çıkabilecek olan, mevcut düzeni şu ekonomik modelle mi sürdürelim, bu ekonomik modelle mi şeklindeki tartışmaları örnek veriyor ve şu anda Türkiye'de devrimci durumun var olduğunu ispatlamış oluyor! (Ama duraklama anlamında gerilemiş!)

İşçinin Sesi bu konuda "o kadar" ileri(!) gitmiyor!

Bugün devrimci durum var mı, yok mu tartışmasını "bilimsel" temelde sürdürmek isteyenler Lenin'in sözlerini isteseler de, istemeseler de aktarmak zorundalar. Ve şu anda Lenin'in "üçüncü sıkkı", yani yığınların bağımsız tarihi eylemlerindeki önemli artış ilişkisi sözleri, tartışmanın sözde bilimsel görünümlele saptırılmasını önlemeye hizmet ediyor. Bu yüzden biz yine "üçüncü sıkkı" dönelelim.

Lenin üç "gösterge"-değişiklik sıralamış, ve "İstemin dışındaki bu nesnel değişikliklerin hepsine birden devrim durumu denir" demistir. Şu ya da bu olursa değil! "Hepsine birden"! Bu birinci nokta.

Sonra her ne kadar Partizan oportünistleri "tencere" içlerini de arıyorlarsa da, "aklı başında herkes, sıradan siyasetle uğraşmayan bir kişi bile" (Partizancılar böyle bile yazıyorlar!) yığınların eylemlerindeki belirgin artışı ve eylemlerin kendisini açıktan izlemek zorundadır. Ve bugün Türkiye'de şu ya da bu şekilde, şu ya da bu sebeple (bu noktada, yığın eylemlerinin olmamasının sebebi tartışmanın başka konularıyla ilgilidir.) yığın eylemleri bastırılmıştır, somut olarak yoktur. Bu da ikinci nokta!

Menşevikler ve diğer bazı oportünistler yığın eylemlerinin olmamasını egemen sınıfların baskısına bağlıyorlar. Ve üstü kapalı olarak, devrimci durumun belirtilerinden birisi olan yığınların eylemindeki artış unsurunun devreden (üstü kapalı) çıkarılmasını istiyorlar.

Oysa devrimci durum verilen anda var olup olmadığının tartışıldığı bir anda, yığın eylemlerinin hangi sebeple ortadan kalktığı sorunu ikincildir. Her baskı şartlarında yığın eylemlerinin "bastırılması" zorunlu değildir.

İşçinin Sesi işte bu noktada açıkça yakayı ele veriyor.

Yığın hareketlerinin olmadığını inkâr edemediği için o da işi "felsefi" alana, "toplumsal psikoloji" alanına; "uyuma", "bayılma", "yüz yıkama", "ölüm" gibi bir başka "bilim"! alanına çekmek zorunda kalıyor.

"Üçüncü gösterge" ile ilgili olarak şöyle diyor:

"Üçüncü göstergede Lenin, yığınların hareketliliğinde dikkate değer bir artış ve hem yukarıdaki etkenlerce, hem de egemen sınıfın kendisine bağımsız tarihsel eyleme çekilişinden söz ediyor. Burada yığınların hareketliliği yalnızca fiziksel değil, asıl siyasal ilgi anlamında hareketliliklidir. Bizim menşevikler (Bu revizyonistlerin menşevikler diye adlandırdıkları "bizim" menşevikler değil, T'K'P'nin 1. Bilen takımındır. —BN) bunu anlamayarak, hem siyasal, hem felsefi bir hata yaptılar. Menşevikler yığınların bağımsız tarihsel eyleme çekilişini de, devrimci durum var demek için devrimin başlamış olması gerekliliği gibi yorumladılar. Oysa bağımsız ta-

rihsel eyleme çekiliş de, ülkenin yazgısını belirlemeye, siyasal karar almaya yönelik toplumsal psikolojidir. Bunun en belirgin göstergesi yığın eylemleridir ama asıl ölçüt, bakılacak nokta var olan psikolojidir." (agd, s.14)

Ve böylece İşçinin Sesi Lenin'in "üçüncü gösterge"sinin ırzına geçmiş oluyor! Revizyonistler yığınların bağımsız tarihi eylemindeki önemli artış olgusunu asıl olmayan bir "ölçüt" haline getiriyor, "asıl ölçüt"ü de toplumsal psikoloji olarak gösteriyorlar. "Küçük bir yer değişikliği"! Ya da açıkça siyasi sahtekârlık!

Faşizm tanımında Komüntern'i "tamamlayan"! İşçinin Sesi, devrimci durum konusunda da Lenin'i "düzeltiyor"! Ne de olsa, LaZ İsmail'i bırakıp Yürükoğlu'nu önder sectiler! Yakında "geneliyle sağa kaymış dünya komünist hareketini" (İşçinin Sesi) de bu yöntemle düzelttiler mi işler tamam!

Lenin toplumsal psikoloji ile yığın eylemleri arasındaki ilişkiyi bilmiyor mu? Devrimci durum ile ilgili olarak yaptığı iki önemli tanımında da (Dönek Kautsky'de ve "Sol' Komünizm'de) "üçüncü gösterge" olarak Lenin "yığınların eylemindeki artış"tan bahseder. "Garip" ama orada "psikoloji" ile ilgili tek kelime yoktur!

İşçinin Sesi revizyonistleri "açmaz"larının farkında oldukları için, "psikoloji" alanını bırakıp, bu kez de bizim pek bilmediğimiz "tıbbiye" ile ilgili, insan hareketlerini inceleyen bir "bilim" alanına atlıyorlar. Şöyle diyorlar:

"Her benzetmenin taşıdığı sınırlılığı aklıda tutarak, konuya bir benzetmeyle başlayalım. Bir insanın elinin kolunun bağlanmasını, uyumasını, bayılmasını, ölmesini düşünelim. Bu insan devrimci durum olsun.

El kol bağlanma zorla da, aldatılarak da olabilir. 12 Mart 1971 ve sahte CHP umutlarının devrimci durum üzerindeki etkileri bu ikisine örnektir. El kol bağlayan insan bilinci yerindedir, devrimci durum da vardır, sürüyordur.

İnsanın ölmesi canlı varlığını sürdürmemesi demektir. Devrimci durumun ölmesi de, onun canlı olan ekonomik-toplumsal ilişkilerle birlikte ortadan kalkması demektir. Kapitalist toplumda bu ancak devrimle olabilir.

Baygın insan canlıdır, kalbi atıyordu, nefes alıyordu ama hareket edemiyordu ve bilinci yerinde değildir. Çağımızda kapitalist toplumda en barışçıl dönemde bile gerçekte devrimci durum ancak baygındır. Emperyalist ülkelerde süper kârlardan dağıtılan kırıntılar, narkoz işlevini görüyor.

Gelelim uyuyan insana. Kalbi atar, nefes alır, sinir sistemi aktif değildir, hareket eder, tam anlamda bilincsiz değildir. Rüya görür. Hatta gece yataırken öğrendiği bir bilgiyi, insan uykusunda iyice içerebilir. Uyandığında dinç, zinde kalır. İşte devrimci durumun bastırılması bu anlamdadır. Rusya'da da 1907'de 3 Haziran darbesiyle bastırılmış, 1910'da yeniden uyanmış, 1912'ye dek gerinmiş, yüzünü yıkamış 1912'de ayağa kalkmıştır." (agd)

İşçinin Sesi bize şu anki durumu, devrimci durumun "bayıldı"ğında değil, uykuya daldığından" bahsedilmesi gereken bir durum olarak gösteriyor.

Birşeyin uykuya dalması için varolması gerekmez mi? Ama İşçinin Sesi "devrimci durum vardır" demiyor ki!

Yok olan birşeyin "uykuya dalması" anlamsız değil mi? Ama İşçinin Sesi "devrimci durum yoktur" da demiyor! Lenin, Stalin ve Bolşevikler 1907-1912 arası dönemi "Stolipin gericiliği" dönemi olarak adlandırıyorlar, ve hiçbir yerde bu dönemde Rusya'da "devrimci durum" var ama uykuya daldı, vs. demezler. İşçinin Sesi Lenin'i savunma adına burada da onu "düzeltiyor".

İşçinin Sesi öte yandan kalkıp bir de "Komünist gerçeği söyler" diyor. İşçinin Sesi'nin "gerçeği", Marksizm-Leninizm ışığında varolan durumu söylemediği; Komünist olmadığı açıktır.

Onun bir yandan "devrimci durum bastırıldı", "bugün devrimci durum koşullarında olduğu gibi davranamayız" demesi; öte yandan "devrimci durumun temelleri vardır" diye, gerçekte hiçbir şey söylememekle eşanlı olan bir spekülasyona girişmesi, demagogik manevralara başvurusu kuşkusuz sebepsiz değil!

Bunlar devrimci durumun şimdi "uyuduğunu", önümüzdeki dönemde "uyanacağını", "yeni bir patlama" olacağını (Yürükoğlu, "Bu kavga gelecek kavgasıdır", s.61) tespit ediyorlar". (Bu "tespit"leri de tıpkı Türkiye'nin tarihsel yazgısı devrimdir gibisanki diğer ülkelerin tarihsel yazgısı devrim değilmiş gibi! — "derin" olan diğer tespitlerine benziyor.)

Önlerine görev olarak da şunları koyuyorlar:

12 Eylül ve öne çıkan birkaç nokta

"Bu nabzı elimizde tutmalıyız. Bunun için, yığın bağlarımızı geliştirmeliyiz. Partimizi yeni patlamaya her yönden hazır - lamalıyız."

"Devrimci durumu uyandırma"ıyız diyorlar. (agy)

"Devrimci durumu uyandırmak, bizim işlerimizi başarmamızla ya kından bağlıdır!" diyorlar.

İşte bunların "devrimci durum yoktur" dememesinin hikmeti bu dur!

"Sol"cu pozlarda, özellikle peşlerinden sürükledikleri kişileri istim üstünde, bugün-yarın patlama olacak lafları ile "sürekli hareket" halinde tutma çabası: İşte İşçinin Sesi'nin yaptığı budur!

İşçinin Sesi'nin ülkemizde yaptığı bu "istem üstünde" tutma işini uluslararası planda ABD Devrimci Komünist Partisi, Şifli Devrimci Komünist Partisi'nin başını çektiği, içinde "bizim" menşeviklerin de bulunduğu, Mao Zedung Düşüncesi savunucusu akım yapıyor. Onlar da "80'li yıllarda" mutlaka devrim vaadediyorlar! Revizyonizmin çeşitli türlerinin nasıl keşiştiklerine bir örnektir bu.

Bugün kendisine "devrimci", "komünist" bir siyaset diyen tüm siyasetler, önümüzdeki dönemde işçi ve emekçi yığınlarının mücadelesinin yeniden yükselineceğini açıkça belirtiyorlar. Bu keşindir. Ve doğrudur. Ama bunun şu anda devrimci durum olup olmadığını tartışıldığı bir noktada doğrudan anlamı nedir? Bu tüm keskin laflarla asıl tartışma noktasından kaytarma tutumudur!

Revizyonist İşçinin Sesi "sol"cu pozlarda:

"Devrimci durumun temelleri vardır"; "Türkiye'nin tarihsel yazgısı devrimdir"; "büyük bir patlama olacak" gibi "derin"teşpitlerle taraftarlarını "istem üstü" götürebildiği yere kadar götürmeyi planlıyor.

Ama bu "genel" sözlerinden ötürü İşçinin Sesi'ne biraz hak vermek gerek. Ne de olsa şimdi "Türkiye'nin tarihsel yazgısı devrimdir" diye "büyük tahliller" yapan yazarları, yıllardır "toplumsal ilerleme" üstüne yazmaktan "devrim" sözü geçen cümleler yazmaya hasret kalmışlardı. Şimdi bu "hasretlerini" gideriyorlardı belki de!

İşçinin Sesi yazısının sonunda devrimci duruma bir de "rüya" göstererek yazısını bitiriyor. "Devrimci durumun rüyası" da şöyle:

"Devrimci durum uyuyor. Rüyasında, onu kandıran, bugün faşist cuntaya akıl hocalığı yapan liberalleri görüyor. Önce liberaller oportünist konumdan, şimdi cuntaya sol liberal konumdan kuyrukçuluk yapan hain menşevikleri görüyor. Koca bir bujuva devlet aygıtının çöküşünü, sözde tarafsız geçinen "yurtsever" ordunun faşist darbesini görüyor. Profilo'yu, DGM direnişlerini, Tarih'leri görüyor. Grevler, barikatlar halk komiteleri, ayaklanmalar görüyor. Tüm bunların başında Leninçi TKP'nin kızıl bayrağını görüyor." (agd, s.16)

Bu rüya gerçekte "devrimci durumun" değil, İşçinin Sesi'nin edebiyata meraklı revizyonist yazarlarının rüyasıdır. Revizyonistler için yapılacak şey artık çevrelerini rüyalarla avutmak, ajitasyonla uyutmaktır!

12 Eylül gibi bir deney daha geçiren Türkiye işçi sınıfı ve emekçi yığınları, onların öncü kesimi için; ne sicilli T'K'P, ve ne de teşhir olmuş T'K'P'nin yerine teşhir olmamasını geçirme çabası olarak ortaya çıkan İşçinin Sesi (eğer komünistler gerçek görevlerini yerine getirmek için canla-basla çalışırlarsa) gerçekte hiçbir zaman Türkiye'de devrim hareketinin başında bayrak sallayamayacaklardır. Bunu olsa olsa hayallerinde, "u yürken rüyalarında" görebilecekler!

Devrimci durum konusunda Marksizm-Leninizmi Partizan ve İşçinin Sesi'ninkine benzer gerekçelerle çarpıtmaya kalkışan bir başka revizyonist grup Türkiye "Komünist" Emek Partisi'dir.

İçerisinde bir grubun devrimci durumun ortadan kalktığı, geri çekilme taktiğinin benimsenmesi gerektiği şeklinde görüşler savunmasına karşı T'K'EP Merkez Komitesi adına yazılan bir yazıda "ilginç" görüşler ileri sürülmüştür.

Bu revizyonistlere göre, "kapitalizmin ekonomik ve toplumsal buhranı" devrimci durumun kaynaklandığı NESNEL koşul ya da ETKEN'dir. Bugün "devrimci durum ortamdır" "nesnel olarak devam etmektedir, yalnızca "devrimci kabarışın gelişim eğrisinde bir düşüş" vardır.

Bunlara göre: "Türkiye'de yaşamakta olduğumuz devrim durumu ise, toplumumuzun tarihi gelişimi içinde başlı başına bir evredir. Geçici bir durum değil ..."

T'K'EP Merkez Komitesinin yazısına göre, "devrim durumunu kay naklandıran nesnel etken olan alt yapı bunalımı"dır.

Ve bütün bu "tezler" su katılmamış revizyonizmdir!

Bunlar ekonomik bunalım ile devrimci durumu açık bir şekilde esitliyorlar. Bunu gizlemek için "devrim durumunu kaynaklandıran nesnel etken" lafları üzerine cambazlık yapmaya kalkışıyorlar! Ancak devrim durumunun geçici olmadığı üzerine sözleri bunları ele veriyor.

Bu revizyonistler de açık bir şekilde Lenin'in devrimci durumu öğretisine saldırıyorlar. Muhafizlerini, sadece "nesnel göstergeler" dedikleri Lenin'in üç kıstası ile ilgilenmekle suçluyorlar. Kendileri ise bu "nesnel göstergelerle", örneğin yığınların bağımsız tarihsel eylemlerindeki artış göstergesiyle birtek yerde "ilgilenmiyorlar"!

İstem üstü gitmek isteyen bir grup da bu!

Keskin pozlarda "geri çekilme taktiğine" karşı çıkan bu grup, "nesnel koşulların varlığından", "cephesiz kurma" görevinden dem vurarak taraftarlarını götürebildiği kadar götürmeyi planlıyor.

Devrimci durum konusunda bir başka sapma, devrimci durumun ortaya çıkışını nerdeyse "ayaklanma anı"na eşitleme şeklindeki sağ-oportünist çarpıtmadır.

Devrimci mücadelenin ağır bir yenilgiye uğradığı mevcut şartlarda böyle bir çarpıtmamanın tehlikeli belirtileri ortaya çıkmaya başlamıştır. Örneğin T'K'P'nin I. Bilen takımı, TKP/ML Hareketi-DHB grubu somut olarak ve şekildeki görüşlerini açıkça savunuyorlar. Yenilgi ortamının verdiği teslimiyetçi duygularla, "sanki geçmiş dönemde ne vardı?" gibi anlayışlar sağda solda yayılmaya başladı. Bu tür görüşlerin Partimizin içinde ve çevresinde de çıktığını tespit etmemiz gerekiyor.

Bu tür görüşlerin "teorik yanılığı", daha önce de gösterildiği gibi, "ayaklanma anı" ile devrimci durum arasında eşiteyi kın bir bağ kurmalarıdır.

Bu noktada da bizim rehberimiz Lenin'in devrimci durum öğretisidir. Lenin'in devrimci durum öğretisi, 12 Eylül öncesi Türkiye'de açık bir biçimde, gittikçe daha da uygulanışan devrimci durumun var olduğunu gösteriyor.

Devrimci durum yoktu diyenler, Lenin'in tanımının-öğretisinin 12 Eylül öncesinde Türkiye'de hangi şekillerde gerçekleşmemiş olduğunu ispatlamakla yükümlüler.

Devrimci durumun var olduğunu söylemek, kaçınılmaz bir şekilde, mutlaka devrim olacaktır; ya da devrimci durum varsa mutlaka devrim olur demek değildir. Bunlar birbirinden ayrı şeyler.

Devrimin olabilmesi için, öncelikle bir devrimci durum gerekir. Ama yalnızca bu yetmez. Aynı zamanda bütün bunalımına rağmen eninde sonunda bir çıkış yolu bulabilecek kadar deneyimli-kurnaz ve büyük imkânlarla sahip olan sömürücü egemen sınıfın iktidarını yıkacak kadar güçlenmiş, örgütlenmiş ve bilinçlenmiş olan devrimci bir sınıfa gerek vardır. Devrimci sınıfların karşı-devrimci sınıflarla karşılıklı güç ilişkisinde, diğerini altedebilecek bir düzeyde bilinçlenmiş ve örgütlenmiş olması gereklidir.

Bunun için ilk şart, "proletaryanın öncüsünün ideolojik olarak kazanılması" olmasıdır. (Lenin, 'Sol' Komünizm, s.102) Ama bu yetmez. "Oradan zafere varmaya çok uzun bir yol var. Üçüncüyle hasmı yenmek mümkün değildir. Bütün sınıf, büyük yığınlar öncüyü doğrudan destekleme durumuna gelmedikçe ya da öncüye karşı hayırhah bir tarafsızlık tutumunu benimseyerek karşı tarafı desteklemeleri ihtimali kesin olarak ortadan kalkmadıkça öncüyü kesin savaşa sürmek yalnızca ahmalklık değil cinayet olur. Oysa bütün sınıfın, sermayenin ezdiği emekçi yığınların gerçektense böyle bir tutumu benimseyebilmeleri için sadece propaganda, sadece ajitasyon yetmez. BUNUN İÇİN YIĞINLARIN KENDİ ÜZ SİYASİ TECRÜBELERİ GEREKLİDİR." (Lenin, 'Sol' Komünizm, s.102)

12 Eylül öncesi dönem bu açıdan değerlendirildiğinde görülür ki, bir devrimci durum olmasına karşılık, devrimci durumun bir devrimle sonuçlanması o günkü güç ilişkisinde kesinlikle imkânsızdı. İşçinin Sesi gibilerinin, 12 Eylül öncesi için, "devrim olabilirdi, olmadı" şeklindeki görüşleri bir başka "hayal"dir

12 Eylül ve...

Ve gelelim günün-dönemin görevleri ve özel olarak da en temel görevi sorununa!

Bu nokta en önemli tartışma konularından birisidir.

12 Eylül gibi karşı-devrimin bütün "demokratik" örtülerden a zade bir faşist hareketi; devrimci mücadelenin ağır yenilgisi, herkesi geriye dönüp bakmak, ve günün-dönemin asıl görevini tespit etmek zorunda bıraktı.

Bütün revizyonistler ve oportünistler kesinlikle bugün-dönemin temel görevinin (isterseniz en temel görevinin!); Lenin'in, Stalin'in öğrettiği temelde, SBKP(B) Tarihinin öğrettiği temelde bir Bolşevik Partinin inşası olduğunu kabul etmeme temeline BİRLEŞTİLER!

Tespit edilmeyen "görev" kalmadı. Yukarıdakinin dışında her şey var!

İşte tespit edilen görevlerden bazıları:

"Tüm insanlığın çıkarları barış için savaşımı halkımızın öñü ne bir numaralı ödev olarak koyuyor. Komünistler bu savaşı -mın ön sıralarında yer alıyor." (T'K'P İ. Bilen)

"Bunun için, yığın bağlarımızı geliştirmeliyiz. Partimizi ye ni patlamaya her yönden hazırlamalıyız." (T'K'P İşçinin Sesi, Bu kavga gelecek kavgasıdır, s.61)

"Bu temel halka: BİRLİK'tir... Yani taktiğimizin esas halkası, hem tüm halklardan komünistlerin tek bir Leninist partide birliği; hem işçi sınıfının birleşik sınıf örgütlenmesi; hem de emekçi halkların tüm devrimci ve demokratik güçleri -nin HALK CEPHESİ'nde birliği." (T'K'EP, Komünist, S.6, s.94)

"Gündemde olan tek şey, birleşik bir direniş cephesi yarat -maktır." (PKK-Devrimci Yol-SVP-TEP ortak çağırısı)

"Bugün sınıf mücadelesinin en acil talebi, silahlı karşı-dey rime karşı silahlı devrimci direnişin örgütlenmesi ve yöne -tilmesidir." (TKP/ML Merkez Komitesi (Menşevikler) 1.10.1981 tarihli mektup!)

Bugünkü en temel görev işçi sınıfının öncü partisinin, komü nist partinin inşasıdır, Bolşevik Partisinin inşasıdır tespiti ni yapmayanlar; "en temel görev", "biricik görev" "cephedir", "silahlı direnişin yaratılmasıdır" vb. diyenlerle Marksizm-Leninizmin bu konuda öğrettiği en temel gerçek-ilke konusunda bi le tartışacak ortak bir zemininiz yoktur. Bunlar "işçi" sınıfı lafını eden, ama Marksizm-Leninizmin karşısında tümden çıplak bir şekilde duran en kaba oportünist-revizyonist gruplardır. Kendisine komünist ismi takanların en başta gelen görevi, en temel görevi, komünist partisinin inşası görevidir. Olup olma maları bir yana, kendilerini parti olarak bile adlandırmayan (örneğin Devrimci Yol) "hareketlerin" "en temel görev cephe"-dir demeleri, Marksizm-Leninizm açısından bunların su katılma mış revizyonistler olduklarını göstermekten başka hiçbir sonuç vermez.

Bunlara karşı şimdilik yalnızca, "herşeyden önce işçi sınıfı nın komünist-bolşevik partisi" şeklindeki temel ilkeyi savun -makla yetinmek zorundayız. Bu kabul edilmeden daha ileri bir tartışma zaten anlamsız ve gereksiz.

Oportünist-revizyonistlerin bir diğer bölümü ise söz olarak "parti inşasından", "işçi sınıfının öncü örgütünün inşasından" bahsediyor. Özellikle Kuvvümlü bazı gruplarla, Rızgari adlı teşkilat ve DHB bu konumdadır.

Bunlar "parti inşası" lafını etme noktasında diğerlerinden ayrılmakla birlikte; Lenin'in, Stalin'in öğrettiği içerikle bir parti inşasını kabul etmeme noktasında Bolşevik Partizan'a kar şı birleşiyorlar. Bu onları yalnızca "parti inşası"nın lafı et rafında anlamını bilmeden dolasmaya, ya da zamaşsız bir şekil -de, gerçekte bağdaşmayan bir şekilde "işçi sınıfının öncüsünü" toparladıklarını iddia etmeye götürüyor.

Bunun çarpıcı örnekleri ortada.

DHB yıllardır "parti" inşası üzerine söz ediyor. Ama sonuçta, "cık yumurta üzerine kuluckaya yatan tavuk" gibi elde ettiği sey, çıkış noktasından bir adım ilerisi bile değil!

Bunun "hikmeti" elbette "kişiler" sorununda, "kadroların be ceri ya da becerisizliklerinde" değil; öncelikle Marksizm-Le -ninizmin bu konudaki öğretisinin savunulup savunulmamasında,uy gulanıp uygulanmamasında aranmalıdır

BİZ KENDİMİZİ BÜTÜN OPÖRTÜNİST-REVİZYONİST GRUPLARDAN BU KO NUDA MARKSİZM-LENİNİZMİN BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI ÖĞRETİSİNİ KAV -RADİĞİMİZ ÖLÇÖDE SAVUNMA VE UYGULAMA NOKTASINDA AYIRIYORUZ.

Yaşasın Marksizm-Leninizm!

Bolşevizm yenecektir!

20.8.1982

Türk faşistleri ırkçılığı körüklüyor!

Yeni "Anayasa tasarısı"nın hemen ikinci maddesinde, "Hakim i yet kayıtsız şartsız TÖRK MİLLETİNİDİR" deniyor. Gerçekte ülkemizde hakimiyet su an sınıf mücadelesinin önemli ölçüde bastırıldığı şartlarda kayıtsız şartsız hakim sınıfların, ya ni emperyalizme bağımlı burjuvazi ve toprak ağalarının elin dedir. Bu hakim sınıflar öncelikle TÖRK milletindedir. Komp radorlar ve toprak ağaları içinde Türk milletinden olmayan lar da vardır; ama bunların çok büyük çoğunluğu TÖRK kompra dorları ve toprak ağaları ile et ve tırnak gibi iç içe gir miş; türkleşmiş, onlarla kaynaşmıştır.

Bu yüzden hakimiyetin kayıtsız şartsız "Türk milletinin" olduğunun söylenmesi büyük bir yalandır. Türk milletinin bü -yük çoğunluğunu oluşturan emekçiler üzerinde komprador pat- ronların ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğü hüküm sür mektedir.

Ama "Hakimiyet kayıtsız şartsız Türk milletindir" ifade si bir anlamda da gerçeğin ifadesidir. Türkiye gibi çokuluş lu bir devlette "hakimiyet" in kayıtsız şartsız bir "ulusun" olduğunun anayasada ilanı; diğer ulusların (ve milli azın -lıkların) milli haklarının gaspedilmesinin "anayasa" ifade sidir. Ülkemizde Türk ulusu dışındaki Kürt ulusunun devlet olarak örgütlenme hakkı zorla elinden alınmıştır. Türk olma yan milliyetlere kitle katliamlarına varana dek her türlü baskı uygulanmıştır ve uygulanmaktadır. Bu anlamda anayasa- da var olan, gerçek olan bir durum, açıkça tespit edilmiş -tir. Bu konuda eski anayasalarda öz aynı idi; yeni anayasa- taslağı sorunu biraz daha açık koymuştur. O kadar. Irkçılık ve sövenizm burada en çıplak şekli ile ifade edilmiştir.

Cunta anayasa taslağındaki bu açık ifade, Türk ırkçılığı- nın ve sövenizminin yayılması konusunda bu cunta döneminde yapılan birçok "is"ten yalnızca biridir.

Cunta işbaşına geldiğinden bu yana milli zulmü olağanüstü boyutlara vardırması ve bunun yanında Türk ırkçılığını körük lemek ve yaymak için hiçbir fırsatı kaçırmamıştır. Türk ırk çılığının ve sövenizminin ATAsı Mustafa Kemal Atatürk'ün 100. yıldönümü dolayısıyla, 1981 yılı Türk olmayan milliyet lere karşı düşmanlık körüklemenin yılı olarak kullanılmıştır.

Bu arada ERMENİ MİLLİYETÇİSİ örgütlerin dünyanın çeşitli yerlerinde Türk hakim sınıflarının diplomatik temsilcileri- ne yönelttiği, ve amacı Türk hakim sınıflarının I. Dünya Sa vaşı sırasında gerçekleştirmiş olduğu ERMENİ KİYİMİNİ pro- testö olan çeşitli saldırılar; cunta ve diğer hakim sınıf temsilcileri tarafından Türk milliyetçiliğini, sövenizmini, ırkçılığını körüklemek için ustaca kullanılmıştır.

Son olarak, burjuva basınının verdiği bilgiye göre, ASALA adlı örgüt tarafından Ankara Esenboğa havaalanında gerçek -leştirilen saldırı eylemi (ki bu eylemde, daha öncekilerin tersine, yalnızca devletin temsilcileri değil, havaalanında orada bulunan herkes eylemin hedefi olma durumunda idi) fa- şist cunta hem "terörizme karşı mücadelede haklı olduğu" ko nusunda demagoji yapmak, hem de yeniden Türk milliyetçiliği ni, sövenizmini, ırkçılığı körüklemek için kullandı.

Saldırı sonrasında bütün boyalı faşist Türk basınına "in- tikam" çığılıkları kapladı. Elllerinde yüzbinlerce Ermeni'nin kanı olan; XX. yüzyılın yaşadığı ilk büyük kitle katliamı -nın yaratıcısı olan; ve Hitler'in "nihai çözüm"ünün ilk örneğini veren; tarih önünde suçlu olan Türk hakim sınıfları- nın temsilcileri utanmazca "şehitlerimiz kanı yerde kalma yacak. Mutlaka intikam alınacak" nutukları atılar. Faşist cunta şefi Evren verdiği demecede, "bu hesap tarihe bırakıl- mayacak" diyerek Ermenilere karşı girişilecek yeni saldırı- ların işaretini verdi.

"Dokuz yıl içinde bilmem kaç diplomatımız hunharca öldü -rüldü" diye gürlü edenler; ve intikam çığılıkları atanlar, onlarca değil, onbinlerce Ermeninin katilidirler. Milliyet- çi Ermeni örgütleri iste geçmekteki bu katliamları bilince çıkarmak istemektedir. Onların Türk hakim sınıflarından bu katliamın hesabını vermelerini talep etmesi haklıdır.

Ancak bu burjuva örgütlerinin görmediği şey; Türk hakim sınıflarından "hesap" almanın tek yolunun, ülkemizde hakim sınıfların faşist diktatörlüğünü işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi ile yıkmak olduğudur. Bu burjuva ör gütleri; böyle bir devrim için milliyeti ne olursa olsun tüm emekçilerin birleşmesi gerektiğini, birleşmenin yolunun ay- nı zamanda kendi içindeki milliyetçi görüşlere karşı da sa- vaşmak olduğunu görmemektedir. Bu onların sınıf bakışaçıla- rının tabii sonucudur. Bunların seçtiği eylem yöntemleri de yine burjuva yapılarına uygun bireysel terör yoludur.

(Devamı s.20'de)

Cuntanın Anayasa "oylaması" na hayır !

Hakim sınıfların düzenlerini sonsuza dek sürdürme "hayalini en azından belli bir süre "gerçek" haline getirebilmek için ellerindeki araçlar sınırlıdır: "Kırbaç ve Şeker". Yani bir yandan ordusu, polisi ve bütün diğer kurumları ile hakim sınıfların devlet terörünü (ve bunun yanında gerekli gördüğü zaman "sivil" faşist terörü) yoğunlaştırma; ve demagoji ile kandırma! Ölkemizde "cumhuriyet" tarihi boyunca "kırbaç" her zaman çeşitli tonlarda baskılar şeklinde ön planda gelmiş; hakim sınıfların devleti faşist nitelikte olmuştur. Ve sınıf mücadelesi yükselip de, hakim sınıfların düzeni istenen biçimde işlemez hale geldiğinde; hakim sınıfların careyi her dönemde faşizmin koyulaştırılmasında bulmuşlardır. Bu ya sıkıyönetimler, ya da doğrudan askeri müdahaleler şeklinde olmuştur.

İşte 12 Eylül böyle bir siyasetin ifadesidir. 12 Eylül cuntacılarının hakim sınıflar ve emperyalizm adına ülkemizdesi sınıf mücadelesinin bir daha 12 Eylül öncesi boyutlara ulaşmasını engelleyecek bir "sistem"den anladıklarının ne olduğu 12 Eylül'den bu yana geçen iki yıllık cunta pratiği içinde çok açık bir biçimde çıktı ortaya!

Bu "sistem" yürütmenin yetkilerinin iyice genişletildiği; yasa ve yargılamanın yetkilerinin iyice daraltıldığı; emekçi sınıfların bütün demokratik hak ve özgürlüklerinin (burjuva hak ve özgürlükleri) süngü zoruyla ortadan kaldırıldığı; dayanışmalı olmayan hiçbir muhalefete izin vermemek, açık terörün en kanlı ve iğrenç biçimleriyle hüküm sürdüğü bir sistemdir. İşte şimdi cunta anayasası böyle bir sistem; 12 Eylül'deki açık askeri faşist rejimi, üstünü çok kaba bir "parlamentarizm" maskesiyle örtterek sürdürmenin yasal dayanağı olarak ortaya çıkmaktadır. Bu anayasa ile "yasal"laştırılmak istenen sistem; gerçekte emperyalizmin ve onun ülkemizdeki uzantılarının özlem duyduğu, sömürücü için "huzur ve sükunun" sağlanmış olduğu bir sistemdir. Öyle bir sistem ki, bir avuç komprador; toprak ağası, tefeci, vurguncu, milyonlarca emekçinin kanını süllük gibi emecek; ve buna karşı en ufak bir grev, direniş, boykot, vb. olduğunda bu derhal "anayasa gereği" kanla bastırılacak. Öyle bir sistem ki, bu düzene karşı en küçük muhalefet bile "anayasaya" aykırı olacak. Gerçekte 200 maddelik anayasa taslağı baştan sona tüm sömürülenlere ve ezilenlere karşı yoğun faşist saldırının bir ifadesidir.

Şimdi hakim sınıfların çeşitli temsilcileri bu anayasa taslağı üzerine tartışıp fikir belirtiyorlar. Cunta ve hakim sınıfların çeşitli diğer sözcüleri bu tartışmaları "demokrasi"ye geçişin bir göstergesi olarak yutturmaya çalışıyorlar.

Cuntanın düzenlediği anayasa tartışması öncelikle emekçi yığınların gözünü boyamak için düzenlenmiş bir gösteridir. Cunta bu gösteriye biraz daha "demokratik" bir görünüm verebilmek için 12 Eylül öncesi politikacılarına koyduğu siyaset yasağını önemsiz bir ölçüde yumuşatmıştır. Şurası kesindir: BU ANAYASA TASLAĞI ÜZERİNE YORÜTÖLEN TARTIŞMA ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN EMEKÇİLERİN DIŞINDA; ONLARA KARŞI HAKİM SINIFLARIN ÇEŞİTLİ TEMSİLCİLERİ ARASINDA YORÜTÖLEN BİR TARTIŞMADIR. Bu tartışma anayasa taslağına en iyi biçimi verebilmek için yürütülen bir tartışmadır.

Bu tartışma içinde, anayasa taslağı hakkında hakim sınıf sözcüleri içinde iki yönde tavır takınma durumu çıkmıştır. Bunlardan CHP'nin Ecevit önderliğindeki kesiminin sözcülüğü nü yaptığı kesim, bu anayasa taslağına "1961 Anayasasından geriye atılmış bir adım" olarak değerlendirmekte ve 1961 Anayasasında yapılan tadilatları fazla görmekte; eleştirisini esas olarak 1961 Anayasasının savunma temelinde getirmektedir. 12 Eylül cuntasını destekleyen kimi sözde "sosyalist" yazarlar (Uğur Mumcu, Mümtaz Soysal gibileri) ve bir "eski" siyasetçiler bu yönde eleştiri getirmişlerdir. Bunlar eleştiri getirirken özellikle cuntaya dokunmamakta, anayasa taslağının sorumluluğunu "Komisyona" ve onun başkanı "Aldıkaçtı"ya yükleyerek; anayasa taslağına "Aldıkaçtı anayasası" adını takarak, cuntadan ve cunta Danışma Meclisinden bu taslağı düzeltmesini talep etmektedirler.

Askeri faşist cuntanın şefi Evren, 30 Ağustos 1982'de Afyon'da yaptığı konuşmada bu şekilde eleştiri getirenlere şu cevabı vermektedir:

"Anayasamız henüz son şeklini almış değildir. Ancak bu anayasa hürriyetleri 1961 Anayasasından daha geriye götürüyor diyenlere sunu demek istiyorum. Ben hiç bir yerde, hiç bir zaman hazırlanacak anayasa 1961 Anayasasından daha ilerleri özgürlükler getirecek demedim. Tam tersine 'O anayasa bize bol geldi. İçinde oynamaya başladık. Oynaya oynaya 12 Eylül'e geldik' dedim.

Ve yine ilave ettim: 'Toplumun güvenliği, toplumun huzuru için kişi hak ve hürriyetlerinden bazı fedakârlıklarda bulunmak zorundayız' dedim."

Askeri faşist cuntanın başı Evren açık dil kullanmakta; ve cuntayı destekledikleri halde, 1961 Anayasasını savunma adına ortaya çıkanların tutarsızlığını sergilemektedir.

Cunta anayasasına, 1961 Anayasası gözlüğü ile getirilen eleştiriler; gerçekte komprador patron-ağa düzenini sürdürmek konusunda birleşen güçlerin, bu düzenin işleyişinin şekli üzerine yürüttüğü tartışmanın bir ürünüdür. Hakim sınıf sözcülerinin bir kesimi, çok fazla baskının, çok daha büyük patlamalara yolaçmasından endişe duymakta; ve cuntanın anayasa taslağına bu endişe ile karşı çıkmaktadır. Sömürü düzenini sürdürme konusunda anayasasının bu tip "eleştiricileri" ile savunucuları arasında özde ayrılık yoktur.

Bir dizi revizyonist ve oportünist işte bu gerçeği kavramakta; ve anayasa taslağı üzerinde sürdürülen bu tip bir tartışmadan yola çıkarak, kurulacak "sistem" in hakim sınıfların bir kesimi üzerinde de tahakküm kurmaya açık bir sistem olacağını, muhalefetin sebebinin bu olduğunu söylemeye başladılar.

Mesela Menşevikler, Batı Almanya'da çıkardıkları sahte "Mühür"ün Ağustos sayısında bu konuda şu "derin" tahlili yaptılar:

"52 no'lu cunta bildirisinin yerini alan 70 no'lu bildiriyle hakim sınıfların bazı kesimlerinin söz hakkı kısıtlandığından, tartışmalar bunlar dışındaki hakim sınıfların çeşitli kanatlarının çeşitli kesimlerinin sözcüleri arasında sürmektedir."

Menşevikler görüldüğü gibi hakim sınıfların bazı siyasi sözcülerinin söz hakkının kısıtlanmasını; hakim sınıfların bazı kesimlerinin söz hakkının kısıtlanmasını olarak yorumluyor. Yani onlar belirli siyasi sözcülerle, sınıfı eşitliyorlar. Ecevit konuşmazsa, komprador patronların ve toprak ağalarının bir kesimi konuşamayacaktır menşeviklere göre. Durumun öyle olmadığı; siyasi sözcülerin değiştirilebilir olduğu ortadadır.

Menşevikler devam ediyor:

"Hazırlanan anayasa taslağı genelde halk üzerinde faşist diktatörlüğü yasallaştırmanın ötesinde, HAKİM SINIFLARIN BİR KESİMİNİN DİĞERLERİ ÜZERİNDE DE TAHAKKÜMÜ KURMA YA AÇIK olduğu için, hakim sınıfların çeşitli kanatları arasında tartışma oldukça sert sürmektedir."

Gördünüz mü tartışmanın "sert" olmasının nedenini?! Bu anayasa taslağı hakim sınıfların bir kesiminin, diğerleri üzerinde de tahakkümünü kurmaya (Utandıklarından olacak, "diktatörlüğü"nü demiyorlar! Ama "tahakküm" diktatörlük olmadan nasıl olacaktır acaba?) açılmış!! İşte bu Marksizm-Leninizmin devlet teorisinin en adice çarpıtmalarından birisidir. Ve bütün revizyonistlerin ortak ideolojik cephaneliğinden alınmış paslı bir "silah"tır.

Kapitalist bir ülkede devlet, bu devletin çeşitli kurumlarında çeşitli burjuva gruplarının temsilcilerinin ağırlığı ne olursa olsun, emekçiler karşısında bütün burjuva sınıfların çıkarlarını savunan bir araçtır; emekçiler üzerinde, bütün burjuva sınıfların diktatörlüğüdür. Ölkemizde devlet emperyalizme bağımlı burjuvazinin; ve onların ittifak içinde olduğu toprak ağalarının —bir kesiminin değil!!— tümünün diktatörlüğüdür. 1961 Anayasası da, şimdi üzerine tartışılan anayasa taslağı da işte bu devletin anayasasıdır. "Sert"liğin sebebi; hakim sınıfların bir kesiminin kendi üzerlerinde 'diktatörlük' kurulmasından korkuları değil; bu düzenin ömrünün bu anayasa ile ve bu yöntemle uzayacağı yerde kısalacağı endişesidir. Bu "sert"liğin bir başka sebebi de, hakim sınıfların bazı siyasi sözcülerinin ilerisi için "siyasi yatırım" yapmalarındadır. Bugünün "sert muhalifleri" yarının "demokrasi savunucusu" yalancı pehlivanları olarak halkın karşısına dikilecektir. Sorunu böyle koymayanlar halkı "hakim sınıfların bir kesimi"nin kuyruğuna takma görevini yerine getirme işlevini görmektedir.

Cuntanın Anayasa "oylaması" na hayır !

Cuntanın anayasa taslağına hakim sınıflar içinde sürdürülen tartışma içinde getirilen ikinci tip eleştiri, anayasa taslağının tek tek maddelerine yöneliyor. Taslağına bütününe, "ruhu"na katılan bir dizi sözcü, şu veya bu maddeye "sert" eleştiriler getirerek; bir yandan kendi "demokratlığını" ispatlamaya çalışıyor; bir yandan da cuntanın "demokrasi"ye dönüşümüne katkıda bulunuyor. Bu alanda getirilen eleştiriler gerçekte "bir avuç suda fırtına koparan" tipte, ve amacı göz boyama dışında, taslağı daha tutarlı hale getirmek olan tipte eleştirilerdir.

Cunta açısından bütün bu eleştiriler bir "nabız yoklaması" işlevini de görüyor. Cunta Danışma Meclisi şimdi gelen eleştirileri göz önüne alarak, anayasa taslağında bir takım retuşlar yapıyor. Cunta daha sonra, gelen tepkilerin boyutlarına göre bir takım değişiklikler (gerekli görürse!) yaparak bu anayasa taslağına bir "halk oyuna" sunacaktır. Cunta böylece en yoğun, en koyu faşizmi referandumla onaylattırmanın; 12 Eylül meşrulaştırmanın hazırlığı içindedir. Peki bu oyunda karşı sınıf bilinçli proletaryanın tavrı ne olacaktır? Emekçiler açısından; ezilenler açısından doğru tavır nedir?

Ayırım çizgisi:

Cuntanın referandumuna evet mi/hayır mı?

Anayasa taslağının tartışılmaya başlamasından bu yana, kendine Komünist, Sosyalist, Marksist-Leninist, vs. diyen hemen bütün teşkilatlar tavrı takındılar. Rus sosyal emperyalizminin usaklarından, ortayolculara, AEP yanlılarına, Mao Zedung Düşüncesi taraftarlarına kadar bütün oportünist ve revizyonist gruplar ilk anda "CUNTA ANAYASASINA HAYIR" deme noktasında birleştiler. Yani kendine "sol" diyen hiçbir grup, anayasa taslağına ilke olarak desteklemedi; bu taslağı reddetme konusunda birlik ortaya çıktı. Ama bu "HAYIR"ın ne anlama geldiği konusunda gerek oportünist ve revizyonistlerin kendi aralarında; gerekse bizimle onlar arasında önemli ayrımlıklar var.

Sosyal-faşist T.K.P.'nin I. Bilen takımı; cunta anayasasına karşı 1961 Anayasasının açık savunuculuğunu yapmada diğerlerinden ayrılıyor:

T.K.P., "Türk-İş kongresinin, 1961 Anayasasından geri dönüşmesine karşı çıktığından", "Değişik politik konumdaki güçlerin başka başka çıkış noktalarından bir yere varmasından ve 1961 Anayasasının yürütülmesine karşı çıkmasından" övgüyle söz ediyor. (Atılım, Cunta Anayasasına hayır, Temmuz 1982)

İlimize şimdiye dek geçen belgelerde hiçbir oportünist-revizyonist grup, cunta anayasasına karşı "mücadele"yi 1961 Anayasasını savunma mücadelesi olaeak kavrama konusunda T.K.P. kadar açık tavrı takınmıyor.

Yalnızca "Kıvılcım" bu sorunda T.K.P.'ye yakın bir konumda durmakta ve şöyle demektedir:

" Bu yolda (Demokratik halk devrimi yolunda —Bizim notumuz) mücadele verilirken, özellikle burjuva demokratlar Konsey Anayasasına karşı 27 Mayıs Anayasası parolasını önerirlerse ne yapılacaktır?

(...) Eğer bu mücadele finans kapital cephesiyle bütün uzlaşmalar reddedilerek yapılırsa, BU ZEMİNDE proletarya bu hareketi nihai hedefleri doğrultusunda küçük bir adım olarak destekleyebilir." (Aktaran "Demokrat", S.8, s.12)

Yirmiyedi Mayıs Anayasasını ve 27 Mayıs'ı Kıvılcımlı'nın nasıl övgüyle değerlendirdiği bilindiğinde, onun izleyicilerin bu tavrı takınması şaşırtıcı değildir.

Bunlar dışındaki gruplardan tavrı elimize geçenler, cunta anayasasına karşı çıkarken, Türkiye'de demokrasi sorununun devrim sorunu olduğu gerçeğini sözde de olsa kabul etme noktasında birleşiyorlar.

T.K.P.'nin I. Bilen takımı, bu tescilli halk düşmanları, cuntanın referandumunu açıkça kabul etme, ve referanduma katılma çağrısı yapma noktasında da diğer oportünist ve revizyonist gruplar içinde özel bir yere sahip.

T.K.P. halkı "korkudan değil, cuntayı cezalandırmak için sandık başına" gitmeye çağırıyor. 7 Kasım günü yapılması kesinleşen referandumun "demokratik bir ortamda yapılması için", "referandum öncesinde, halkın hiç bir baskı altında kalmadan özgürce sandık başlarına gidebileceği bir demokratik ortamın koşullarının sağlanması" için mücadelenin bugün "gündemde" olduğunu söylüyor. (Bkz. Haberler 28, 19 Temmuz 1982)

T.K.P.:

"1961 Anayasasını yırtan cunta silaha güveniyorsa, zorbalığa güveniyorsa, 1961 Anayasasının savunucuları, demokratik bir anayasayı savunucuları birliklerine güvenmelidir. Bir ANAYASA CEPHESİNDE güçler birleştirilmelidir. TKP MK'nin Mayıs plenumunda belirtildiği gibi, cuntanın referandumundan hayır sonucu alınabilir." (agy)

" Cunta kendi referandumunda yenilgiye uğratılabilir mi? Evet: Bunu yapabilecek olan politik güç biçimlenmekte ve düşman cephesi zayıflamaktadır. Ama bu kolay bir iş midir? Hayır: bu çok çetin bir görevdir: Cuntanın baskısı artarak sürüyor. Ve gericilik cephesinin basılamayacağı zulüm ve hilekârlık da yoktur... Demokrasiden yana olanlar, daha şimdiden kararlı savaşıma girmezlerse, kazanan yine cunta olur, gericilik olur.

Onsekiz yaşına kadar gençlere, yurtdışındaki işçilere, cunta zindanlarındaki yurtseverlere oy hakkı savaşımı... Genel af savaşımı... MHP dışındaki tüm partilere, tüm sendikalara, demokratik örgütlere özgürlük için savaşım... Basına konan sansüre karşı savaşım... HER ALANDA AKTİF SAVAŞIMLA REFERANDUMA HAZIRLANMAK, CUNTAYI KENDİ REFERANDUMUNDA ALTEDEBİLMENİN TEK YOLUDUR." (Atılım, Temmuz 1982) diyor.

T.K.P. revizyonistleri parlamenterizmin batağına öylesine batmışlardır ki, bir seçim olduğu zaman, bu seçim hangi şartlarda olursa olsun, yığınları bu seçime katılmaya çağırma-ı ilke olarak görmektedir. T.K.P. 7 Kasım'a kadar istediği kadar "savaşım" versin; 18 yaşına kadar gençlere, yurtdışındaki işçilere, cunta zindanlarındaki yurtseverlere oy hakkı verilmeyeceğini, vb. domuzuna bilmektedir. (Kaldı ki bunlar göstermelik olarak gerçekleştirmiş bile olsa, değişecek birşey yoktur.) O bu "savaşım" lafları altında, gerçekte "1961 Anayasasını savunan güçlere" duyduğu güveni; ve cuntaya ilke olarak karşı olmadığını gizlemeye çalışmaktadır. Kendine Komünist diyen partinin, azgın faşist cuntayı destek anlamına gelen bu tavrı Komünist adını kirletmekten başka birşey değildir.

T.K.P.'nin uzantısı FİDEF; bunun dışında Demokrasi için Birlik (Avrupa Komitesi) de "Anayasaya hayır demek için sandık başına gitme"nin propagandasını yapıyorlar. (Bkz. "Demokrat" S.8)

Ortayolcuların T.K.P.'ye en yakın kesimini oluşturan "Kurtuluş" da referanduma katılma konusunda T.K.P. ile hemfi kirdir: O da bu tavrını şöyle gerekçelendiriyor:

"Anayasa oylaması karşısındaki tutumumuz ilk olarak İLKE SORUNUDUR: Boykot proletarya hareketinin ileriye doğru hızla yürüdüğü, egemen sınıfların karşısına gerçek, somut bir alternatif olarak çıktığı bir dönemin taktiğidir. Eğer sosyalistler proletaryaya ve diğer emekçi sınıflara "Seçim -leri boykot, bütün iktidar işçi ve köylülere" sloganını pratikte atabiliyorlarsa bu taktirde boykot çağırmasının bir anlamı vardır. Aksi taktirde boykot tutumu toplumun en köhne, en geri kesimi ile bir potaya oturmaktadır." (Sosyalist İşçi, S.6, Temmuz 1982)

Bu çok "İLKESEL" görünüşlü cunta referandumuna destek açıklaması, Leninizmin en adice çarpıtılması üzerinde yükselmektedir. Revizyonist Kurtuluş Lenin'in Boykot sorununu, inşasının birinci aşamasının görevlerini önemli ölçüde tamamlamış bir Komünist Partisinin var olduğu şartlarda tartışılmı gözlerden gizliyor. Revizyonist Kurtuluş bunun dışın da Lenin'in boykot sorununa Komünistlerin temsilcilerinin de şu veya bu oranda burjuvazinin temsili kurumları içine girmeye imkânın olduğu şartlarda tartışıldığını da gözden kaçırmaya çalışıyor. Revizyonist Kurtuluş burada buna bağlı olarak eylem sloganı ile propaganda sloganı arasındaki ayrımı ortadan kaldırmakta; ve bir tek boykot (yani seçime katılmama) kabul etmektedir: "Bütün iktidar işçi ve köylülere sloganı pratikte atılabiliyorsa", "proletarya hareketi ileriye doğru yürüyorsa". Eğer bu durum varsa, o zaman "Boykot" sloganı milyonlarca kitleyi seferber edecek bir eylem sloganı olarak atılır. Böyle bir durumda burjuvazinin düzenlediği seçimlere katılmak, hareketi geri çekmektir, ihanettir.

Ama bu; seçimlere katılmama, boykot sloganı yalnızca bu durumda atılır demek değildir. Bu slogan bir başka durumda; propaganda sloganı olarak; kitlenin en ileri kesimini kazanmak için atılan bir slogan olarak kullanılabilir. Eğer bir ülke de Komünist Partisi henüz inşasının birinci aşamasının çok başlarında bulunuyorsa; sorun proletaryanın ileri, öncü un-

(Devamı s. 20'de)

Bize gelen mektuplar

Aşağıda yayınladığımız mektup, 12 Haziran 1982'de Elazığ cezaevinden kaçan devrimcilerden biri tarafından yazılmıştır. Mektubu bize ulaştıran Bolşevizm yanlısı yoldaşlar ek olarak şu bilgiyi vermektedirler:

"Elazığ cezaevinden kaçanların toplamı 12 kişidir. Bunların beşi Partizancı, biri KAWACI, biri TEKOŞİNCİ, diğerleri ise Dev-Yol ve Dev-Solcudur.

Kaçma olayından kısa bir süre sonra iki Partizancı, bir Te koşinci hakim sınıfların eline geçtiler. Diğer dokuz arkadaş bugüne kadar kendilerini hakim sınıflardan koruyabilmiş durumdadırlar.

Biz kaçan arkadaşlardan ikisi ile ilişki kurduk. Bu arkadaşlara devrimci dayanışmanın gereği olarak bütün imkânlarımızla yardım ettik, ve şu an halen yardıma devam ediyoruz. Bizim bu tavrımız her iki arkadaş tarafından da olumlu karşılandı. Menşeviklerin elimizde bulunan sınırlı malzemeleri gaspetmek için her türlü burjuva ürkâğıtçılığına dolu dizgin sarıldıkları bu sırada, bizlerin devrimci tavrımızın, Menşeviklerin saflarında bulunan samimi arkadaşların gittikleri tehlikeli yolu bırakmaları için bir işaret olmasını temenni ederiz ..."

"12 Eylül faşist cuntasının azgınca saldırdığı, yüzlerce devrimci, yurtsever ve komünistin alçakça katledildiği ve işkencehanelerde en ağır ve alçakça metodlarıyla işkenceye tabi tuttukları sonra zindanlara doldurduğu biz devrimciler üzerindeki baskı, terör ve işkence uygulamalarını cezaevlerinde de devam ettirmeyi ihmal etmeyen hakim sınıfların uygulamaları 12 Eylülle birlikte daha da ağır ve sistemli bir biçimde kendini gösterdi.

Düşman cezaevlerini bir işkencehane durumuna getirdi. Uygulamaları fiili işkencenin yanında psikolojik işkenceyi de içeriyordu. Düşmanın bu uygulamalardaki amacı bizleri sınıf mücadelesinden yıldırmak, caydırmak ve işe yaramaz ve Sosyalizm davasına ihanet eden "uslu" uşaklar haline getirmektir. Bunun için de bizleri bölmeye, aramızda çeşitli sorunlar yaratmaya ve çoğunluğuna küçük burjuva kökenli insanların oluşturduğu tutukluların küçük burjuva zaaflarından yararlanarak bunlar arasında bencilik ve başıbozukluk yaratmak için çeşitli yöntemlere başvuruyordu. Bu yöntemlerine bir örnek vermek gerekirse, söyledi: Kendilerini karşı gelmeyen ve direnmeyen unsurlara kentin, çay, vs. gibi şeylerde tolerans tanıyor ve fazla miktarda getirirken, direnmeyi esas alan arkadaşlara ise kentinin gelmesinin sadece adı vardı.

Düşman bizleri mücadeleden vazgeçirmek için uyguladığı işkence yöntemleri yetmiyormuş gibi, bir de bizlerin kendilerince de kabul edilen ve sözde de olsa yasal olan bir takım haklarımızı ve insanca yaşayabilmemiz için gerekli olan (kentin-havalandırma-sportif faaliyet, vs. gibi) şeyleri de bize karşı bir silah olarak kullanıyor ve keyfi bir şekilde uyguluyordu.

Cezaevine daha yeni gelen arkadaşlar idare kısmından başlamak üzere dövüle dövüle koşullara veriliyordu. Daha yeni işkenceden çıkan ve onun psikolojisinden kurtulamayan arkadaşlara hemen "Ceketinin önünü kapat", "Bize komutanım diye ceksin", "Ellerini asker gibi pantolon çizgisine yapıştırıracaksın" gibi tehditlerle kendilerine itaat eden insanlar (ki buna insanlık denirse) haline getirmek istiyorlardı. Bu durum böyle gidemezdi ve gitmedi de. Elazığ 8. Kolordu askeri cezaevleri çok şanlı ve zengin mücadele deneyine sahip bir cezaevi durumuna çok zor şartlardan geçerek geldi. Bu mücadele içinde birçok arkadaşımız yer yer 7 gün, 10 gün ve en son da 14 gün süren açlık grevlerinde ölümle burun buruna geldi. Kaldırıldığı hastanede tıbbi müdahaleyi kabul etmedi. Baygın vaziyetteyken koluna takılan serumu kendine geldikten sonra çekip attı. Yeni onlarca arkadaşımız yüzlerce gerdian tarafından saatlerce dövülüp kanlar içinde yerlere atıldılar. O vaziyette bile düşmana boyun gemediler. Ve onları her saldırılarına fiziki olarak direndiler. Bu direnişlerde kol kola giren arkadaşlarımız hep bir ağızdan "Kahrolsun faşizm", "İşkence ve baskılara son", "Kahrolsun işkenceciler" gibi sloganlarla çoğunluğu yoksul halk çocuğu olan ama başındaki komutanın emriyle bizlere saldıran askerlerden bazılarını etkiliyoruz. Düşmanın her fiili saldırısında sosyal haklarımızın çoğu gaspediliyordu fakat düşman moralman bizden daha kötü duruma düşüyordu. Çünkü moralman biz güçlü niyordük çünkü düşman her saldırısında geriliyor ve bize iş tedigini kabul ettiremiyordu. Düşmanın bu saldırılarına karşı cezaevi herhangi bir siyaset ayrımı yapmaksızın tek vücut halinde direniyordük.

Son olarak da 1 Kasım 1981 gününde bir tutuklu arkadaşla yapılan işkenceye karşı tavrı almamız sonuça isyanla noktalandı. Hakim sınıflar bu isyanda da cezaevini bir savaş alanı

nına döndürdüler. İçeriye dışardan ateş açtıkları yetmiyor-muş gibi, peş peşe de gaz bombası atıyorlardı. 6 saat kadar süren direnişi sonuça bastırdılar ve cezaevini kana boyadılar. Onlarca arkadaş hastanelik ettiler. Bu isyandaki 114 arkadaşın hepsi istisnasız dayak yediler. Bizlerin tüm şahsi eşyaları tahrip edildi, tek sağlam kalan (o da o dövülmeden sağlam kaldıysa) eşyası üzerimizdekiler oldu. Maddi zararımız 1 milyonu çoktan aşmıştı. Bunun sonucunda mahkemeye verildik ve sonuça bize 2 sene 8 ay verdiler. Ayrıca da kişi başına 2500 lira para cezası. 114 kişiyi düşünürsek bu para 300 bin lira filan tutuyordu. Bu para cezası da bizlere sıktıkları kurşun, attıkları gaz bombası ve kendilerinin tahrip ettikleri devlete ait kapı kilidi, lavabo camı, vs.nin ücretiydi.

Bu isyandan sonra bizleri cezayı infaz etmek için Askeri Cezaevinden Elazığ Kapalı Cezaevine (sivil) gönderdiler. Burası Askeri Cezaevine göre elbette biraz da olsa farklılık taşıyordu. (Saç, bıyık bırakabilme) Bu cezaevi MHP'li faşistlerin senelerden beri etkili oldukları ve sadece Alevi oldukları veya kendilerinden olmadıkları için onlarca insanın alçakca öldürüldüğü ve gözlerinin dahi oyulduğu bir yerdir.

Tabii biz yaklaşık 100 arkadaşın oraya gitmesi onların huzuru kaçırdı. İdare bizleri hücreler kısmına verdi. Buradaki bir dizi avantajlardan yararlanan biz tutuklu arkadaşlar sınıf mücadelesine dışarıda tekrar katılmak için cezaevinden kaçmayı düşündük ve bu doğrultudaki çabamız sonucunda başladığımız tünel kazma işini 12 Haziran günü bitirdik ve bu gün kaçtık. İlk postada çıkan 12 arkadaşta bir aksilik sonucu gece bekçisi ve sivil birkaç kişinin müdahalesi sonucunda 3 arkadaşın daha sonradan yakalandığını öğrendik. Ve 7'sinin idamla yargılandığı 9 arkadaş kaçmayı başardık.

12 Eylül'den bu yana halka azgınca saldıran hakim sınıflar sınıf mücadelesini (onların deyimiyle anarşiyi) durdurduğunu, örgütleri dağıttığını vs. türünden propagandaları ne kadar güçlü olduklarını aydınlatan bir dönemde böyle bir olay karşılaştık. Kaçan kişilere birşey yapamayacağını anlayınca kaçan arkadaşların ailelerine işkence yapmayı ve tutukluların avukatlarını içeri almayı ihmal etmediler. Ama ne yaparsanız yapın bu çabalarınız boşuna! olayı basından dahi gizleseniz de Elazığ ve çevre illeri durumu biliyor. Bu olayı gizlemeye çalışmanız aslında güçsüz olduğunuzu gizlemeye çalışmanızdır.

Tüm devrimci arkadaşlar
Hakim sınıfların bu tavrını boşa çıkaralım. Halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesine bütün gücümüzle katılalım.

C. Kaçan
Devrimci bir arkadaş

• TUNCELİ •

1981 yılının başlarında Tunceli'de işkence tezgâhlarında kâhpece katledilen devrimci HASAN KILIÇ'ı öldürmekten sanık olarak "yargılanan" (?) işkenceci katiller Elazığ Sıkıyönetim Askeri Mahkemesi ve Askeri Yargıtay tarafından beraat ettirildi.

Devrimci Halkın Birliği siyasetinden kararlı bir devrimci olan Hasan Kılıç arkadaş, arkadaşlarının çözülmesi üzerine yalancılık yaptı. İşkenceciler ona DHB'nin "askeri sorumlusu" olduğunu kabul ettirmek, birçok eylemi üzerine yıkmak, örgütü ve devrimci arkadaşları hakkında bilgi almak için, daha köyünden aldıkları andan itibaren vahşice işkenceler uyguladılar. Hemen köyden alıp dere kenarına götürüp, soğuk suya basıp çıkararak sopalarla dövmeye başladılar. Daha köydeyken onu dize getirmek, bildiğini söyledikleri silahların yerini öğrenmek istiyorlardı. Faşist katiller o kadar pervasız ve cani ruhluydular ki, köylülerin gözleri önünde tezgâhı kurmuşlardı. Bağır-malar, feryatlar çevreden, köyden duyuluyordu. Cellatlar iste diklerini gerçekleştiriyince, yarı ölü vaziyette olan Hasan Kılıç arkadaş Tunceli'deki işkence tezgâhlarına taşıyorlar ve burada da işkenceciler en barbar ve vahşi yöntemlerle devam ediyor. Falaka, cereyan, soğuk su, çarmlı faşistlerin yöntemlerinden sadece bazıları.

İstediklerini bir türlü elde edemeyen işkenceciler devrimci kararlılık karşısında dize geldiler. Fakat yapılan işkenceler karşısında Hasan ölmek üzereydi. İşkenceciler bunun üzerine Hasan'ı Elazığ Askeri Hastanesine kaldırmak zorunda kılıyor-lar. Ve hastanede "kurtarılamayarak" (?) ölüyor.

Faşistler bu cinayetlerini örtmek için çabaladıysa da basaramadılar. Hasan'ın ailesinin de uğraşması üzerine konu mahkemeye aksettirildi.

Bize gelen mektuplar

Eldeki belgeler, görgü tanıklarının bütün beyanlarıyla Hasan Kılıç'ın işkencede katledildiği ve katledenler belli olduğu halde, mahkeme ve askeri yargıtay iki işkenceci hariç diğerlerini beraat ettirdi. Bu beraat kararının taltif edilmeye devam edeceği şüphesiz. Faşist cuntanın elebaşlıları çeşitli defalar işkencecilerle herşeyin resmen serbest olduğunu, bu konuda hiç bir şeyden korkmamaları gerektiğini dile getirmişti. Buna en iyi örnek geçtiğimiz aylarda faşist şef Kenan Evren'in, polis örgütünün kuruluş yıldönümü münasebetiyle radyo ve televizyonda yaptığı konuşmayı gösterebiliriz.

Bu konuda Askeri Yargıtayın kararının bazı bölümlerini 9 Ağustos 1982 tarihli Cumhuriyet gazetesinden aktaralım.

"Yasadışı bir örgütün silah sorumlusu olduğu ileri sürülen Hasan Kılıç'ın köyünde kaldığının istihbar olunması üzerine, yakalanması amacıyla Tunceli İl Jandarma Alayından iki munga ile Komando Alayından (Siz Zulüm Alayı olarak okuyun —Ek bizim) bir takım ve P.Yzb. Metin Balyemez komutasında dört sivil polisten oluşan sorgulama timi olduğu halde, operasyona giden ekibin maktül sanık Hasan'ın evinde bulup teslim aldıkları, sonra Ahmet Malkoç ve Nedim Kaynar'ın maktülü dere kenarına götürüp çevrede sakladığını zannettikleri silahların yerini söylemesi için dövükleri, bilahare diğer sanıkların da dövmeye iştirak ettikleri ve maktülün daha sonra Tunceli Sıkıyönetim Gözetim Evine (Burası eski Öğretmen Okuludur. Sonradan Komando Alayı oldu. Tunceli'deki işkence merkezlerinden birisidir. —Ek bizim) götürüldüğü, Gözetiminde sorgulama timini oluşturan sanıklar dışında kimseler tarafından sorgulanıp, dövülemeyeceğinin belirlenmesi ve sorgulama timinin burada sanığı dövüp işkence yaptığı da belirlenemediğinden, maktülün bağırışlarının operasyon sırasında köyde dövülmesinden mütevellit olabileceğini kabul ile köyde döven kişilerin sanık Ahmet Malkoç ve Nedim Kaynar olduğunun belirlenmesi karşısında bu sanıkların tecziyesi, diğerlerinin beraatine hükmedildiği anlaşılmaktadır."

İtirafı devamlı edelim:

"Ölen Hasan Kılıç'ın Gözetim Evine ilk getirildiği gün, 'Vurmayın, bacağım' diye ağladığı, müteakip günlerde de iğnili ve sızlanmalarını duyan ve bu durumun dört-beş gün devam ettiğini söyleyen tanık beyanları varsa da, maktülün ilk muayene eden tabip Astgım. vücuttaki dövülme izlerinin dört-beş günlük olduğunu beyan edip, tanıkların da ilk günün dışında maktülün vurmayıp diye sesini duymayıp, sadece inleme ve sızlanma şeklindeki seslerini duydukları beyanları, sonra, erlerin kolunda güçlükle yürüdüğü olgusu da gözönüne alındığında, Gözetim Evindeki bağırışlarının köydeki dövülmenin acı ve korkusundan mütevellit olduğu yolundaki kabul inandırıcı bulunmuyor."

İşte gerçekler. İşte burjuva hukukunun tutarsızlığı. Faşist işkencecileri savunmak için kırıp-sıkınması. Mahkeme kararıyla beraat eden işkenceci cellatları adı-sarı ile tanıyalım: Metin Balyemez (işkenceci komutan), Mahir Çelenk (işkenceci polis, Tunceli halkının yakından tanıdığı bir işkencecidir), Ümit Taşkın (işkenceci polis).

Kararda, köydeki dövmeye, "bilahare diğer sanıkların da dövmeye iştirak ettikleri" (ki kastedilen üç işkencecidir), Gözetim Evine ilk geldiği günde Hasan Kılıç'ın "Vurmayın, bacağım" diye bağırıldığı belgeli olduğu halde, mahkemecileri beraat ettirmiştir.

Sıkıyönetim mahkemeleri binlerce devrimciyi, emekçiyi göstermelik, uydurma delillerle yıllarca zindanlara tıkarken, işkenceci cellatlar elini-kolunu sallayarak gezmektedir. Zaten çoğu yerde sıkıyönetim mahkemelerinin üyeleri bizzat gözetim evlerindeki, tutukevlerindeki işkencecilerle katılmaktadırlar.

Sıkıyönetim mahkemesinin ve Askeri Yargıtayın aldığı bu karar (ki diğer kararları bundan daha da tutarsız ve faşistçedir), faşist cuntanın "işkence yasaktır", "tespit edilirse yasal işlem yapılacaktır" sözlerinin Türkiye halkını ve dünya demokratik kamuoyunu aldatmak için atılmış faşist bir palavra olduğunu gün ışığına çıkartmaktadır.

Beraat eden faşistler Tunceli'de ölen başka devrimcilerin kanına da elini buluşturdular. Ve bugün tezgâhlarda azgın faşistlerin devam ediyorlar. Ancak onların cezalandırılacağı gün gelecektir.

İŞKENCEDE DEVRİMCİ DİRENİŞLERİ YAŞATACAĞIZ!

İŞKENCECİ KATİLLER CEZASIZ KALMAYACAK!

Dersim'den Bolşevik Partizan taraftarları

Cuntanın Anayasa "oylaması" na hayır!

surlarını kazanmak; eğer bu ülkede yapılan seçimlerde "demokrasi" burjuva anlamında bile kesinlikle yoksa; seçimin sonucu daha başından belli ise; eğer hakim sınıf halkı zorla sandık başına götürmeye çalışıyorsa; Komünistler için burjuvazinin bir temsili kurumu içine girme imkânı en baştan kesinlikle yoksa, vs., bu gibi şartlarda, "proletarya hareketi ileriye doğru hızla yürümese bile", Komünistler "seçime katılmama" çağrısı yaparlar. Bu çağrı açıktır ki eldeki bütün imkânlar kullanılarak en geniş kitlelere ulaştırmaya çalışılır, en geniş kitle içinde, yapılacak seçimlerin sahtekârlık olduğunun propagandası yapılmaya çalışılır. Ama bu çağrı öncelikle kitlelerin bu seçimlerin gerçek niteliğini gören ve bu seçimlerden hiç bir şey beklemeyen en ileri kesimine yönelen bir propaganda çağrısıdır.

Seçime katılıp katılmama, her somut durumda somut olarak ele alınıp çözülmesi gereken taktik bir sorundur. Her somut durumda bu karar alınırken çıkış noktası proletaryanın andığı görevleri, ve seçime katılıp katılmamanın bu görevlerin çözümü açısından oynadığı rol olmak zorundadır.

Ölkemizde durum nedir?

Ölkemizde henüz milyonlarca emekçi kitleye pratik önderlik götürülecek bir Komünist Partisi henüz yoktur. Komünist Partisi henüz inşasının çok başında bulunmaktadır. Bu durumda Parti dışındaki sorun işçi sınıfının ileri-öncü kesimini kazanmaya yönelik bir çalışma yapmaktır. "Anayasa oylaması" sorununa da bu açıdan yaklaşılmalıdır. "Anayasa oylaması" sorununun bu açıdan yaklaşılması zorundadır. İleri-öncü kesimin bu anayasa oylamasından beklediği birşey var mıdır? Kesinlikle hayır! O halde referandum şu veya bu şekilde katılma çağrısı, kazanılması esas görev olan öncü kesimin bilinç seviyesinin gerisinde; onu geri çeken bir çağrı olacaktır. Bu sorunun bir yanı! Bir de sorunun diğer yanı var:

Ölkemizde 12 Eylül 1980'den bu yana faşist diktatörlük en koyu biçimlerinden birine bürünmüştür. Her türlü halk muhalefeti en ağır faşist saldırılarla geçici olarak bastırılmıştır. Faşist askeri cunta şimdi süngüler altında bir "anayasa oylaması" gösterisi düzenlemektedir. Hiç kimse bu konuda hiçbir hayâle kapılmamalıdır. O sandıkları CUNTANIN KESİN KONTROLUNDA DİR. Halk yığınlarının bugünkü örgütlenme ve bilinç seviyesi, bu sandıkların kontrolünü ele geçirmesine imkân vermemektedir. Sandıklardan çıkan oyların rengi ne olursa olsun, sonuç bugününden bellidir. CUNTANIN ANAYASASI ONAYLANACAKTIR! OYLAMA YALNIZCA BU FAŞİST ANAYASAYA DEMOKRATİK BİR GÖRÜNTÜ VERMENİN, ONU MEŞRULASTIRMANIN BİR ARACIDIR! BUGÜNKÜ ŞARTLARDA YAPILAN ANAYASA OYLAMASINDA CUNTANIN İLAN EDECEĞİ "HAYIR" OYLARI; CUNTANIN ANAYASA OYLAMASININ "DEMOKRATİK" İNCİR YAPRAĞI OLACAKTIR! BU CUNTANIN SÖNGÜLERİN GÜLGESİNDE, TANK PALETLERİNİN TEHDİDİ ALTINDA YAPTIĞI SEÇİMLERE HANGİ AMAÇLA KATILINIRSA KATILINSIN, BU CUNTANIN İŞİNE YARAYACAKTIR! Seçim sonunda ilan edilecek olan — ve sayısını kuşkusuz cuntanın tayin edeceği — "Hayır" oyları da, cuntanın REFERANDUMUNA EVET oyları olacaktır.

Şu da açıktır: Anayasa oylaması, cuntanın iradesi dışında, yığınlar içinde de siyasi tartışma ortamını belli ölçülerde olsa yaratmıştır. Komünistler açısından görev, güçleri oranını da bu ortamdan yararlanarak REFERANDUMA KARŞI propaganda yürütmek; ve bu konudaki oportünist-revizyonist görüşleri mahkûm etmektir.

CUNTANIN ANAYASASINA HAYIR!

CUNTANIN REFERANDUMUNA HAYIR!

DEMOKRATİK BİR ANAYASA, İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ İLE KAZANILACAKTIR!

Türk faşistleri ırkçılığı körüklüyor!

Ermeni milliyetinden devrimciler devrimci enerjilerini milliyetçi burjuva örgütlerinde harcamamalı; Türkiye'nin bütün diğer milliyetlerinden devrimciler ile demokratik halk devrimi mücadelesinde birleşmelidir.

Kahrolsun Türk sövenizmi ve ırkçılığı!

Yaşasın çeşitli milliyetlerden emekçilerin birliği!

OPORTÜNİST REVİZYONİST CEPHEDEN

Ve sonunda hepsi «birleşti»!

Bütün Türkiyeli revizyonist ve oportünist gruplar bu 12 Eylül de Batı Almanya'da birlikte yürümek için anlaştılar.

Bunlardan DİDF, Gerçek, Kurtuluş dışındakiler ortak bir çağrı yaptılar. (Dev-Sol'un tavrını bilmiyoruz.) Çağrıya katılanlar yürüyüşü desteklediklerini ve katılacaklarını açıkladılar.

Biz bu yürüyüşün ortak çağrısı kesinlikle komünistlerin imza atamayacağı bir çağrı olduğu için; bu yürüyüşte yürüyüşe katılanların ajitasyon ve propaganda serbestliği kısıtlandığı için; ve bu yürüyüşte karşı-devrimci güçlerle eylem birliği yapıldığı için, bu yürüyüşe katılmanın doğru olmadığı görüşündeyiz. Bu yürüyüşün desteklenmesi, cuntaya karşı mücadele adına oportünizmin desteklenmesi demektir. Yürüyüşe katılmamak, açık tır ki, yürüyüşe katılanlar arasında propaganda yapmaktan vazgeçmek demek değildir. Bu yürüyüşe katılacak olan kitlelerin içinde Komünizmin propagandasını yapmak; oportünizmi-revizyonizmi teşhir etmek görevidir. Biz bu görevin gereklerini gücümüz oranında yerine getirmeye çalışacağız.

Oportünistlerin ve revizyonistlerin tümünün bir eylemde birleşmesi olgusu yeni bir olaydır; ve hepsi tarafından "birlik isteğinin zaferi" olarak tanıtılacaktır. Hepsinin bir eylemde birleşmiş olması olgusu bir bakıma olumlu bir adımdır. Üzellelikle programında "Maoculara" "savaşımı genişletmek" gerektiğini yazan; "Faşist ve Maoçu teröristler dışında tüm siyasi tutuklulara serbestlik" isteyen T'K'P'nin uzantıları ile, şim diye dek Rus sosyal emperyalizmini ve onun uzantısı T'K'P'yi (doğru olarak) halk düşmanı görüp onunla eylem birliğini reddeden menşeviklerin ortak bir çağrıya ortak imza atmaları; diğer yandan daha bundan üç ay önce FİDEF'le, Komkar'la eylem birliğini reddeden Halkın Kurtuluşunun, FİDEF ve diğerlerinin ortak düzenlediği bir yürüyüşü (platformu imzalamadan) desteklemesi, bütün oportünist ve revizyonistlerin özdeki birliklerini; bunların tümünün Marksizm-Leninizme düşman ve ilkesiz olduklarını açıkça sergilemesi bakımından önemlidir. Ama diğer yandan bu eylem birliği sosyal faşistleri, oportünist örgütlerin etkisinde ve çevresinde bulunan bir dizi devrimci insana "anti-faşist mücadelede birleşilebilecek güç olarak" tanıttığı için zararlı ve olumsuzdur.

Bu yürüyüşün ortak çağrısı şöyledir:

"ASKERİ FAŞİST CUNTAYI PROTESTO YOROYOŞONE KATILALIM!

- Kahrolsun askeri faşist diktatörlük!
- Yaşasın halkın kendi demokratik iktidarı!
- Yaşasın işçi sınıfımızın ve halklarımızın devrimci demokratik mücadelesi!
- Kürt ulusunun üzerindeki her türlü baskıya son!
- Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı!
- Gerici askeri cuntanın anayasasına hayır!
- Faşist cuntanın idam, işkence ve katliamlarına son!
- Tüm anti-faşist tutuklulara özgürlük; genel af!
- DISK, diğer kapatılan devrimci demokratik sendika ve kuruluşlara özgürlük!
- NATO ve ABD'nin çevik kuvvetlerine hayır; Kahrolsun emperyalizm!
- Federal Almanya'nın faşist cuntaya yaptığı yardımlara son!
- Yabancı düşmanlığına son!
Yabancı işçilere eşit hak!
- Yaşasın Filistin ve Lübnan halklarının direnişi!"
("Demokrat Türkiye", S.8)

Bu ortak çağrıya imza atanlar şunlardır: Ala Rızgari, ATIF (Menşeviklerin sahte ATIF'i), BİRKOM (Birlik Yolu, Cephe, Devrimci İşçi, Devrimci Savaş, İşçinin Sesi, Kıvılcım, Serxwebun) DİB-FAK, FİDEF, İşçi Gerçeği, KAWA, KOÇKAK, KOMKAR, Kürt Halk Evleri, Proleter Dayanışma, Tekoşın, Türkiye-Komitee, BWK, Arbeiter Bund, Türkiye Demokratlarıyla Dayanışma Girişimi, KPD, Volksfront, KB.

Bu ortak çağrı tutarlı anti-faşist, tutarlı anti-emperyalist ve devrimci bir konumda değildir.

FAŞİST CUNTANIN NİTELİĞİ KONUSUNDA İKİRCİKLİ TAVİR

Bu ortak çağrıda askeri faşist cunta konusunda ikircikli bir tavir takınılmaktadır.

Bir yandan "Gerici askeri cuntanın anayasasına hayır", diğer yandan bir satır altta "Faşist cuntanın idam, işkence ve katliamlarına son" denmektedir. Bu her iki sloganın altına da hem cuntaya faşist diyenler, hem de cuntaya faşist demeyenler birlikte imza atmaktadırlar. İlkesizliğin bu kadarı, "birlik" adına bile olsa, gerçekten az görülür. Şimdi bu ortak çağrı ile kitlelere cuntanın niteliği hakkında götürülen mesaj nedir? Cunta faşist mi, yoksa gerici mi? Ortak çağrıya göre her ikisi de!

Ama cunta hakkında "gerici" nitelendirmesi yapmak, onun faşist niteliğini gözlerden gizlemekten başka bir anlama gelmez. Çünkü istisnasız bütün emperyalist dünyadaki yönetimler gericidir! Ama bütün gerici yönetimler faşist değildir. Faşist olan bir yönetimi gerici diye adlandırarak işi geçiştirmeye çalışmak, onu şirin göstermekten başka birşey değildir. Çağrı, bu çağrıya imza atanların içinde yer alan, cuntaya faşist deyip dememe noktasında ayrılan iki kesimin de görüşlerini alt alta yazarak ve bunun ortak görüş olduğunu söyleyerek; bu konuda var olan çelişmeyi gözlerden gizlemek te; kitleyle adeta alay etmektedir. Ama bu konuda böyle bir çağrı yapılması, aynı zamanda oportünist ve revizyonist cephedeki bu tartışmanın hiç de onların iddia ettiği gibi "ilke" tartışması olmadığını göstermiştir.

NASIL BİR "HALK İKTİDARI"?

Ortak çağrıda:

"Kahrolsun askeri faşist diktatörlük", "Yaşasın halkın kendi demokratik iktidarı", "Yaşasın işçi sınıfımızın ve halklarımızın devrimci demokratik mücadelesi" deniyor. İlk bakışta, "Askeri faşist diktatörlüğün" alternatifi olarak "Halkın kendi demokratik iktidarı"nın propagandası edildiği; ve çağrının devrimci bir konumda durduğu söylenebilir. Ama bu ilk bakışta böyledir! Çünkü birincisi, bu çağrıya imza atıp "Halkın kendi demokratik iktidarı" sloganını birlikte atanların bundan anladığı çok değişik şeylerdir. Mesela en azından FİDEF gibi, İşçinin Sesi gibi sosyal-faşistler bundan Afganistan'daki gibi bir "halk iktidarı" anlamaktadırlar. Sosyal-faşistlerle "halk iktidarı" lafı üzerinde anlaşmak, onlarla aynı yere imza atmak, onların bu anlayışının da propagandasını yapmaktır. İkincisi, emperyalizm çağında işçi sınıfı önderliğinde olmayan bir "halkın kendi iktidarı" mümkün değildir. Ve ne ilginçtir ki, çağrıya imza atanların tümü işçi sınıfını temsil ettiklerini iddia etmelerine rağmen; çağrıda işçi sınıfı önderliğinden tek kelime yoktur!

TÜRKİYE'DE MİLLİ MESELE KONUSUNDA TAVİR

Ortak çağrıda "Kürt ulusunun üzerindeki her türlü baskıya son!", "Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı" denmektedir. Bunlar doğru taleplerdir. Ama ülkemizde milli mesele nin esas "Kürt milleti" sorunu olduğu halde, hepsi bu değildir. Ülkemizde milli baskı yalnızca Kürt ulusu üzerinde değil. Türk olmayan tüm milliyetler üzerinde uygulanmaktadır. Milli mesele konusunda askeri faşist cuntaya karşı bir yürüyüşte sorunu "Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı" nı savunmakla sınırlamak eksiktir. Cunta bugün Türk şöenezmini, özellikle Ermenilere karşı da körüklemekte; Ermeni milliyetinden olup da bunu açıkça söyleyenler yeni bir kitle katliamı korkusu içinde yaşamaktadır. Bütün dünyada Ermeni avına çıkmanın propagandası açık açık yapılmaktadır. Askeri faşist cuntaya karşı bir yürüyüşe yapılan ortak çağrıda bunun teşhir edilmemesi ve Türk olmayan tüm milliyetlere yapılan baskılara karşı çıkılmaması kötüdür. Ve platformu imzalayan Türk ve Kürt örgütlerinin dar milliyetçiliğinin bir göstergesidir.

ORTAK ÇAĞRININ "ANTI-EMPERYALİZMİNİN SINIRI"

Ortak çağrıda emperyalizm konusunda da takınılan tavir tutarsız, emperyalizmi NATO ve ABD'nin çevik kuvvetlerine indirgeyen bir tavidir. Bu konuda "NATO ve ABD'nin çevik kuvvetlerine hayır, kahrolsun emperyalizm" denmektedir. Kahrolsun emperyalizm genel sloganı, NATO ve ABD'nin çevik kuvvetleri ile aynı slogan içinde yer almakta; böylece ne şiş, ne de kebab yanmaktadır. Bu slogan ile bugünkü Sovyetler Birli

OPORTÜNİST REVİZYONİST CEPHEDEN

• SEÇME SAÇMALAR •

ğinin sosyal-emperyalist bir güç olduğunu savunanlar, "Kah rolsun emperyalizm" genel bir slogandır, ve sosyal emperyalizmi de içerir" deyip bu konuda bu sloganı geçirmekle "zaffer" kazandıklarını ilan edecekler; sosyal faşistler ise burada emperyalizmin NATO ve ABD ile sınırlandırıldığını söyleyip, kendi görüşlerini kabul ettirdiklerini söyleyebileceklerdir. Kuşkusuz burada sosyal faşistler kendi çizgilerini özellikle sosyal-emperyalizm, sosyal-faşizm görüşünü savunanlara dayatmıştır. Ve böylece düne kadar "Cuntaya karşı mücadele Rus sosyal emperyalizmine karşı mücadeleden ayrı ele alınmaz" diyen menşevikler, bu ikisini kesinlikle birbirinden ayıran bir platforma Rus sosyal emperyalizminin uzantılarıyla birlikte imza atarak, bu konuda ne kadar "ilkeli" ve "tu tarlı" olduklarını göstermiştir!!!

BATI ALMAN EMPERYALİZMINE KARŞI TAVİR

Batı Alman emperyalizmi faşist cuntanın baş destekçilerinden ve dayanaklarından birisidir. En azından bu bile, faşist cuntaya karşı bir yürüyüşün mutlaka Batı Alman emperyalizmine de karşı yönelmesi gerektiğini koyar ortaya. Hele yürüyüş Batı Almanya'da yapılıyorsa, o zaman Batı Alman emperyalizminin teşhirinin yürüyüşün en temel meselelerinden birisi olması zorunludur. Bu emperyalizme karşı mücadelenin bir gerekliliği dir. Ama yürüyüş düzenleyicisi oportünist-revizyonist cephe için bu gereklilik yoktur. Onlar bütün ortak çağrılarında bir kez bile "Batı Alman emperyalizminden" söz etmemektedirler. Sorunu "Federal Almanya'nın faşist cuntaya yaptığı yardımların" sloganı ile "çözmektedirler"! Bu da onların ne denli "anti-emperyalist" olduklarının bir başka göstergesidir!

Biz komünistlerin, ve devrimcilerin böyle bir ortak çağrıya imza atmasını; ve bugünkü şartlarda karşı-devrimcilerle bir ortak çağrıya imza atmasını doğru bulmuyoruz. Böyle bir ortak çağrı; komünistler ve devrimciler tarafından oportünizmin ve ilkesizliğin bir örneği olarak red ve mahkûm edilmelidir.

BU YÜRÜYÜŞ DESTEKLENEMEZ!

Bir de bu ortak çağrıya imza atmadan yürüyüşün desteklenmesi sorunu var. Halkın Kurtuluşu, Kurtuluş, Gerçek (ve belki Dev-Sol) böyle bir tavır takınıyorlar. Bu doğru değil midir? Görüşümüzce kesinlikle hayır! Bu yürüyüşün yönelimi ve özü ortak çağrı tarafından belirlenmektedir. Böyle bir yürüyüşü desteklemek yanlıştır. Böyle bir yürüyüşte kendi görüşlerini yaymak için ille de yürüyüşe katılmak, onu desteklemek şart değildir. Tersine eylemi düzenleyenler imzaladıkları protokolde:

"1. Eylemin politik içeriği ve talepleri çerçevesinde her türlü ajitasyon serbesttir.

2. Bu platform çerçevesinde yürüyüşe katılanlar

a) Eylemin hedefini karartan hareketlerde bulunamaz
b) Eylemde örgütler birbirinin örgütsel ve siyasal bağımsızlığını kabul eder, eylemin sıhhati açısından karşılıklı 11 saygı temelinde her örgüt demokratik kamuoyu nezdinde sorumludur

3. Eylemin politik içeriği ve talepleri aynı zamanda eylemin ortak çağrı bildirisini ve afişidir

4. Eylemin platformuna katılmayan örgütler, eyleme katılmak istiyorlarsa biçime ilişkin ilkelere uymak zorundadır "

diyerek, önce propaganda ve ajitasyon serbestliğini tespit ettikleri içerik ve talepler çerçevesine hapsedilmektedir. Eğer buna uyulursa, mesela eylem içinde Rus sosyal emperyalizminin teşhiri mümkün değildir, mesela Batı Alman emperyalizminin teşhiri mümkün değildir. Tarafların buna uymayacağı, ve sonradan birbirlerini "akde ihanet"le suçlayacakları şimdiden bellidir. Ama ne gam! Birlik için imza at da, sonradan birbirine uçkağit açsan da olur. Mesele bugün "en birlikçi" görünmek meselesidir!!!

İkinci olarak, platforma imza atmasan da, eğer eyleme katılacaksan, bu sınırlamayı lafta da olsa kabul edeceksin.

Sorun böyle bir sınırlamanın lafta da olsa kabul edilip edilmediği sorundur. Biz ajitasyon-propagandada serbestliğin sınırlandırılmaması, sınırı herkesin kendinin tayin etmesi gerektiğini düşünüyoruz.

Halkın Kurtuluşu ve platformu imzalamayan diğer oportünistlerin de bu yürüyüşün özüne ve yönelimine gerçekte itirazları yoktur. Bu yüzden onların da bu yürüyüşü desteklemesi tabiidir. Bugün durum oportünistler açısından "birlikçi" görünmeyi gerektirmektedir. Yarın durum değiştiğinde, bunlar yine kendi yollarına gidecektir.

Oportünist ve revizyonist cephedeki hemen tüm örgütler tabanlarını istim üzerinde tutmak için benzer bazı yöntemler kullanıyorlar. Bu yöntemlerden biri, kendini olduğundan büyük gösterme; "burjuvazi ençok bizden korkuyor" palavrasıdır. Bunun en güzel örneklerini İşçinin Sesi veriyor:

"İşte bu gelişmeyi ilk olarak burjuvazi gördü. Yankı'nın daha 10-16 Ekim 1977 tarihli 243. sayısı ile, aynı tarihteki MESS gazetesi ile İşçinin Sesi'ne kızıp TKP'ye yönelen saldırılar başladı. 1978'de CHP'nin çeşitli yayın organları örneğin Ekim 1978 tarihli CHP gençlik kolları bülteni İşçinin Sesi'ne kan kustu. DAHA İŞÇİNİN SESİ, YOK LENDİĞİ ONURLU SORUMLULUGUN KENDİSİ TAM BİLİNCİNDE DEĞİLKEN, BURJUVAZİ DİŞ BİLEMEYE BAŞLADI." (Emine Engin, Devrim için savaşım acilliğini koruyor, İşçinin Sesi, 24 Ocak 1981)

Ne "keramet sahibi" burjuvazisi vardır şu Türkiye'nin!

"İşçiler silahlanın, devrime hazırlanın belgisi ile, doğru devrimci çizgiyle ve HIZLI GOÇLENME EĞRİSİYLE LENİNÇİ TKP HAREKETİNİN OLUŞTURDUĞU BÜYÜK POTANSİYEL TEHLİKE, FAŞİST DARBENİN ZAMANLANMASINDA BİR ETKEN OLDU." (agy)

Şimdiye kadar faşist cuntanın "zamanlaması" konusunda yanlış görüşlere! sahip olanlar şimdi artık bu zamanlama etkenlerinden (her halde çok önemli!!!) birini daha öğrenmiş oldular: İşçinin Sesi'nin güçlenmesi!!

İşçinin Sesi'nin aynı yazısında "Komünist gerçeği söyler" diye bir ara başlık var. Bu ara başlıkta ifade edilen doğru düşünce, İşçinin Sesi'nin söyledikleriyle karşılaştırıldı -ğında bile İşçinin Sesi'nin ne biçim "komünist" olduğu görülmektedir.

Palavraçılık konusunda "bizim" menşeviklerin de İşçinin Sesi revizyonistlerinden aşağı kalır yanı yoktur. İşte bir-iki örnek:

"Biz şehirlerde mücadele eden her partinin normal olarak alacağı darbeler kırlarda düşmanın bütün adiliğini ve bar barlığına karşı doğal olanın dışında CİDDİ KAYIPLAR VERME DİK. TERSİNE GELİŞİP GÜÇLENDİK. Biz temel mücadele alanı olarak kırları seçtiğimiz halde KIRLARDAKİ KAYIPLARIMIZA ORANLA (Ne demekse artık —BN) YÜZDE ON BİLE DEĞİLDİR. AMA DOŞMAN ÇOK BÜYÜK İSRAFLARA GİRDİ, BİKTİ, taciz oldu. Halka bize yaptıkları destekten dolayı zulüm etmekle de onların nefretini kazandı tecrit oldu." (İKK, S.32)

Gerçek durumu az-çok bilenler için 1981'in ikinci yarısını da söylenen "ciddi kayıplar vermedik" palavrasının "ciddiyeti" bellidir!

"Bugün ülkemizde devrimci durum duraksamasına rağmen kalkmış değildir. Hakim sınıflar arasında çelişme vardır. (Ne kadar derin içerikli bir tespit!!! —BN) Geniş yığınlar 12 Eylül faşist darbesi ile şaşkına kapılmıştır. (Türkçe yayınlardan menşevik yazarlar sorumludur. —BN) Heran parlamaya hazır durumdadır. Hosnutsuzluk giderek artıyor. YAKINDA PATLAKLAR KAÇINILMAZDIR. VE BUGÜN TAKTİK OLARAK DA MÜCADELENİN SİLAHLI BİÇİMLERİ ÖN PLANDADIR. YANI ESASTIR." (Partizan yayınları 14, s. 68, TKP/ML II. Konferans raporu)

"BUGÜN SINIF MÜCADELESİNİN EN ACIL TALEBİ SİLAHLI KARŞI-DEVİRME KARŞI SİLAHLI DEVRİMCİ DİRENİŞİN ÖRGÜTLENMESİ VE YÖNETİLMESİDİR. Tüm devrimci teşkilatlar şu basit gerçek üzerinde anlaşabilir, anlaşmalıdır: türk hakim sınıfları emperyalist sistemin desteginde halka karşı her türlü dolaylı mücadele yöntemlerini bir kenara bırakarak, salt silahlı temelde topyekün bir saldırıya geçmiştir. Ve bu saldırısını devrimci mücadeleyi bastırana kadar sürdürecektir. BU SALDIRI KARŞISINDA GERİ ÇEKİLMEK VEYA MEVCUT ŞARTLARDA ANCAK VE ANCAK SİLAHLARLA SÜRDÜRÜLEBİLECEĞİNİ RED ETMEK BİR DEVRİMCİ TEŞKİLAT İÇİN ÖLÜM FERMANINI KENDİ EYLİLE İMZALAMAK VE DEVRİMİN GEÇİCİ BİR YENİLGİYE BAŞTAN MAHKOM ETMEK DEMEKTİR." (1.10.1981 tarihli menşevik Merkez Komitesi mektubundan)

OPORTÜNİST REVİZYONİST CEPHEDEN

Bu palavralar sınıf mücadelesinin acımasız pratiği içinde balon gibi sönmüş, menşevikler yeniden manevra yapmak zorunda kaldılar. 1.10.1981 tarihinde devrimci teşkilatların yönetim kademelerine yazdığı mektupta "geri çekilmek ... ölüm fermanını imzalamaktır" diyen menşevik merkez komitesi, bundan çok değil iki ay kadar sonra Ocak 1982 tarihli, "İçinde bulunduğumuz durum ve merkezi görevlerimiz üzerine" başlıklı bir yazısında:

"Partimiz 12 Eylül'den sonra kendi durumunu değerlendirdiğinde ve bizim dışımızdaki devrimci güçlerin durumunu ele alıp değerlendirdiğinde BU OBJEKTİF DURUMDA YAPILMASI GEREKLİ OLAN TESPİT GERİ ÇEKİLME TESPİTİ OLMALIYDI" (agy, s.32) demeye başladı. Tabii bu konuda daha önce demiş olduklarının üzerine sünger çekerek! Oportünizmden başka türlüünü beklemek de zaten abesle uğraşmaktır.

OPORTÜNİZM YIKILMAYA MAHKÜMDÜR!

KANADA'DAKİ IN STRUGGLE ADLI GRUP KENDİ KENDİNİ FESHETTİ!

Temmuz 1981'de yayınlanan Bolşevik Partizan sayı 2'de Dünya Marksist-Leninist Hareketinin birliği sorunlarını tartışmış; böyle bir birliği sağlama yönünde çalıştığını söyleyen çeşitli gruplar hakkında bilgi vermiş, değerlendirmeler yapmıştık. İn Struggle (Mücadele içinde) adlı Kanadalı grup hakkında sözümüzü yazımızda şunları söylüyorduk:

"Enternasyonal Marksist-Leninist Hareketin birliğini sağlamak için bir başka öneri Kanada'da İn Struggle adlı gruptan gelmektedir. Bu grup aslında Arnavutluk Emek Partisi ile, bu gün AEP'nin Mao'yu ve Çin Devriminin kazanımlarını kökten reddeden revizyonist çizgisine karşı olan grupların arasındaki ayrılığı tayin edici olarak görmemekte, hem AEP ve çevresindekilerin, hem de bu çizgiye karşı olanların bir araya gelebileceğini, gelmesi gerektiğini savunmaktadır. Bu grup yer yer AEP'yi eleştirmesine rağmen, genel planda merkezi pozisyonlarda durmaktadır. Bu anlayış temelinde oluşturulmaya çalışılan enternasyonal birlik de başından itibaren koftur." (Bolşevik Partizan 12/2, s.10)

Uluslararası planda böyle ne idüğü belirsiz bir birlik savunan İn Struggle, Kanada'da da reformist-ekonomist bir siyaset izleyerek, her geçen gün daha fazla Marksizm-Leninizmden uzaklaştı. Son gelinen aşamada İn Struggle'da "yaratıcı tartışma" adına açıkça Leninizmin eskidiği tezleri savunulmaya başlandı.

Ve bu tezler İn Struggle içinde çoğunluk buldu. İn Struggle'in en son yayınlanan 22 Haziran 1982 tarihli 288. sayısında şu haber veriliyor:

"İN STRUGGLE ARTIK YOK

In Struggle'in gerçekte olmadığı olgusu karşısında

Dördüncü Kongreden sonra ortaya değişik akımların çıkmış olması olgusu karşısında

Gerek üyelerin gerekse tabanın çoğunluğunun İn Struggle'in kurulmasına temel olan program ve tüzüğü reddetmesi olgusu karşısında

1. Kanada Marksist-Leninist Örgütü İn Struggle'in dağıtılması
 2. İn Struggle'dan çıkan hiçbir grup, hiçbir akım veya grubun bu ismi kullanamayacağı
- kararlaştırıldı."

Aynı sayı İn Struggle, dördüncü kongresinden sonra eski İn Struggle içinde yer alan "savaşçılardan" bir bölümünün yanyana gelip, "ülke çapında bir komünist örgütün yenidenin şası hedefini gerçekleştirmek için karar" aldıklarını bildiriyor. Yeni kurulacak bu örgütün niteliği hakkında, bu örgütün "İN Struggle'in tecrübelerine dayanacağı", "Marksizm-Leninizmi bir kere ortaya konmuş değişmez bir ilkeler yığını olarak değil, sürekli geliştirilmesi, gerçekle çatıştırılması gereken canlı bir teori olarak kavrayacağı" söyleniyor.

Açıktır ki, dağılan bir örgüt içinden "Komünist Parti kurma hedefinden" vazgeçmeyenler çıkması olumludur. Ama bunların İn Struggle'in merkezi, oportünist geleneğine sahip çıkmaları, Marksizm-Leninizmin ilkelerine kuşkuyla bakmaları, bu yeni grubun Marksist-Leninist bir parti olma yönünde ilerlemesinin çok zor olduğunu göstergesidir. İn Struggle örneği çok açık bir biçimde, Marksizm-Leninizm ile revizyonizm arasında orta yolun çöküntüye götürdüğünü göstermiştir.

SOSYAL FAŞİSTLER ARASINDAKİ DALAŞMA

T'K'P'nin iki kanadı arasında dalaşma bütün hızı ile sürüyor. İki kanat da birbirlerini ellerindeki tüm araçları kullanarak teşhir ve tecrit etmeye çalışıyorlar. T'K'P'nin İ. Bilen takımı; İçsinin Sesi'ni "anti-Sovyetizm"le, "bürokomünizm"le, "Lidatörülük"le vb. suçlarken; başını R. Yürükoğlu adlı revizyonistin çektiği İçsinin Sesi takımı, diğer takımı "menşeviklik"le suçluyor. Yayın organlarında birbirlerine karşı bir "ardıcıl savaşım"dır sürdürüyorlar!

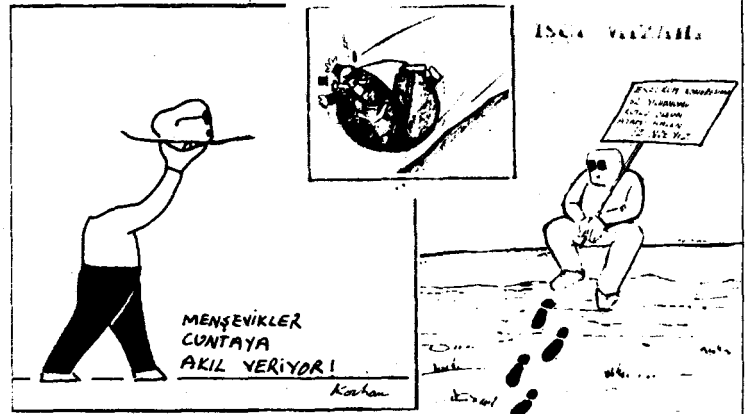
Modern revizyonistler arasındaki bu "ideolojik savaşım"!! izlemek Marksist-Leninistler açısından ve tüm devrimciler açısından çok öğreticidir. Bunların birbirlerine hangi burjuva şükâğıtlarını aktıklarını karşılıklı ortaya koymaları, bunların niteliğinin kavranması açısından önemlidir.

İçsinin Sesi adlı revizyonist, sosyal-faşist grup son dönemde artık küçük-burjuva devrimcilerinin sürekli işbirliği yaptığı bir grup haline geldi. Bu grubun başını çeken R. Yürükoğlu, T'K'P'nin İ. Bilen kanadına karşı mücadele yürüten biri olarak görsünü gere gere ortalarda dolanıyor. İçsinin Sesi her sayısında R. Yürükoğlu'na övgüler düzüyor. Bugün İ. Bilen'e karşı "ardıcıl savaşım" yürüten!!! İçsinin Sesi ve onun başını çeken R. Yürükoğlu geçmişleri konusunda da şöyle diyorlar:

"İçsinin Sesi ile övünüyoruz ... İçsinin Sesi'nin bugüne ulaşırken geçirdiği aşamalar devrimci harekette ve toplumsal yaşamdaki kritik dönüm noktalarını aldığı tutumlar ve teorik ideolojik alanda işçi sınıfı hareketinin önüne getirdiği cananıcı açılımlar, bu hakkı bize çoktan tanımıştır." (S. Sakalı, İçsinin Sesi'nin 200. sayısı)

Aynı yazıda İçsinin Sesi'nin daha 1976'da doğruları ortaya koyduğu vb. anlatılıyor. Biz burada yalnızca bir noktada İçsinin Sesi'nin bugünü ile geçmişini karşılaştırarak bunların ne belkemicsiz revizyonistler olduğunu göstermek istiyoruz:

Bugün İçsinin Sesi'nde T'K'P'nin Doğu Almanya kanadı hakkında eleştirilerle birlikte, onun başını çeken İ. Bilen'i tasvir eden çeşitli karikatürler çıkıyor. Aşağıda okuyucuya bilgil vermek için bunlardan birkaçını yayınlıyoruz.

İşte İçsinin Sesi İ. Bilen'i bugün böyle görüyor.

Peki İçsinin Sesi'nin bugün övündüğü geçmişinde bu konuda durum ne idi?

OPORTÜNİST REVİZYONİST CEPHEDEN

İşçinin Sesi'nin "Editörü R. Yürükoğlu yoldaş" aynı 1. Bilen hakkında onun 75. doğum yıldönümünde şunları söylüyordu:

"BİLEN YOLDAŞ ÇOK YAŞA!"

İşçinin Sesi Editörü R. Yürükoğlu'nun, Londra'da, Bilen Yoldaş'ın 75. yaşgünü kutlama toplantısında yaptığı konuşma.

Yoldaşlar,

TKP Genel Sekreteri İ. Bilen Yoldaş'ın 75. yaşgünü kutlama, bizim için olağan bir kutlama değildir. Bu aynı zamanda bizim için, Marksizm-Leninizm'e gönül vermiş devrimciler için, yeniden doğuşun bir kutlanmasıdır. Türkiye Komünist Partisi'nin ülke çapında ulusal bir güç oluşunun kutlanmasıdır. Hepimiz çok iyi biliyoruz ki, Türkiye Komünist Partisi'ni oportünistlerden, likidatörlerden temizleyen akımı yetiştiren, boy attıran, bu akımı savaşa süren, onu yöneten İ. Bilen'dir. TKP'yi bugünkü gücüne ulaştıran O'nun Leninci liderliğidir. O'nun adı, TKP'nin bugün izlediği Bolşevik yolla, Leninci yolla ayrılmaz bir şekilde birbirine bağlıdır.

TKP'nin Sesi Radyosu birkaç gündür İ. Bilen Yoldaş'ın yaşamından parçalar, açıklanabilir bazı bölümler veriyor. Bunları biz İşçinin Sesi'nde yazacağız, hep birlikte okuyacağız. Onun için ben yaşamına pek girmeyeceğim. Yalnız bir noktayı vurgulamak istiyorum. İ. Bilen'in yaşamı, fazla sözcük aramadan söyleyelim, efsanevi bir yaşamdır.

Haliç'te partiye girişinden bu yana defalarca kayıkla Karadeniz'i geçişi, yunus balıklarının içini bildiri doldurarak Komintern'e götürüşü, işkenceler, hapisler, dağlarda çete savaşlarına, gerilla savaşlarına katılması, oralarda yaralanması, düşman cephaneliklerini başışı, engin konspiratörlüğü, Moskova'da Doğu Üniversitesi'nde okuyuşu, diplomasını Bolşevik Partisi'nin önderinin elinden alışı, Komintern'de Dimitrov la beraber çalışması, Bulgar komünistleriyle birlikte 1500 kilometrelik bir yolu zincirlerle bağlı bir biçimde yürümesi... Bunlar gerçekten bir ömre kolay sığın şeyler değil.

TKP'yle İ. Bilen Yoldaş birbirinden ayrılmaz bir bütündür. Tarihi yığınlar yapar. Ama yığınları da o günün görevlerini en iyi kavramış liderler yönetir, başarıya götürür. Rus devrimini de yığınlar yaptı. Ama Lenin'in o son dakikadaki mektubu olmasaydı, "bugün ayaklanmazsanız yarın geçtir. Gecikenleri tarih affetmez" demeseydi, o tarihi karar alınmazdı. Liderlerin rolünü hiçbir zaman küçümseyemeyiz. Ne liderler tek başına tarih yapabilir, ne de yığınlar tek başına, lidersiz tarihi yapabilir.

Yoldaşlar,

İ. Bilen Yoldaş'ın kişiliğinden, yaşamından bizlere çıkartılacak dersler nelerdir, neler olabilir?

Birincisi, Marksizm-Leninizm'e, proleter enternasyonalizmine en güç koşullar altında bile bağlı kalmak. Çeşitli rüzgârlar altında eğdirilmeye, saptırılmaya, bükülmeye çalışılan Leninizm'in ilkelerini sonuna dek savunmak. Sonra, burjuvaziye ve burjuvaziyle sınıf uzlaşmacılığı demek olan oportünizme karşı sonuna dek savaşmak, partizan olmak. Örgütü için canını, koca bir ömrünü vermek. Boş zamanlarını, başışını, keseneğini değil, koca bir ömrünü, tüm enerjisini, tüm yeteneğini vermek. Komünist morali temiz tutmak. Yalan, dolan, dedikodu, hile, kalleslik, ayyaşlık, kumarbazlık, kariyerizm, dalkavukluk, küllhanbeylik gibi bu burjuva ahlakının zehirli mantarlarına karşı sürekli savaşmak. Komünist yoldaşlık. Kavgada yoldaşını yalnız bırakmamak. Leninizm'i durmadan, her gün öğrenmek. Bilen Yoldaş Haliç'ten gelen bir işçi. Ama bugün dünya ve Türkiye devrim hareketinin, komünist hareketinin önde gelen bilgilerinden, önde gelen teorisyenlerinden. Yani ne yapacağını bilebilmek. Bilmek de yetmiyor. Bildiğini de uygulayabilen cesaretine sahip olmak. Sonra, göze çarpmayan, parlak olmayan işleri, "küçük işler", "bürokratik işler" diye küçümsememek.

Başarıyla sarhoş olmamak. Geçici yenilgilerden de yıkılmamak. İşçi sınıfına güvenmek. Ve bence belki de en önemlisi alçak gönüllü olmak. Gösterişten, cilâdan, büyük lâf edip iş yapmaktan, burnu büyük olmaktan kaçınmak. Tüm bu özellikleri Bilen Yoldaş yaşamı boyunca, sayısız kezler kanıtlamıştır. Bizler de aynı yoldan yürüyoruz. Onun çalışma stilini kendimize örnek alıyoruz.

Yoldaşlar,

İ. Bilen, TKP'nin Leninci Genel Sekreteri, dünya işçi sınıfının önde gelen, enternasyonalist bir eridir. Türkiye devrim hareketinin, içinden çıktığı yığıtlerin yığıdi işçi sınıfımızın, halkımızın özverili, savaşkan önderidir. İ. Bilen'in işçi sınıfına, halka adanmış, zindanlarda, işkencelerle, sürgünlerle dolu yaşamı, TKP saflarındaki 55 yıllık ilköli, atıllı, bilgili savaşımı, önderliğinin simgesidir. Halkımız bu yığıt evladıyla onur duyuyor. "Bilen Yoldaş çok yaşa" sesleri tüm işçilerden, gençlerden, ilericilerden yükseliyor. Türkiye devrim hareketinin, ileri demokrasi savaşımının kopmaz bir parçası olan bizler de bu sese katılıyoruz. Ve Bilen Yoldaş'ın, 75. yaşgününde Türkiye Komünist Partisi'nin Sesi Radyosu'nda genç savaşçılara verdiği öğütleri şöyle yanıtıyoruz:

Bilen Yoldaş!

Bütün ömrümüzü tümüyle işçi sınıfının, halkımızın kurtuluşuna adayacağımıza,

Leninci ilkelere, devrime bağlılığımızı geliştirip, bu bilinc, bu onurdan ödün vermeyeceğimize,

İşçi sınıfının gücüne, devrimin utkusuna senin gibi inatla, tutkuyula inanacağımıza,

Başarıdan baş dönmesine, gerilemeden karamsarlığa kapılmayacağımıza,

Oportünizmin her türüne, her belirtisine karşı ardıcıl ve Leninici bir savaş yürüteceğimize,

Leninizme ve proletarya enternasyonalizmine, Lenin'in ülkesine, devrimcilerin kalesi Sovyetler Birliği'ne bağlılığı gözbebeğimiz gibi koruyacağımıza,

Senin özverili, çetin, onurlu savaş yolundan yürüteceğimize and içeriz!

BİLEN YOLDAŞ ÇOK YAŞA!

Aynı R. Yürükoğlu 1978 Kasımında da İ. Bilen hakkında şunları söylüyordu:

76. Doğum yıldönümünde, kavgada bayrağı dipdiri, en önde ve en yüksekte tutan İ. Bilen Yoldaş'a armağan!

ÖNSÖZ

Bilen Yoldaş, Kasım Yoldaş, Marat Yoldaş... Adı ne diye geçerse geçsin, bugün Türkiye Komünist Partisi'nin Genel Sekreteri olan yoldaşımızın türlü savaşlarla dolu bir yaşam öyküsü var. Bu küçük broşür, o büyük yaşam öyküsünün bir bölümünü içeriyor. Bu öyküden öğreneceğimiz çok şey var. En başta, Parti'nin, burjuvaziye ve oportünizme karşı savaşın tarihi. Sonra, bir komünistin kişiliği, yaşamını tümüyle Leninci savaşa adanışlığı.

Marksizm-Leninizm, devrimin utkusu yolunda önder kadronun ve önderin rolünü açıkça koyuyor. Bilen Yoldaş'ımızın rolünü, görevini bugün anlamayanlar, hele ki anlayanları suçlayanlar, tarihsel körlük yapıyorlar. Bilerek ya da bilmeyerek Türkiye devrim hareketine zarar veriyorlar.

Kuşkusuz, devrimi işçi sınıfı, onun ardında yürüyen yığınlar yapacaktır. Ama doğru yolu gösterecek, deneyimli, atıllı, atak, gerçekten Bolşevik bir partinin, bir önder kadronun, bir önderin varlığı utkunun koşuludur. Bilen Yoldaş bugün Türkiye devrim hareketi için bu açıdan tarihsel önem taşır.

Bilen Yoldaşımızın gerçekten "efsanevi" bir yaşam öyküsü var. Ama bir kez daha yineleyelim: Bu öyküyü efsanevi yapan temel etken onun Leninci savaş yolu, ideolojik çizgisidir. Devrimci harekette değerlendirmeler öznal olmamalıdır, olamaz. Gerçek ölçüt ideolojik çizgi, bu temelde örgütsel kazanımlardır. İşte Bilen Yoldaş için büyük bir önder dedirten, onun Leninci çizgisi üzerine oturan savaş dolu yıllardır. Tek başına özveri, yığıtlik, hapislik değildir.

Bu biyografi, bir kişinin özel yaşamı olmanın çok ötesindedir. Çünkü Bilen Yoldaş'ın yaşamıyla Parti'nin savaş tarihi ayrılmaz biçimde iç içe örülmüştür. Biyografide emperyalizme, burjuvaziye, oportünizme ve likidasyona savaş, savaşın türlü biçimlerini görüyoruz. TKP'nin 1973 Mayıs'ından bu yana süregelen atlımlarının nesnel ve öznel etkenlerini görüyoruz. Tarih bugüne bugünü anlamaya, yarını plânlamaya yaradığı, savaşıma ışık tuttuğu için, o ölçüde, yararlıdır. Bizler de bu biyografiden bu açılardan yararlanacağız. Bu biyografi küflü, paslı değil, canlı tarihtir. Biz bunu devrimci, komünist eğitimimizde el kitabı yapmalıyız, yapacağız.

İşçinin Sesi yayınlarında, işçi sınıfımızın, TKP'nin savaş yoluyla bağlı olarak, baş belgilerden biri "Bilen Yoldaş Çok Yaşa" oldu. Bu belge rastgele atılmadı, nesnel yargılara dayandı, dayanıyor. Biyografi, yargılarımızı bir kez daha doğruladı.

Bu bilinçle, TKP'nin, Bilen Yoldaş'ın önderliğindeki bir hareketin neferi olarak haykırıyoruz.

Yaşasın Leninci TKP!

Yaşasın TKP'nin Leninci önderi Bilen Yoldaş!

R. Yürükoğlu

İşte bu iğrenç övgülerin yazarıdır bugün İşçinin Sesi'nin başını çeken. Ve İşçinin Sesi'nin geçmişi ile bağı böyledir. Bu revizyonistler için dün düdüğü, bugün de bugün! Dilin kemiği yoktur lafı adeta bunlar için söylenmiştir.

MENŞEVİKLER "DİRENİŞ CEPHESİ" KONUSUNDA NİHAyet TAVIR TAKINDI!

Bir Temmuz 1982'de yurtdışında "Faşizme karşı birleşik direniş cephesi" adlı bir broşür/gazete yayımlandı. Bu yayında Faşizme karşı birleşik direniş cephesi platformu, Güncel görüşlerimiz başlıklı bir yazı yanında; bir de 1 Haziran 1982 tarihli ve FKBC Genel Komite imzasını taşıyan "Birlik ve Mücadele yolunda İleri" başlıklı bir bildiri yer alıyordu. Bildiride:

"Faşizme karşı Birleşik Direniş Cephesi işte bu amaç etrafında halklarımızın siyasal örgütlerini bir araya getirmistir. Bugün Devrimci Yol, PKK, Emekçi, SVP, TKEP, TKP/ML(kastedilen menşeviklerdir.—BN) Acilciler, Devrimci Savaş, İşçinin Sesi örgütleri bu mücadelede birleşmişlerdir" deniyordu.

Platform hakkında bilgi verildikten sonra ise

"TKP/ML bu tartışmalara katılmış fakat yetkili organlarında konuya ilişkin tartışmalar halen sonuçlanmadığından platforma imza atmamıştır" deniyordu.

Menşevikler Temmuz 1982'de bir "İşçi Köylü Kurtuluşu" özel sayı çıkardılar. Bu özel sayıda "II.MK III. Toplantı raporu"ndan "Cephe üzerine" adlı bir bölüm yayınladılar. Menşevikler bu yazılarında "cephe" platformu ve girişimini kendi görüş açılarından eleştiriyor ve "Bizim Parti olarak yukarıdaki çağrıya cevabımızı kesinlikle ve tereddütsüz hayır olacaktır" diyor. Biz bu "hayır"ın menşevikler tarafından nasıl gerekçelendirildiği üzerinde bir dahaki sayımızda genişce duracağız. Burada yalnızca bu "hayır"ın hiç de menşevik Merkez Komitesinin okuyucuyu inandırmaya çalıştığı kadar "te reddütsüz ve kesin" olmadığını; menşevikler içinde önemli bir bölümün bu cepheye katılmaktan yana olduğunu; gelişmelerin açıkça bunu gösterdiğini belirtelim. En azından görüşmelere menşevikler adına katılan unsurlar, Faşizme karşı birleşik direniş cephesini oluşturan diğer oportünistlere kendilerinin bu cepheye katılmaktan yana olduğu yönünde "umut" vermişlerdir. Bildiride TKP/ML menşevik'in de "bu mücadelede" diğerleri ile "birleştiği"nin —diğerleri açıkça yalan söylemiyorsa— başka açıklaması yoktur.

Menşevikler bu konuda şöyle diyorlar:

"TKP/ML 2. Merkez Komitesi, 3. toplantısında ilgili belgeleri inceleyerek tavrını belirledi. "Cephe" belgeleri kamuoyuna açıldığı için bu tavrı, çeşitli milliyetlerden işçilerin, emekçilerin, devrimci ve demokratların bilgisine sunuyoruz."

Eğer menşevikler burada doğru söylüyorlarsa, o zaman kesinlikle diğer oportünistler yalan söylüyor demektir. İki-sinden biri: ya menşevikler sahtekarlık yapıyor; ya diğerleri. Bu konuda belgeler (tartışma tutanakları, vb) devrimci kamuoyuna açılarak kimin sahtekarlık yaptığı ortaya konmalıdır. Biz merakla menşeviklerin bu açıklaması üzerine FKBC Genel Komitesi'nin yapacağı açıklamayı bekliyoruz!

Kardeş örgütlerimizle aramızdaki çelişmeler ve tartışma

Kardeş örgütlerimiz olan Akıma Karşı (GDS), Batı Berlinli Komünist (WBK) ve Avusturya Marksist-Leninist Partisi (MLPO) ile aramızda ikinci konferansımız öncesinde ve sırasında bir dizi çelişmeler çıkmıştı. Kardeş örgütlerimizin temsilcileri, ikinci konferansımıza katılmış, ve konferans belgelerimize ve o zamana dek çıkan Almanca yayınlarımıza, ve izleyebildikleri kadarıyla pratiğimize bir dizi ikesel eleştiriler getirmişlerdi.

Biz gelen eleştirilerden bir bölümünü daha önce legal planda yayınlamış, yayınladığımız eleştiri hakkında kısaca tavrı takınmıştık. (Bkz. Bolşevik Partizan 12/2 ve 16/6)

Eleştirilerin diğer bölümü ise Parti içinde yayımlandı ve bunlar üzerine tartışma yürütülüyor. Önümüzdeki dönemde tartışma derinleştikçe bu konuda Bolşevik Partizan'da bilgi vereceğiz.

Temmuz 1982'de üç kardeş örgütümüz şimdiye dek Almanca çıkan üç broşürümüzde savunduğumuz görüşlere getirdikleri eleştirileri içeren bir "ORTAK AÇIKLAMA" çıkardılar. Önümüzdeki dönemde çevirip okuyucunun bilgisine sunacağımız ve Parti içindeki tartışmadan sonra cevaplandıracağımız bu eleştiriler hakkında bir ön bilgi olması için aşağıda bu broşürün ara başlıklarını yayınlıyoruz:

I. IDEOLOJİK ALANDA TEMEL HATALAR

- 1., TKP/ML(B)'in çalışmasında kavrayacağı esas halka Türkiye devriminin somut sorunlarının somut incelenmesi mi olmak zorundadır?
2. İki aşamalı parti inşası konusunda temel hatalar
 - a) İnce dönük çalışmada ağırlık noktasının içeriği ne olmalıdır?
 - b) Modern revizyonizme karşı mücadele yerine revizyonist bir eserde son bulan akademizm
 - c) İkinci aşama "bilinçsiz" olur mu?
 - d) Parti inşasının iki amacı ve kitle çalışması

II. SİYASİ ALANDA TEMEL BİR HATA

TKP/ML(B)'in şimdiki kitle çalışmasında kavranacak esas halka ne olmalıdır?

III. ÖRGÜTSEL ALANDA TEMEL BÜROKRATİK HATALAR

1. TKP/ML(B)'deki Marksist-Leninistler I. Merkez Komitesi'nin 8. Toplantısından sonra kamuoyu önünde eleştiriden feragât ettiler.
2. Lenin ve Bolşevikler parti içinde iki çizgi olduğu zaman hep kamuoyu önünde tartıştı ve eleştirdiler
3. Kamuoyu önünde tartışmadan feragât, parti içinde oportünizm karşısında gerilemedir
4. TKP/ML(B) tarafından kamuoyu önünde tartışmanın sınırlandırılması
 - a) Kamuoyu önünde tartışma kitleler içinde karışıklığa yolaçar mı?
 - b) Kamuoyu önünde tartışma ancak iki çizginin varlığı şartlarında mı doğrudur?
 - c) Kardeş örgütler arasında kamuoyu önünde tartışma sadece "temel ideolojik-politik ayrılıklar"da mı doğrudur?
5. Bilinçli bolşevik disiplinde bürokratik sapmalar
 - a) Stalin'in Bolşevik Partideki bürokratik sapmalara karşı tedbirler üzerine görüşleri
 - b) Revizyonist önderlerin talep ettiği disipline sonuna kadar uyulacak mı?
 - c) İbrahim Kaypakkaya Aydınlik'ın revizyonist yöneticilerinin bürokratik disiplinini parçaladı
 - d) Kararların bürokratik bir şekilde uygulanması
 - e) Parti üyeleri bir karar alındıktan sonra kendi görüşlerini savunamazlar mı?

IV. MARKSİZM-LENİNİZM TEORİSİNE YOZEYSEL YAKLAŞIMA ÖRNEKLER

1. Lenin'in devrimci durum üzerine öğretileri doğru olarak ortaya konup savunulmuyor
2. Mao Zedung'a getirilen yanlış ve yüzeysel eleştiriler

Kardeş örgütlerimizle aramızda var olan çelişmeler, Batı Almanya'da, Batı Berlin'de ve Avusturya'da 1 Mayıs'ın nasıl kutlanması gerektiği konusunda yürütülen tartışma içinde, bu kez pratik bir konuda kendini gösterdi. Bu tartışma içinde ilişkilerimiz önemli ölçüde gerginleşti. Ortaya çıkan anormal durumu

(Devamı s. 29'da)

Bugünkü görevlerimiz ve "Barış hareketi"

Partimizin "barış hareketi" konusundaki tavrını ortaya koyan bildiriye eleştiren yazı, bizim yığınların duygu ve düşüncelerine gereken önemi vermediğimiz; bu eylemlerden kendimizi dış taladığımız; bu eylemlerden devrim için yararlanmadığımız; pratikte yığınların emperyalist burjuvazinin peşinden gitmesine gözyumduğumuz gibi iddialarda bulunuyor.

Bu iddialar ağır iddialardır ve bu iddiaları getiren yoldaşlar aramızda gerek bugünkü barış hareketinin niteliğinin değerlendirilmesi, gerekse Partimizin bugünkü acil görevlerinin değerlendirilmesi konularında derin ayrılıklar olduğunun belirtilebilir. Burada dile gelen görüş ayrılıkları basit siyasi ayrılıklar değil; sorunlara yaklaşımdaki ve bakış açısındaki ayrılıklardır.

BUGÜNKÜ BARIŞ HAREKETİ

Bugünkü "barış hareketi" üzerine tartıştığı yerde yazar, Bolşevik Partizan'ın bugünkü "barış hareketi"ne katılan yığınların barış isteği ve arzusunun bu harekette hiç rol oynamadığı veya üzerinde durulmayacak kadar rol oynadığını iddia etmekte" olduğunu ileri sürüyor. Devamla diyor ki: "Tek başına yığınların bu istek ve arzusu bile bizim bu harekete karşı tavrı takınırken hesaba katmamız gereken önemli bir olgudur. Kaldı ki bu istek ve arzu bu hareket içinde önemli bir rol oynamaktadır."

Böylece, Bolşevik Partizan'ın yığınların istek ve arzusunu hiçe sayan, hesaba katmayan bir durumda olduğu "ispatlanmış" oluyor. Böylece, bugünkü "barış hareketi"nin niteliğinin ne olduğu sorusuna verilmesi gereken açık cevap, "kitlelerin duygusu, isteği, arzusu" lafları ile karartılmaya çalışılıyor.

Önce burada açık bir biçimde tahrifat yapıldığını, bizim görüşlerimizin çarpıtıldığını saptamamız gereklidir. Yazara göre, Bolşevik Partizan çıkardığı bildiride "kitlelerin istek ve arzusunun bu harekette hiç rol oynamadığı veya üzerinde durulmayacak kadar rol oynadığını" iddia etmiş!

Bizim bildirimiz ortadadır. Ve onu okuyan herkes, bildiride ısrarlı bir şekilde yığınların isteğinin belirtildiğini, yığınların isteği ile bugünkü "barış hareketi"nin nesnel sonuçları arasında ayrılık olduğunun vurgulandığını görecektir.

İşte bildiride söylenenler:

"Çünkü onların (Türkiyeli oportünist-revizyonist grupların—Bizim notumuz) Türkiyeli emekçileri katılmaya çağırdıkları yü rüyüs — ONA KATILANLARIN NİYET VE İSTEKLERİ NE OLURSA OLSUN (Büyük harfler bizim)— gerçekten barış isteyen kitleleri uyutmaya ve emperyalistlerin bir bölümünün peşine takılmasına, onların amacı doğrultusunda kullanılmasına hizmet eden bir yü rüyüştür.

Daha ilerde:

"Hareket, içine, barış isteyen, emperyalistlerin 'cılıncası lahlanmasına' (!!!) karşı olan yüzbinlerce insanı, herşeyden önce de gençleri çekti. Bir kitle hareketinin doğru hedeflere mi, yoksa yanlış hedeflere mi yöneleceğini belirleyen — o harekete kişi olarak katılanların istek ve amaçları değil — o harekete damgasını vuran, önderlik eden siyasettir."

Daha ilerde:

"Haklı ve haksız savaşları birbirinden ayırmamak, ve haklı, devrimci savaşların yanında açık tavrı almamak; gerçekte niyet ne olursa olsun, var olan düzenin sürmesinden, emperyalist sistemin sürmesinden yana tavrı takınmaktır. Çünkü bu sistemi yıkacak olan devrimci savaşlardır."

Az ilerde:

"... Her ülkede 'emperyalist savaş tehlikesine karşı, barış için gerçek mücadele'nin, o ülkedeki hakim sınıfın İKTİDARINI yıkmaya; proletaryanın (veya onun önderliğinde halkın) iktidarını kurma mücadelesi olarak ele alınmasına imkân verir. Bunun dışındaki her anlayış, "barış hareketi"ni — ona katılanların niyetinden bağımsız olarak— şu ya da bu emperyalist büyük gücün, şu ya da bu sömürücü sınıfın yedek gücü haline getirir."

Sonra:

"Böyle bir hareket, olsa olsa Batı Alman emperyalizminin savaşçı emellerinin üzerini örten, Batı Alman emperyalizminin güdümünde olan sahte bir barış hareketidir. Bu da, bu harekete tek tek iyi niyetleri ile katılanların isteğinden bağımsız bir olgudur."

Daha sonra:

"Bu harekete katılanlar da — istekleri ne olursa olsun— sosyal-söven görüşlerin savunucusu, destekçisi durumundadır."

En son olarak:

"Bir bütün olarak ele alındığında, bugünkü "barış hareketi", emperyalistlerin ve sosyal-emperyalistlerin güdümünde bir harekettir. Gerçekten barış isteyen onbinlerce barış yanlısı insan; doğru bir önderlik olmadığı için; işçi sınıfı düşmanlarının ve hainlerinin peşinde, emperyalistlerin ve sosyal-emperyalistlerin oynadığı duruma gelmektedir."

Görüldüğü gibi yazar, bir bildiri içinde söylenebilecek her yerde yığınların isteğini, arzusunu dile getiren bütün bu ayrılıkları 'göremeyecek' kadar bir tekyanlılık içine girmiştir. Daha soğrusu, ileride açıklanacağı gibi, saçığı-kitle kuyrukucu pozisyonunu haklı gösterebilmek için, defalarca vurgulanan bir noktayı yoksaymak; yok göstermek zorunda kalmıştır.

Burada şöyle bir itiraz gelebilir: Yazar, Bolşevik Partizan'ın "... yığınların barış isteği ve arzusunun bu harekette hiç rol oynamadığını veya üzerinde durulmayacak kadar rol oynadığını iddia etmekte" olduğunu "iddia ederken", bunları hareketin niteliği ile ilgili olarak söylemiştir.

Ama bu, yapılan işin tahrifattan daha büyük bir hata olduğunu kabul etmekten başka hiçbir sonuç vermez.

Gerçekten yazar, yığınların barış isteği ve arzusunun; bu hareketin niteliğini belirleyen bir öğe imiş gibi göstermek istemektedir. Bugünkü barış hareketinin niteliğinin ne olduğu sorusuna somut açık cevaplar vermekten kaçınmaktadır.

Yazar bugünkü barış hareketi hakkında en fazla: "Barış hareketi için de aynı şey sözkonusudur. Uysaldır. Devrimci de değildir, anti-emperyalist de değildir" şeklinde bir tespit yapmaktadır.

"Öyleyse nedir?" şeklindeki soruya açık cevap vermekten kaçınılarak, yığınların duygu ve isteklerinin neredeyse harekete damgasını vuran bir olguymuş gibi gösterilmesine çalışılmaktadır.

Bizim bu konu ile ilgili görüşlerimiz şöyledir:

Biz yığınlarla dayanışma içinde eleştiriden yanayız. Bugün yığınlar arasında varolan düzene karşı hoşnutsuzluk —emperyalist dünyanın içinde bulunduğu krizin derinleşmesine paralel olarak — artmakta; değişiklik isteği, değişikliği duyulan sempati yaygınlaşmaktadır. Ama aynı şekilde, proletaryanın devrim bilimi de, bütün tarihi içinde belki de en azgın, en büyük saldırılara uğramış durumdadır. Marksizm-Leninizm adına yığınlara götürülen büyük bir kısmı Marksizm-Leninizme taban tabana zıt; revizyonist, oportünist; burjuvazinin sömürü sisteminin devamını sağlamaya hizmet eden görüşlerdir. Emekçi yığınlar, nesnel olarak yeni bir düzen istemekte; sömürü düzeninden kurtulmak istemektedir. Ama onlar içinde yaygın olan görüşler Marksizm-Leninizmin dışında herşeydir. Aynı şey "barış" sorununda da geçerlidir. Yığınlar barış istemektedirler. Ama barışa ulaşma konusunda savundukları görüş Marksizm-Leninizmin değil; emperyalistlerin, revizyonistlerin, oportünistlerin, emperyalizm şartları altında "barış" planlarıdır.

Bu durumda Komünistler yığınların meselâ "barış isteği" gibi haklı taleplerini ellerinin tersiyle elbette bir yana itemezler! Ama onları eleştirisiz de desteklemezler. O haklı talebi gerçekleştirmenin tek doğru yolunu güçleri oranında göstermeye çalışırlar.

Biz yığınların duygu ve düşüncesinin "herşey" görülmesine karşıyız. Yazarın eleştirdiği bildirimizde tespit edildiği gibi: "Bir kitle hareketinin doğru hedeflere mi, yoksa yanlış hedeflere mi yöneleceğini belirleyen, — o harekete kişi olarak katılanların istek ve amaçları değil— o harekete damgasını vuran, önderlik eden siyasettir."

Yazar bu açık gerçeği kabul etmek yerine, 'yığınların arzu ve isteği' üzerine boş laflar ediyor. Bolşevik Partizan'ın bugünkü "barış hareketinde" yığınların isteğinin hiç rolü olmadığını iddia ettiğini ileri sürerek dikkatleri başka bir noktada toplamaya çalışıyor.

Bu açık bir hedef saptırmadır. Uсталıklı bir şekilde dikkatleri kendisinin vermesi gereken cevaptan uzaklaştırma; varolmayan bir hedefe ateş ederek dikkatleri oraya toplama taktiğidir.

Yazar, yığınların arzu ve isteğinin bu hareket içinde "önemli bir rol oynadığı" tespitini doğrulamak için örnekler veririyor. Şöyle diyor:

konusundaki tavrımız üzerine bir kez daha

"Eğer yığınların isteği burada önemsiz olsaydı, herşey emperyalist burjuvazinin elinde olsaydı, onların yapması gerekli olan şey 10 Haziran'da Bonn'da Nato zirvesi toplandığında, bu nu destekleme eylemi olmalıydı.

Veya barış hareketinin talebi 'Biz batı ve orta Avrupa'da yeni atom başlıklı füzeler yerleştirilmesini talep ediyoruz. Biz bu silahlarla barışın sağlanmasını istiyoruz' olmalıydı."

Önce yazarın çok fazla spekülasyonunu yaptığı, "bu harekette yığınların arzu ve isteği" meselesini ele alalım. Nedir bu muğlak ifade ile anlatılmak istenen?

Bugün iki emperyalist savaşın yıkımına tepki duyan yığınların biraraya toplanmasında, yığınların barış isteklerinin rolü olduğu mu anlatılmak isteniyor? Yoksa harekete, hareketin siyasi çizgisine damgasını vuranın yığınların bu isteği olduğu mu anlatılmak isteniyor? Hangisi?

Bolşevik Partizan'ın yığınlardaki bu istek ve arzusunun harekette hiç rolü olmadığını iddia ettiği şeklindeki iddia, eğer birinci anlamda kullanılıyorsa, bu aptalca iddia ile yazar ancak kendi tahrifatçılığını ve anlayışsızlığını sergilemiş olur.

Surası çok açıktır ki, bugünkü "barış hareketi"nin parçası olan yüzbinlerin toplandığı gösteriler, silah zoruyla meydanlarda doldurulmuş yığınlardan oluşmuyor. Yüzbinlerce insanı o gün meydanlarda bir araya getiren, "barış" düşünce ve isteğidir.

Bu olgu Bolşevik Partizan'ın eleştirilen bildirisinde şu şekilde açıkça tespit edilmiştir:

"Emperyalistlerin ve sosyal emperyalistlerin savaş hazırlıkları hepimizin gözü önünde son yıllarda olağanüstü boyutlara ulaştı. İçte 'cephesini' sağlama almak için faşistleşmenin hızlandırılması, sosyal-sövenizmin, yabancı düşmanlığının körüklenmesi ile ideolojik hazırlık; dışta saldırı için olağanüstü boyutlarda silahlanma ve yer yer çıkarttıkları savaşlarda silahların denenmesi; aynı zamanda silah satışı ile aşırı kârlar; emperyalist büyük güçlerin birbirlerinin nüfuz alanlarına açık ve gizli girme çalışmaları ve bunlardan kaynaklanan gizli-açık çatışmalar, en son olarak 'Malvin / Falkland'daki savaş; görmek isteyen herkesi, genel bir emperyalist savaş tehlikesi konusunda uyardı. Kitleler içinde emperyalistlerin bu açık savaş hazırlıklarına karşı hoşnutsuzluğun ortaya çıkıp gelişmesi kaçınılmazdı. Nitekim öyle oldu. Başlangıçta oldukça cılız olan "barış hareketi", 1981 yılından itibaren hızla yayılan ve genişleyen bir kitle hareketine dönüşmeye başladı.

Hareket, içine, barış isteyen, emperyalistlerin 'cılızınca silahlanmasına' (!!!) karşı olan yüzbinlerce insanı, herşeyden önce de gençleri çekti."

Görüldüğü gibi, Bolşevik Partizan yüzbinleri biraraya toplama işinde kitlelerin barış arzu ve isteğinin rolünü bu şekilde açık bir biçimde belirtmiştir.

Ve yine görüldüğü gibi, kitlelerin bu isteği yüzbinlerin meydanları doldurması olayında "önemli bir rol" değil; çok önemli bir rol oynamaktadır.

Durum bu ise, Bolşevik Partizan'ın bildirisinde bunlar yazılı ise, yazarın, kitlelerin arzularının hareketteki rolünün 'önemli olduğuna' bizi inandırmak için çırpınması boştur. Yazar, Bolşevik Partizan'da olmayan bir görüşü var göstererek, kendisinin varolan yanlış bir görüşünü gizlemek durumundadır. Kitlelerin duygu ve düşüncelerini; arzu ve isteklerini, hareketin siyasetine yön veren, belirleyen derecede önemli bir olguymuş gibi değerlendiren, yanlış, kitle kuyrukçusu görüşlerini saldırganı hedefi olmaktan çıkarmaya çalışmaktadır.

Yazar ondan sonra bir de kalkıp:

"Bolşevik Partizan bu bildiriyle; yığınların istek ve arzularının başka bir şey, toplumsal siyasi hareketlerin sloganlarının başka bir şey olduğunu kavramamaktadır" diyor.

Burada "ufak" bir düzeltme gerekli: "Bolşevik Partizan bu bildiriyle" kelimelerinin yerine; yazarın, "Ben bu eleştiri yazımla" demesi gerekirdi.

Gerçekten de yazar yığınların istek ve arzuları ile toplum-siyasal hareketlerin niteliği (yazar "sloganları" demiş) nin birbirinden farklı şeyler olduğunu kavramamıştır. Yazar gördüğü şeylerle yetinmek; görünenin ardındakine bakma, onu tespit etme yeteneği gösterememektedir. Verdiği örnekler ise yalnızca bizim vardığımız sonuçları doğrulamak görevini yerine getiriyor.

Yazarın verdiği örnekler çok ilginçtir. Anlayışsızlığını tümüyle sergilemektedir.

Yukarıda aktarılan yerde şöyle diyor:

"Eğer yığınların isteği burada önemsiz olsaydı, herşey emperyalist burjuvazinin elinde olsaydı, onların yapması gerekli olan şey 10 Haziran'da Bonn'da Nato zirvesi toplandığında, bu nu destekleme eylemi olmalıydı.

Veya; barış hareketinin talebi 'Biz batı ve orta Avrupa'da yeni atom başlıklı füzeler yerleştirilmesini talep ediyoruz. Biz bu silahlarla barışın sağlanmasını istiyoruz' olmalıydı."

Önce yazarın 'iki zıt uçta' dolaşmasının 'hikmeti' üzerinde duralım. Yazar kendisini 'yığınların isteği önemsiz / herşey emperyalist burjuvazinin elinde' formülü ile sınırlandırıyor. Yazarın yukarıda verdiği örnekler bile aklına geldiği halde, söyle düşünmeyi 'aklına getirmiyor': Yığınların isteği önemli ama, harekete niteliğini veren emperyalist burjuvazi!

Bunun dışında hemen ekleyelim ki, aslında bu yürüyüşten bir hafta önce Bonn'da ve Münih'te yazarın dediğine benzer bir yürüyüş olmuştur. Batı Almanya'da Hristiyan Demokrat Parti ile Hristiyan Sosyal Parti "barış eylemi"ne karşı olarak, Reagan'a "hoşgeldin" diye bir yürüyüş düzenlemiştir. Bu iki yürüyüşe toplam 100.000'e yakın kişi katılmıştır ve bu yürüyüşlerde de yürüyüşçüler "barış" için yürüdüklerini söylemişler; Nato'nun Avrupa'da barışı sağlama için gerekli tedbirleri almasından bahsetmişlerdir.

Bolşevik Partizan'ı yığınların isteğine, arzusuna önem vermeye suçlayan yazarın kendisi aslında yığınların rolünü; onların duygu ve düşüncesinin gerçek önemini kavramamıştır. O "yığın hareketi"ne tapmakta; kitlelerin duygu ve düşüncesine olağanüstü bir güç atfetmektedir. Yazar sunu anlamamaktadır: Burjuvazi de yığın desteği olmaksızın; kitleleri kendi anlayışı doğrultusunda kazanmadan iş yapamaz. Burjuvazi kitle desteği elde edebilmek için "komünistlik" dahil her kılığa girebilir. Burjuvazinin yığınların barış özlemini, barış arzusunu, aynı yığınları kullanarak savaş yönünde kullanabilmesi mümkündür ve bugün olan tam da budur.

"Barış" isteyen kitlelere; açıkça "savaşalım", "dünyayı kana bulayalım" diyecek kadar aptal değildir emperyalist burjuvazi. İşte yazarın görmediği budur.

Sonra ikinci örnek: Yazar bugünkü "barış hareketinin" talebinin atom başlıklı füzeler olmadığını söylüyor. Ve oradan, bu hareketin emperyalizmin elinde olmadığı sonucunu üstü kapalı anlatmaya çalışıyor.

Önce şunu belirtelim ki, sosyalist bir ülke için, barış silahlarla korunacaktır. Sosyalist proletarya, geniş emekçi yığınları "silahlarla barışın" sağlanması yolunda eğitecektir. Bu olguyu diğerlerinden ayırmak gerekli.

Yazar böyle bir ayırım yapmadığı gibi, "silahlarla barışın sağlanmasını istiyoruz" talebini de çok "anormal" karşılıyor. Oysa bu hiç te olmayacak birşey değildir. Tarihte olmuştur. Söz konusu olan, yığınların nasıl eğitileceği sorunudur. Eğer orta da gerçek bir proletarya partisi yoksa; ve böyle bir parti en geniş yığınları eğitebilecek derecede güçlü değilse, çok büyük imkânlarla sahip olan emperyalist burjuvazi yığınları belli doğrultularda yönlendirebilmek imkânına sahip oluyor. Yığınların savaşın getirdiği vahşete, ölüme, açlığa, sefalete duyduğu kinini bilen burjuvazi, doğrudan açıkça haksız savaş yanlısı propaganda girişemiyor. Girişen kesimleri ise pek büyük başarı elde edemiyor. Ama tarih gösterdi ki, en büyük savaşlar, emperyalist dünya savaşları bile, "barış" uğruna "ilan edildi". Savaş ilan edenler, "ülkelerini ve barışı korumak için" savaş ilan ettiklerini açıkladı. Hitler Sovyetler Birliği'ne saldırgan; saldırısının adı dünyayı Sovyet saldırısından korumak idi.

Bugün dünyadaki tüm emperyalistler savaş hazırlığı içinde silahlanırken, açık bir şekilde "barışı korumak" için silahlandırdıkları söylüyor; bu harcamalara ayırdıkları bölümü "savunma bütçesi" olarak gösteriyorlar. Görüldüğü gibi, kitlelerin duygu ve düşüncesini "hesaba katan" yalnızca yazar değildir. Emperyalistler de, hakim sınıflar da kitleleri hesaba katmak zorundadırlar, katıyorlar da.

Kısaca toparlarsak:

Bugünkü "barış hareketi"nin siyasetine damgasını vuran; bugünkü "barış hareketini" nitelleyen şey emperyalist burjuvazi; oportünizm, revizyonizmdir. Burada kitlelerin arzu ve istekleri, hareketin niteliğini değiştirmeye yetmemektedir. Komünistler kitleleri dayanışma içinde eleştirmeli; güçleri oranında onları Marksizm-Leninizm temelinde eğitmeye çalışmalıdırlar.

Yazar bugünkü barış hareketinin niteliğini objektif olarak çizilemekte, bugünkü "barış hareketine" yön veren; "genel ola-

Bugünkü görevlerimiz ve "Barış hareketi,"

rak savaşa karşı olma", "emperyalist savaşların kaynağını gözlerden gizleme", "devrim hedefini gözlerden gizleme", "silahsız barış yaratma", "savaşın yalnızca Avrupa'da olmamasını isteme", "yalnızca atom bombası silahına karşı tepkileri yoğunlaştırma" gibi anlayışları görmemektedir.

BUGÜNKÜ ASIL GÖREVLER

Yazar eleştirisinde, bugünkü görevlerimizi; bunlar arasındaki ilişkileri doğru bir biçimde kavramadığını da gösteriyor. Bolşevik Parti inşası görevinin ne anlama geldiğini; öncelikle hangi görevleri yüklediğini kavramayan yazar; bu kavrayışsızlık temelinde eleştiri getirirken, birçok başka yanı sıra düşmekten kurtulamıyor.

Yazar görevler sorusunda şöyle diyor:

"Bu harekete devrimci bir nitelik kazandırmaya çalışmak, bu harekettten devrim için yararlanmaya çalışmak Marksist-Leninist öncünün görevidir. Ve Bolşevik Partizan işte bu görevini yerine getirmemektedir."

Yazar görevler sorusunda şöyle diyor:

"Bu harekete devrimci bir nitelik kazandırmaya çalışmak, bu harekettten devrim için yararlanmaya çalışmak Marksist-Leninist öncünün görevidir. Ve Bolşevik Partizan işte bu görevini yerine getirmemektedir."

Yazara göre "bu görevin" yerine getirilmesi, ve bu hareketten devrim için yararlanılması

"Bolşevik Partizan gibi Marksist-Leninist siyasetlerin bu hareket içerisine katılarak, bu harekete sosyalist bilincin götürülmesine, sadece buna değil, aynı zamanda yığınların bu hareket içinde deneyimine bağlıdır."

"Ama Bolşevik Partizan'ın bildirisi bu harekettten devrim için yararlanmaya çalışan bir bildiri değildir."

Önce buradaki birkaç kaba yanıtı düzeltmek gerekli. Bir harekettten devrim için yararlanmaya çalışmanın tek yolu o harekete destekleyen bildiri çıkarmak değildir. O harekettten devrim için yararlanmanın tek yolu, o eylemin "içine girmek"de değildir. Bu; duruma, şartlara, güç oranına, görevler arasında ki ilişkilere bağlı bir sorundur.

Ama yazar için barış hareketinden devrim için yararlanmanın bir tek yolu vardır: O harekete destekleyen bir bildiri çıkarmak ve o hareketin içinde kaybolmak! (Yazar buna "devrimci bir nitelik kazandırmaya çalışmak" diyor.) Yazarın, bu somut harekettten devrim için yararlanmaktan bunu anladığı açıktır. Ters durumda, Bolşevik Partizan'ın 10 Haziran yürüyüşü için özel olarak bir bildiri yayınladığını; bu bildiriye özel olarak yürüyüş sırasında dağıttığının bilindiği şartlarda, yukarıdaki türden sözleri etmemesi gerekirdi.

Yazar bu anlayışıyla oportünistlerin "nerde hareket, orda be rekett" vecizesiyle tam olarak uyuyor. (Hemen her eylemin "içine girmek"!)

Yazar aynı zamanda oportünistlerin kitle kuyrukçuluğu pozisyonuyla da tam olarak uyuyor. (Ayrım yapmadan, genel "kitle kazanmak"!)

Yazarı bu denli ağır yanlış sonuçlara sevkeden asıl unsur; onun bugünün görevlerini; bu görevler arasındaki ilişkileri kavrayamamasıdır. Onun Bolşevik Parti inşası sorununu kavrayamamasıdır. Kendisi de durumun böyle olduğunu:

"Görüşüme göre Bolşevik Partizan'daki bu hata tesadüfi bir hata değildir. Bolşevik Partizan bolşevik parti inşasını gün deme getirdiği son dönemlerden bu tarafa, yığınların haklı taleplerinin emperyalist burjuvazi tarafından dejeneredildiği, emperyalist burjuvazinin etkin rol oynadığı kitle eylemlerinden kendisini ayırmakta, böylece pratikte yığınları emperyalist burjuvaziye teslim etmektedir" diyerek açıklamaktadır.

Yazara göre, Bolşevik Partizan'ın pratikte yığınları emperyalist burjuvaziye teslim etmemesi için, bu eylemlerin "içine girmesi", onlara devrimci bir içerik kazandırmaya çalışması gerekir. Bu işin "laf" yanısırdır. Bu lafların pratikteki anlamı ise, Bolşevik Partizan'ın bugünkü sorunları gücü ile **yüzbinleri yönlendirme**; böylece onları emperyalistlere teslim etmemesi; harekete damgasını basma gibi biraz(!) "hayâlcî" bir taleptir. Bu Bolşevik Partizan'ın bu tür eylemler içinde; o eylemlerden bu eyleme, bu eylemden diğerine koşuşturmasının ve onların içinde boğulmasının; tükenmesinin, kaybolmasının teorisiidir.

Bugün biz yüzbinleri yönlendirme; yüzbinlerin hareketine damgamızı vurma; o duruma gelebilme işini, bir hedef olarak kavruyoruz. Yazarın söylediği şeyler bugün bizim için bir hedef olmaktan başka anlam taşımıyor.

Ama bizim o duruma gelmemiz birkaç günün sorunu değildir. Bu, son derece ağır, son derece zor görevlerin başarılması sonucu elde edilecektir.

Biz Marksizm-Leninizmin öğrettiği yolda ilerliyoruz. Lenin ve Stalin açık bir biçimde Komünistlerin önüne ilk görev olarak Bolşevik bir partinin inşası görevini koyuyorlar. Bugün bizim bütün diğer görevlerin çözümünü bağımlı kıldığımız görev işte budur. Gerçek bir bolşevik parti inşa etmeye yönelmeden ve bu alanda belli gelişmeler elde etmeden "yığınların yönlendirilmesinden", "yığınların emperyalistlere terk edilmemesinden" bahsedilmesi bir sacmalaktır.

Bugün Bolşeviklerin önünde, tarihindeki belki de en ağır saldırı ortamında Marksizm-Leninizmin ilkelerini kavrama ve her türden çarpıtmaya karşı savunma gibi başlı başına çok önemli bir görevin varlığı, kavramamız ve ona uygun davranmamız gereken bir olgudur.

Bunun dışında Lenin ve Stalin bize, Bolşevik Partinin inşası için, önce onun sekillediği birinci aşamanın gerekli olduğunu; bu aşamada dıştaki asıl eylem biçiminin Marksizm-Leninizmin propagandası olduğunu; öncelikle işçi sınıfı öncülerinin kazanılmasının gerekli olduğunu öğretirler.

Lenin ve Stalin çok açık bir biçimde birinci aşamada görevin genel olarak "kitleleri" kazanmak olmadığını; Parti dışında Marksizm-Leninizmin propagandasının başlıca (tek değil!) eylem biçimi olduğunu ortaya koyarlar.

Bolşevik Partizan'ın "barış yürüyüşü" sırasında yaptığı, Lenin'in, Stalin'in öğrettiği gücü oranında uygulamak olmuştur. Bolşevik Partizan, Marksizm-Leninizmin "savaş-barış" ve "bugün kü barış hareketi" konusunda öğrettiklerini, işçi sınıfının öncülerini kazanmak için propaganda etmiştir.

"En geniş işçi ve emekçi yığınları" kazanmak ve yönlendirmek görevi partinin gelişmesinin tüm aşamalarında bir görev olduğu halde; birinci aşamada "en acil", "en temel" görev değildir. Bu görevi başarabilmek için, önce işçi sınıfının öncü kesiminin, bu kitlelerin kazanılması gereklidir.

Bolşevik Partizan "yüzbinleri yönlendirme" gibi bugün için hayâl olanlarla uğraşmamış; ileride bunu sağlayabilmek için bugün öncelikle işçi sınıfının öncü kesimini, bu kitleyi kazanmayı hedeflemiştir.

Yazar yazısının sonunda:

"Marksist-Leninistlerin sosyalist bilinci işçi sınıfına taşımak, onların taleplerinin temsilcisi, siyasi savunucusu, onların yönlendiricisi olmaya çalışmak diye bilinen bir ilkesi vardır. Ve bu ilke Bolşevik Parti inşasının da temellerinden biridir. Bolşevik Partizan bu ilkeyi henüz kavramamıştır, bu ilkeye uygun hareket etmemektedir" demektedir.

Yazar genel sözler ediyor. Bugün, içinde bulunulan dönemde sorunumuz genel lafların tekrarı değildir. Bu genel lafların tekrarı ile sorunun "kavrandığını" gösterilmesi cabası saçmadır. Şimdi sözkonusu olan şudur: Bu genel sözler, içinde bulunulan anda ne anlama geliyor? Bu genel sözler, içinde bulunulan anda bize hangi görevleri yüklüyor? Öncelikle hangi "kitle"ye yönelmek gerekli? Partinin hangi gelişme aşamasında, parti dışına karşı hangi eylem biçimleri esas?

Bolşevik Parti inşasının kavranıp kavranmadığı, işte bu sorulara verilen cevaplara göre belirlenir.

Yazarın tüm eleştiri yazısının hiçbir yerinde açık cevap vermediği bu soruların bir bölümüne az önce cevap verilmişti. Sorunun geri kalan bazı noktalarını da burada açıklayalım.

Partinin gelişmesinin birinci aşamasında başlıca eylem biçimi ve ajitasyon / propaganda ilişkisi:

Sovyetler Birliği Komünist Partisi (Bolşevik) Tarihi — Kısa Ders, Rusya'da sosyal-demokrat hareket içinde Lenin'in getirdiği yeniliğin ne olduğu sorununu tartıştığı noktada, yukarıdaki soruya belli bir cevap verir. Lenin'in önderliğindeki sosyal-demokrat grup, sosyal-demokrat hareketin tarihinde ilk kez diğerlerinden ayrı olarak, kendisini yalnızca propaganda yapmak ile sınırlamaktan kurtarmış; asıl eylem biçimi olarak propagandanın yanısıra ve buna bağlı olarak, kitlesel ajitasyon gerçekleştirmeye eylemlerine de yönelmiştir. Kısa Ders bunu şöyle anlatır:

Bugünkü görevlerimiz ve "Barış hareketi,"

"Rusya'da kapitalizmin gelişmesiyle birlikte sanayi proleter yasının sayısı da hızla çoğaldı. 1880'lerin ortalarında işçi sınıfı örgütlü mücadele yolunu, örgütlü grevler şeklinde bir kitle eylemi yolunu seçti. Ama Marksist çevre ve gruplar sadece propaganda yapmakla yetindiler ve işçi sınıfı arasında kitle ajitasyonu yapmanın gerekliliğini kavrayamadılar; bu yüzden de işçi sınıfı hareketiyle pratik bağlar kuramadılar ve ona önderlik edemediler." (SBKP/(B) Tarihi, s.45, Aydın - lık yayınları)

"Lenin, Mücadele Birliği'nin önüne, geniş işçi sınıfı hareketiyle daha sıkı bağlar kurmak ve ona siyasi bakımdan önderlik etme görevini koydu. Propaganda çevrelerinde toplanan siyasi bakımdan ileri birkaç işçi arasında Marksizm propaganda yapmak, geniş işçi kitleleri arasında günlük meselelerden faydalanarak siyasi ajitasyonu yapmaya geçilmesini teklif etti. Kitle ajitasyonuna geçilmesi, Rusya'da işçi sınıfı hareketinin sonraki gelişmesi açısından büyük bir önem taşıyor du." (A.g.e., s.35)

Görüldüğü gibi, Parti inşasının ilk aşamasında dışa karşı grev sorununda Lenin, propaganda asıl görevine bağlı olarak ve onun yanısıra yığın ajitasyonu da gerçekleştirmiştir. Ama "Bolşevik Parti inşasını kavramış" yazar için bunların pek önemi yoktur! O, bizim, harekete katılan en ileri kitleye ulaştırdığımız Marksizm-Leninizm ilkelerini propaganda eden bildiriyi; "Ama Bolşevik Partizan'ın bildiri bu hareketten devrim için yararlanmaya çalışan bir bildiri değildir" diye nitelendiriyor. Az ileride de açıkladığı gibi, yazarın istediği bildiri-tavır geri kitleye göre; geri kitleye kazanmayı amaçlayan bir bildiri olmalıdır.

'Pratik' sözünün anlamı

Bu sözcüğe oportünistler ve revizyonistler oldukça dar bir anlam atfediyorlar. Geçmişte biz de pratik sözcüğünü oldukça dar bir anlamda kullanıyorduk. Ve çevremizde halâ belli ölçülerde bu değerlendirmeden kurtarılmamış kişiler var. Yazar da bunlardan birisidir.

Örneğin 10 Haziran'da "ne yapmamız gerektiğini" tartıştığımızda şöyle diyor:

"Bu hareket karşısında doğru tavır, bu hareket içine girip, barış için şunları şunları talep edelim, şu şu hedefler için mücadele edelim, emperyalizm ve sosyal-emperyalizmi yıkmadık ça barış olmaz, bunun için de şiddet gereklidir şeklinde bir tavır bu hareket için gererek, yığınlara doğru yolu göstermeye, onların mücadelesini geliştirmeye çalışmak olmalıdır. Bolşevik Partizan iste bunu yapmamaktadır.

Yazarın başka yerlerde söylediği, Bolşevik Partizan'ın "böylece pratikte yığınları emperyalist burjuvaziye teslim ettiği"; "sosyalist bilinci işçi sınıfına taşıma" "ilkesini" "kavrama - dığı", "kendini bu hareketten dışladığı" şeklindeki sözleri, bizim pratik olarak bu eylemden yararlanmadığımız anlamına gelmektedir. Marksizm-Leninizmin propagandasını yapan bir bildiri nin yayınlanması ve dağıtılması "pratikten" sayılmamaktadır.

Lenin pratiğin en dar bir çerçevede kavranmasına daima karşı çıkmıştır. Partinin içinde bulunduğu gelişme aşamasına göre, birçok kavram gibi, pratik kavramının içeriği de değişiklik gösterir.

Baslangıçta öncelikle ele alınan Marksizm-Leninizmin propaganda yapmak pratiği, süreç içinde kitleleri devrimci eylemlere seferber etme pratiğinin esas alınması noktasına kadar gelişmeyecektir.

Pratik sözcüğünün bu geniş, çok-yönlü anlamını kavrayamayanlar, ağır yenilgilere düşmekten kurtulamazlar. Yazarın "talih-sizliği" de bu kavramdan yalnızca belirli ve dar şeyleri anlamasındadır.

'Kitle' kavramı

Yukarıda söylediğimiz şeyler "kitle" kavramı için de geçerlidir. Partinin gelişme aşamasına göre "kitle" kavramı da değişik anlamlar kazanır.

Lenin Komünist Enternasyonal'in Üçüncü Kongresinde yaptığı bir konuşmada bu konuda şunları söyler:

"... Tezlerimiz başından sonuna kadar kitlelerden söz ediyor. Ama yoldaşlar, kitlelerden ne kastedildiğini anlamak zorunda yız. Alman Komünist İşçiler Partisi, Sol kanadına mensup yoldaşlar bu sözcüğü yanlış kullanmaktadırlar. Fakat Terraçini

yoldaş ve bu değişikliklerin altına imza atmış olanlar da 'kitleler' sözcüğünün nasıl okunacağını bilmiyorlar.

Şimdiye kadar çok konuştum bu yüzden 'kitleler' kavramı hakkında sadece bir şey daha söylemek istiyorum. Bu sözcük mücadelenin niteliğindeki değişikliklere göre değişen bir kavramdır. Mücadelenin başında bu sözcük gerçekten devrimci bir kaç bin işçiyi kapsıyordu. Eğer parti kendi üyelerinin dışında partizizleri de ayaklandırmayı başarıyorsa demek ki parti kitleleri de kendine çekmeyi başarmış yolundadır. Devrimlerimiz sırasında bir kaç bin işçinin kitleleri temsil ettiği anlar oldu. Hareketimizin ve Menşeviklere karşı mücadelemizin tarihinden, bir kasabadaki bir kaç bin işçinin harekete açık bir şekilde kitle niteliğini vermeye yettiğini gösteren bir çok örnek bulursunuz. Genellikle filisten—bilgisiz, kültürsüz—ve sefil bir hayat yaşayan, siyasetten hiç bir şey duymemiş partiziz bir kaç bin işçi devrimci bir şekilde harekete geçmeye başladı mı kitle haline gelirler. Eğer hareket yayılır ve güçlenirse, gerçek bir devrime dönüşür. 1905 ve 1917'de, üç devrim sırasında gördük. Siz de bütün bunlardan geçmek zorunda kalacaksınız. Devrim yeterince hazırlanmış olduğu zaman "kitleler" kavramı da değişir; artık bir kaç bin işçi kitleleri meydana getirmez. Bu sözcük artık başka bir şey ifade eder. "Kitleler" kavramı öyle bir değişir ki, çoğunluk, işçilerin çoğunluğu anlamını ifade etmekle kalmaz bütün sömürülenlerin çoğunluğunu ifade eder. Bir devrimci için başka türlü bir yorum olamaz ve sözcük başka bir şekilde kullanılmaya anlamsız hale gelir..." (Lenin, Komünist Enternasyonal'in taktiklerinin savunma konuşması, 1 Temmuz 1921, Üçüncü Enternasyonal konuşmaları, s.144-5, Koral yayınları)

Lenin'in "yığın", "kitle" kavramına yaklaşımı iste böyledir. Bugün Partimizin gelişmesinin şu anki koşullarında kitle tanımımız daha çok, işçi sınıfının öncü kesimi ile sınırlıdır. Özellikle kazanmayı hedeflediğimiz "kitle" iste bu kitledir.

Ama bu tanımın içeriği değişmez değildir. Partimizin gelişmesine bağlı olarak, gelişmenin ikinci aşamasında, "kitle" tanımımız "milyonlarca kitle" halini alacaktır.

Lenin'in, Stalin'in öğrettiği bunlardır.

Yazarımızın eleştiri yazısında bu ayrımları açıkça belirttiği bir tek yer yoktur. Bu konuda üstü kapalı "imalara" bile rastlayabız. Yazarın tanıdığı tek kavram "yığınlar", "kitleler" kavramıdır. Bugün hangi "kitle"yi öncelikle kazanmaya yönelmek gerekli sorusuna yazar, "barış hareketi" ile ilgili tartışmada, bu harekete katılan en geniş yığınları hedef olarak gösteriyor.

Biz ise diyoruz ki, bu eyleme katılan yığınlar arasında öncelikle kazanmaya yönelmemiz gereken "kitle", ileri kitle; işçi sınıfının öncü kitlesi olmalıdır.

Görüldüğü gibi, "Bolşevik Parti inşasını kavramak"tan dem vurarak yazar, Bolşevik Parti inşasının bu temel kavramlarında bile Lenin'le, Stalin'le, bizle aynı dili konuşmuyor. Onun konuştuğu başka bir dil.

Kısaca toparlarsak:

İçinde bulunulan anda görevimiz Bolşevik bir Partinin inşasıdır. Bu görevin dışa dönük yanında, asıl eylem biçimi olarak Marksizm-Leninizm propaganda bulunur. Partinin gelişmesi -nin birinci aşamasında sosyalist bilincin işçi sınıfına taşınmasının bir başka aracı olan kitle ajitasyonu ve nihayet "eylem" de, propaganda başlı olmak koşuluyla ve güç oranında gerçekleştirilir. Geniş yığınları harekete geçirebilecek bir güç olabilmek için; önce işçi sınıfının öncü kesimini kazanmaya yönelmek gerekir.

Yazar, partinin gelişmesinde birinci aşamada, görevin öncüyü kazanmak; partiyi şekillendirmekle belirlendiğini kavramamaktadır. Böylece Bolşevik bir Parti inşa etme amacını sabote eden teoriler öne sürmekte; ve Partiyi hiçbir zaman yüzbunleri yönlendirebilecek bir güç haline getirmeyecek olan bir teoriyi; kitle kuyrukçusu, sağ-pasifist teoriyi Marksizm-Leninizm diye tanıtmaya çalışmaktadır. Yazar eleştiri yazısının bütün tayan edici noktalarında Marksizm-Leninizme karşı oportünizmi savunma durumundadır.

KARDEŞ ÖRGÜTLERİMİZLE ...

mun aşılması için Merkez Komitemiz son toplantısında kardeşlerin getirdiği eleştiriler üzerinde tartışma ve sonuçlandırmanın, Parti içinde temel eğitim dışındaki teorik çalışmaların mezkine konması gerektiği yönünde karar alarak, bu konuda bir plan önerisini Partiye sundu. Önümüzdeki dönemde kardeşlerle tartışma ve bu konuda Parti içindeki durum hakkında da Bolşevik Partizan'da bilgi vereceğiz.

Açık tartışma

10 Haziran 1982 tarihinde Batı Almanya'da Bonn'da Nato zirve toplantısı yapıldığı gün, bir de yüzbinlerce kişinin katıldığı büyük bir kitle gösterisi yapıldı. Bu kitle gösterisi, günümüzdeki genel "barış hareketi"nin bir parçası idi. Bu "barış hareketi"ne karşı kendisini komünist olarak adlandıran hemen bütün örgütler tavrı takındılar. Partimiz de bir bildiri çıkararak, oportünizm, modern revizyonizm, pasifizme karşı Marksizm-Leninizmin öğretilerini savundu. Bu bildiriye gücü oranında yürüyüş sırasında ve sonrasında yaymaya çalıştı.

Daha sonra "NATO zirvesi ve barış hareketi konusunda tavrımız" başlıklı bildirimizi eleştiren bir yazı aldık. Bizim tavrımızı eleştiren bu yazıyı yayınlayıp, buna cevap vermeyi doğru bulduk.

Bizim için oldukça "yeni" olan bu uygulamaya, karşı görüşlerin yayın organlarımızda kamuoyu önünde açıkça tartışılması, uygulanması, doğru görüşlerin yanlış görüşlere karşı mücadele içinde kavranması için tek doğru, Bolşevik uygulamadır. Geçmişte özellikle ilkesel konularda görüş ayrılıklarının "gizlenmesinin" ne büyük zararlara yol açtığı, ve nasıl revizyonist bir uygulama olduğunu biz kendi pratiğimiz içinde yaşadık. Doğru görüşlerin yayılması, ve hatalarımızın aşılması için bütün yoldaşlarımızı ve taraftarlarımızı, tüm okurlarımızı, eleştirilerini yazılı olarak bize ulaştırmaya; ve canlı bir tartışma ortamı yaratmaya katılmaya çağırıyoruz.

Bolşevik Partizan, "NATO zirvesi ve barış hareketi konusunda tavrımız" başlıklı bildiriyle, barış hareketini "Genel olarak savaşa karşı" olduğu, "emperyalist savaşların kaynağını gözlerden gizlediği", "silahsız barış yaratma hayalleri üzerine kurulduğu", "Avrupa şövenisti" olduğu, "Atom silahı fetişizmi ve ona karşı yaratılan korku üzerine kurulduğu", "Barışı emperyalistlerarası görüşmelere bağladığı" için eleştirmekte; bu hareketin katılan yığınların barış isteği ve arzusunu bu hareketin hiç rol oynamadığı veya üzerinde durulmayacak kadar rol oynadığını iddia etmekte, sonuç olarak da kendisi yürüyüş çağrı yapmadığı gibi; oportünist ve revizyonistleri diğer şeylerin yanısıra yürüyüş çağrı yaptığı için eleştirmektedir.

Bolşevik Partizan bu bildiriyle; yığınların istek ve arzularının başka bir şey, toplumsal siyasi hareketlerin sloganlarının başka bir şey olduğunu kavramakta, bu iki ayrı şeyi birbirine karıştırmakta, bu hareketin emperyalistlerin önderliğinde homojen bir yapıya sahip olduğunu ve bu yürüyüşten devrim için yararlanılamayacağını kabul etmektedir.

Şunu açıkça tespit etmek zorundayız: Bu hareket tüm hata ve zaaflarına rağmen yığınların barış isteğinin, somut olarak şu veya bu, ülke veya ülkeler arasındaki barış isteğinin değil, genel olarak barış isteğinin göstergesidir. Tek başına yığınların bu istek ve arzusu bile bizim bu harekete karşı tavrı takınırken hesaba katmamız gereken önemli bir olgudur. Kaldı ki bu istek ve arzu bu hareket içinde önemli bir rol oynamaktadır.

Eğer yığınların isteği burada önemsiz olsaydı, herşey emperyalist burjuvazinin elinde olsaydı, onların yapması gerekli olan şey 10 Haziran'da Bonn'da Nato zirvesi toplandığında, bunu desteklemeyle mi olmalıydı.

Veya; barış hareketinin talebi "Biz batı ve orta Avrupa'da yeni atom başlıklı füze yerleştirilmesini talep ediyoruz. Biz bu silahlarla barışın sağlanmasını istiyoruz" olmalıydı.

Yığınların barış isteğinin bu hareket içinde oynadığı rolü ortaya koymak için daha bir dizi örnekler vermek mümkündür.

Tüm dünyanın gözü önünde resmen ve açıkça silahlanan, savaşa hazırlanan emperyalist ve sosyal emperyalist devletlerin, şube yönetimleri, gençlik örgütleri veya tek tek fonksiyonerleri aracılığıyla (SPD-FDP-CDU-CSU gibi partiler henüz bu hareketleri merkezi olarak resmen desteklemedi, bu hareketlere çağrı yapmadı) bu hareketleri, "Biz de barış istiyoruz" diye kontrol altına almaya (veya diyelim ki kontrollerindedir de kontrol altında tutmaya) çalışmasını; böyle binbir kılığa girerek, ikiyüzlü davranmasını, yığınların bazı istek ve arzularının zorlayıcı etkisine değilse neye yorumlayabiliriz?

Belli ki emperyalist burjuvazinin bu hareket içindeki rolü, bu hareketin devrimci perspektiften yoksun olması ve emperyalist sisteme karşı bilinçli bir şekilde yönelmemiş olması Bolşevik Partizanı epeyce içermiştir. Bu gerçekten de üzücü bir durumdur. Ama ne yapalım ki genel olarak her kendiliğinden hareket benzer özellikler taşıyacaktır. Kendiliğinden bir hareket, kendi başına burjuvazi tarafından kullanılabilir olmaktan çıkıp proleter bir nitelik kazanamaz. En fazla gelişimi içinde pasiflikten kurtulup yer yer şiddetli çarpışmalara varabilir ama yine de sonunda burjuvazi tarafından bastırılır ve gelecekteki yeni ve daha şiddetli patlamaların potansiyeli olarak kalır.

Bunu Batı Almanya'da son dönemde gelişen kitle hareketleriyle de örneklemek mümkündür.

Örnek: AKW'lere karşı gelişen hareket devrimci değildi. Pasifti. Emperyalist burjuvazinin bu hareket içinde etkinliği büyüktü. Gelişim içinde bu hareket yer yer şiddet eylemlerine dönüştü. Ne devrimci oldu, ne de anti-emperyalist.

Örnek: Frankfurt havaalanına karşı gelişen hareket de başlangıçta polislerce çek takacak kadar uysaldı. Ne devrimciydi, ne de anti-emperyalist. Gelişim için de önceden çiçek atılan polise taş atılmaya, büyük ve cüretkâr korsan eylemler düzenlenmeye kadar vardı. Ama halâ ne devrimci ne de anti-emperyalisttir.

Barış hareketi için de aynı şey sözkonusudur. Uysaldır. Devrimci de değildir, anti-emperyalist de değildir.

Ama bu hareketten devrim için yararlanabilmek pekâlâ mümkündür. Bu, Bolşevik Partizan gibi Marksist-Leninist siyasetlerin bu hareket içerisine katılarak, bu harekete sosyalist bilinç götürmesine, sadece buna değil aynı zamanda yığınların bu hareket içinde deneyimine de bağlıdır.

Eğer bu hareket devrimci bir perspekti

fe sahip olsaydı o zaman zaten Bolşevik Partizan gibi Marksist-Leninist siyaset-

lere, Marksist-Leninist öncülere gerek kalmazdı. Bu harekete devrimci bir nitelik kazandırmaya çalışmak, bu hareketten devrim için yararlanmaya çalışmak Marksist-Leninist öncünün görevidir. Ve Bolşevik Partizan işte bu görevini yerine getirmemektedir.

Denilebilir ki; "Bolşevik Partizan çıkardığı bildiride barış hareketinin niteliğini ortaya koydu, barışın nasıl sağlanabileceğini yazdı ve bu bildiriye barış hareketinde dağıtarak, barış hareketindeki barış isteyen yığınlarla doğru görüşleri götürdü".

Ama Bolşevik Partizan'ın bildirisi bu hareketten devrim için yararlanmaya çalışan bir bildiri değildir. Bolşevik Partizan'ın bildirisi, kendisini bu hareketten distalayan, bu hareketi mahkûm eden bir bildiridir. Bolşevik Partizan'ın bildirisi, gelişimi içinde kaçınılmaz olarak yer yer şiddet eylemlerine dönüşecek olan bir hareketin şimdiden olmamasını talep eden bir bildiridir.

Bu hareket karşısında doğru tavrı, bu hareketi içine girip, barış için sunuları talep edelim, şu şu hedefler için mücadele edelim, emperyalizmi ve sosyal-emperyalizmi yıkımdan önce barış olmaz, bunun için de şiddet gereklidir şeklinde bir tavrı bu hareketin içine girerek, yığınlarla doğru yolu göstermeye, onların mücadelesini geliştirmeye çalışmak değildir. Bolşevik Partizan işte bunu yapmamaktadır.

Görüşme göre Bolşevik Partizan'daki bu hata tesadüfi bir hata değildir. Bolşevik Partizan bolşevik parti inşasını gündeme getirdiği son dönemlerden itibaren, yığınların haklı taleplerinin emperyalist burjuvazi tarafından dejener edildiği, emperyalist burjuvazinin etkin rol oynadığı kitle eylemlerinden kendisini ayırmakta, böylece pratikte yığınları emperyalist burjuvaziye teslim etmektedir.

Marksist-Leninistlerin sosyalist bilinçli işçi sınıfına taşınması, onların taleplerinin temsilcisi, siyasi savunucusu, onların yönlendiricisi olmaya çalışmak diye bilinen bir ilkesi vardır. Ve bu ilke Bolşevik Parti inşasının da temellerinden biridir. Bolşevik Partizan bu ilkeyi henüz kavramamıştır, bu ilkeye uygun hareket etmemektedir. Barış hareketi karşısındaki tavrı da bu ilkeyi kavramadığının bir göstergesidir.

Sonuç olarak:

Her renkten revizyonist ve oportünistler barış hareketinde yığınlarla Marksizm-Leninizmin savaş ve barış konusundaki öğretilerini götürmüyor. Böylece hareketi kendi halindeki bilinç düzeyinde tutarak emperyalizme hizmet ediyor. Bolşevik Partizan ise kendisini bu hareketten distalayan, yığınların emperyalist burjuvazinin peşinden gitmesine göz yumuyor.

Devrimci selamlar.

(Bolşevik Partizan Yazı Kurulunun bu eleştiriye cevabı s. 26'dadır.)

Dünya Komünist Hareketinin Tarihi

Değerli okuyucu;

Bolşevik Partizan'da bundan böyle başlangıcından günümüze "Dünya Komünist Hareketi"nin gelişmesini ve sorunlarını inceleleyen bir yazı dizisi yayınlayacağız. Bu yazı dizisinde kimi belgeleri doğrudan yayınlayarak; kiminden alıntılar yapılarak, "Dünya Komünist Hareketi"nin çeşitli dönemlerde hangi sorunlarla karşı karşıya olduğunu; bu sorunlarını nasıl çözdüğünü ortaya koymaya çalışacağız.

Açıktır ki bu yazı dizisi bu konuda bilgilenme için yalnızca bir başlangıç olabilir. Komünist Hareketin tarihi bugünkü mücadelemiz için zengin bir tecrü

be hazinesidir. Bu hazineyi doğru bir şekilde değerlendirebilmek; dünün mücadelelerinden bugün için doğru dersler çıkarmak; hepimizden bu tecrübeleri bilimsel bir şekilde gözden geçirmek için önemli bir çaba talep etmektedir. Okuyucu burada yayınlanan belgeleri —bu belgelerin yayınlandığı dönemdeki somut durumu da gözönüne alarak— değerlendirebilir; alıntı yapılan belgeleri bizzat bulup incelemeye çalışmalı; kendisi de çaba göstermelidir. O zaman bu yazı dizisi amacına; dünün tecrübelerinden bugün için doğru tecrübeler çıkarmaya yardımcı olmak amacına önemli ölçüde ulaşmış olacaktır.

BASLANGIÇ VE KÖKLER

"Dünya Komünist Hareketi"nin başlangıç noktası olarak Sosyalizmi bir ütopya olmaktan çıkarıp; bir bilim seviyesine yükselten "Bilimsel Sosyalizmin" kurucuları Marx ve Engels'in çalışmalarını almak; bu çalışmalar içinde de onların bu yeni teoriyi bir örgütün (Komünistler Birliği) Programı olarak ortaya koyduğu Komünist Manifesto'yu almak (1848) herhalde yanlış olmayacaktır.

Marx ve Engels 1848'de yayınlanan Komünist Manifesto'da, Lenin'in deyişiyle, "Marx'ın öğretisindeki asıl şey" olan "sosyalist toplumun kurucusu olarak proletaryanın tarihsel rolünün açığa çıkarılması" öğretisinin "tam ve sistematik bir açıklamasını, bugüne kadar en iyisi olarak kalmakta devam eden bir açıklamasını" verdiler. (Lenin, "Karl Marx Öğretisinin Tarihsel Yazgısı", Marx-Engels-Marxizm, Sol yayınları, s.92)

Karl Marx ve Friedrich Engels Komünist Manifesto'yu yazdıklarında onların öğretileri henüz egemen değildi. Bu dönem hakkında Lenin şunları söylüyor:

"Birinci dönemin (Lenin 1848'den Paris Komününe kadar olan döneme birinci dönem diyor. —BN) Marx'ın öğretisi hiç de egemen değildi. Sosyalizmin birçok grup ya da eğilimlerinden yalnızca biriydi. Egemen olan sosyalizm biçimleri çoğunlukla bizim narodnizme yakın olanlarıydı: Tarihsel hareketin materyalist temelini anlamamış olması, kapitalist toplumda her sınıfın rolünün ve öneminin ayırılmazlığında yeteneksizlik, demokratik reformların burjuva niteliğinin "halk", "adalet", "hak", vb. konulardaki çeşitli yarı-sosyalist tümcecikler altında gizlenmesi." (age, s.93)

Marx ve Engels Komünist Manifesto'nun üçüncü bölümünde ele alıp "1. Gerici sosyalizm. a) Feodal sosyalizm. b) Küçük-burjuva sosyalizm. c) Alman ya da "gerçek" sosyalizm. 2. Tutucu ya da burjuva sosyalizm; ve 3. Eleştirici ütopyik sosyalizm" başlıkları altında inceledikleri hakim olan bu "sosyalizm"lerden kendilerini ayırabilmek için kendilerine "Komünist" dediler.

Engels Manifesto'nun 1888 İngilizce baskısına yazdığı önsözde bunu şöyle açıklıyor:

"Manifesto yazıldığında ona SOSYALİST manifesto adını veremedik. 1847'de sosyalist denince bir yandan akla İngiltere'de Owenistler, Fransa'da Fourierciler gibi, her ikisi de giderek yok olan tekelere dönüşmüş olanlar; diğer yandan da sermaye ve kâr için tehlike olmadan bir sürü hokkabazlıkla her türlü sosyal kötülüğü ortadan kaldıracaklarını vaad eden her türden sosyal sihirbazlar anlaşılırdı. Her iki halde de bu kişiler işçi hareketinin dışında durur ve desteği "eğitim görmüş" sınıflarda arardı. İşçi sınıfının sadece siyasi değişikliklerin yeterli olmayacağını kavramış olan ve tüm toplumun mutlak değişiminin gerekliliğini talep eden kesimi, bu kesim, o zamanlar kendine komünist adını veriyordu. Bu henüz kaba, yontulmamış, saf içgüdüsel biçimdeki bir Komünizmdi. Ama tam da esas sorunu yakalamıştı, ve işçi sınıfı içinde ütopyik komünizmi —Fransa'da Cabot, Almanya'da Weitling (komünizmini —ÇN) — yazıtacak kadar güçlü idi. 1847'DE SOSYALİZM ORTA SINIFLARIN; KOMÜNİZM İŞÇİ SINIFININ HAREKETİ İDİ. Sosyalizm en azından kitada (Kıta Avrupası'nda —ÇN) 'salonlarda gezebiliyor'du. VE BİZ BAŞLANGIÇTAN İTİBAREN 'İŞÇİ SINIFININ KURTULUŞU İŞÇİ SINIFININ KENDİ ESERİ OLMAK ZORUNDADIR' DÜŞÜNCESİNDE OLDUĞUMUZDAN, HANGİ İSMİ ALMAMIZ GEREKTİĞİ KONUSUNDA KUŞKU YOKTU." (Komünist Manifesto, 30 Ocak 1888 tarihli önsöz, Almanca, s.13)

İlk Komünist Program olan Komünist Manifesto yazarında belirttiğimiz gibi "Komünistler Birliği" adlı bir örgütün programı olarak ortaya çıktı. "Dünya Komünist Hareketi"nin örgütsel anlamda başlangıç noktası olan bu örgüt hakkında Engels 8 Ekim 1885'te yazdığı "Komünistler Birliğinin tarihi üzerine adlı yazıda bilgi verir.

Aşağıda bu yazının Manifesto yazılana kadar olan kesimi inceleyen bölümün alıyoruz:

Engels'in Komünistler Birliği'ni değerlendirmesi

1834 yılında bir grup Alman mülteciyi Paris'te gizli bir dernek, "İllegaller Birliği"ni (Bund der "Geächteten"—Aşağılanan; toplum dışına itilen; "vatanında" sayılmayan anlamına gelir. —ÇN) kurdu. Bu Birlik demokratik-cumhuriyetçi bir örgüttü. 1836 sınırlarında en aşırı, en proleter unsurlar ayrılarak yeni bir gizli örgüt, "Adiller Birliği"ni (Bund der Gerechten) kurdular. Yalnızca Jakobus Venedey gibi uyurgezerlerin bağlı kaldığı birinci örgüt kısa zamanda derin bir uykuya daldı. 1840'ta polis birkaç sekiyonunu ortaya çıkarttığı anda, eski varlığının ancak bir gölgesi idi. Öte yandan yeni Birlik hızla gelişti. Köken olarak öte sınırlarda Paris'te kesin biçimini almakta olan ve ana olarak Babouvist (X) geleneklere dayanan Fransız işçi sınıfı komünizminin Alman uzantısı durumundaydı. Bu çevrelerde kamu mülkiyeti "eşitliğin" doğal sonucu olarak istenmekteydi. Birliğin amaçları o dönemde Paris'te bulunan diğer gizli derneklerin amaçlarıyla aynıydı. Dolayısıyla, Birliğin işleyişi propağanda ve gizli çalışma arasında eşit bir biçimde bölünmüştü. Almanya'da arasıra başgösteren Putsch (devrimci darbe eylemleri) hazırlıklarını saymazsak, Paris her zaman devrimci eylemin odağı olarak tanınırdı. Ancak bu yüzden de, Birlik o günlerde gerçekte Fransız gizli derneklerinin, özellikle Blanqui ve Barbès'in başını çektiği "Societe des Saison"un Alman şubesinden öte birşey değildi. Gerçekten de Birliğin Saison'larla öyle yakın bağı vardı ki, Fransızlar 12 Mayıs 1839'da ayaklandığı zaman, Birliğin sekiyonları onlarla birlikte omuz omuza yürümüşler ve ortak yeminin acısını da birlikte çekmişlerdi.

Almanlardan Karl Schapper ve Heinrich Bauer tutuklandı. Louis Phillipe hükümeti, uzun bir hapis cezasından sonra onları Fransa'dan atmaya yetindi. İkisi de Londra'ya geçtiler. Schapper, Nassau'nun Weilburg kasabasında. (Bugünkü Batı Almanya) Giessen'de ormancılık okumuş, 1832'de Georg Büchner'in komplosuna katılmıştı. 3 Nisan 1833'te Frankfurt'ta bir polis karakoluna düzenlenen baskına katıldı. Bu olaydan sonra da yurt dışına kaçtı ve Şubat 1834'te Mazzini'nin Savoy'daki güçlerine katıldı. Dev yapılı, kararlı ve enerjik, daima burjuva varlık ve hayatı feda etmeye hazır, 1830'ların tipik profesyonel devrimcisiydi. Onun "demagog"luk-tan komünistliğe geçişi kanıtıyor ki, düşüncesinde belli bir kütlüğe karşın, teoriyi daha iyi algılamaya açıktı. Bir kez ikna oldu mu, inatla fikirlerine bağlanır ve bu nedenle devrimci heyecanı bazen daha yerinde kararlar almasını engellerdi. Sonradan yanlışlığını kabullenmeye her zaman hazırdı. Mayası tastamam bir insandı. Alman işçi hareketinin temellerinin atılmasına olan katkıları hiçbir zaman unutulmayacaktır.

Heinrich Bauer Franconialıydı. Kunduracıydı. Kabın sığmayan, neşeli ve esprili ufak tefek bir adamdı. Onun küçük kalıbı uyanıklık ve kararlılık taşıyordu.

Paris'teyken dizgicilik yapan Schapper, Londra'ya yerleştikten sonra hayatını dil öğretmenliği yaparak kazanmaya çalıştı. Bauer'le birlikte Birliğin sarkan ipliklerini biraraya getirdiler ve Londra'yı eylemlerinin merkezi yaptılar. Joseph Moll da aralarına katıldı (daha Paris'teyken katılmış olabilir). O da Köln'den bir saat yapımcısıydı. Orta ya pılı bir herküldü. Schapper'le birlikte salonun girişini yüzlerce saldırgana karşı başarıyla savunduklarına kaç kere tanık oldum. Diğer iki yoldaşın dan enerjiklik ve kararlılık bakımından geri kalmayan ama kafa bakımından onlardan ileri biriydi. Başarıyla yerine getirdiği sayısız görevinin fazlasıyla kanıtlanmış gibi, yalnızca doğuştan bir diplomat değildi, aynı zamanda kafası teorik konulara daha da yatkındı. Üçünü de Londra'da 1843'te tanıdım. Onlar, karşılaştığım ilk devrimci proleterlerdi. O günlerde dünya görüşümüzün belli noktalarda

(X) Babouvizm: 18. yüzyılın sonunda, Fransız devrimcisi Graphus Babeuf ve taraftarlarının kurulan, ütopye eşitlikçi komünizm akımı

ayrılmasına karşın (onlarda dar kafalı egaliter komünizm (XX) yolunda ne varsa, bende de dar kafalı - likta onlardan hiç aşağı kalmayan bir felsefi kendini beğenmişlik vardı), bu üç gerçek adamın benim üzerimde bıraktığı derin izlenimi hiçbir zaman unutmuyacağım. Ben de o sıralarda adam olmaya hevesli bir gençtim.

Londra'da İsviçre'ye oranla daha fazla olan toplantı ve dernek kurma özgürlüğü onlara büyük bir avantaj sağladı. 7 Şubat 1840'da Alman İşçi Eğitim Derneği kuruldu. Bu dernek gizli değil, açık çalışmaya yürütüyordu. Dernek halâ vardır. Dernek Birliğe adam kazanmaya yarıyordu, ve komünistler, her zaman olduğu gibi, Derneğin en aktif ve bilgili üyeleri olduğu için, doğal olarak Dernek yönetiminin Birliğin elinde olması gerektiğini varsayıyorlardı. Kısa bir süre sonra Birliğin Londra'da birkaç sekiyonu (Gemeinden, communes) ya da o zamanlar halâ kullanılan deyimiyile "kulübe"si oluştu. İsviçre'de, diğer yerlerde aynı taktikler uygulandı. İşçi dernekleri nerede kurulabilseye onlardan aynı şekilde yararlanıldı. Bu tür yöntemlerin kullanılmasına yasal engeller çıktığı yerlerde ise müzik dernekleri, Turnvereine'ler (spor birlikleri) kullanıldı.

Gruplar arasında iletişim birinden ötekine sürekli seyahat eden üyeler yoluyla sağlanıyordu. Gerektiğinde bu üyeler kuryelik de yapıyorlardı. Her iki durumda da, Birliğin eylemlerinin kapsamı, zamanın hükümetleri sayesinde genişliyordu. Kendi akıllarınca, hoşnut olmadıkları işçileri (ki bu işçiler onda dokuzluk bir olasılıkla Birlik üyesi oluyordu) sürgüne göndererek, gittikleri yerlerde görevli üyeler olarak çalışmalarını sağlıyorlardı.

Yeniden kurulan Birlik hızla büyüdü. Bu büyüme İsviçre'de özellikle göze çarpıyordu. Burada Weitling August Becker (aşırı derecede yetenekli bir adam, birçok Alman gibi onun da iç dengesezliği felâkete uğramasına neden oldu) ve diğerleri aşağı-yukarı Weitling'in geliştirdiği komünist sisteme dayanan ilkeler üzerinde güçlü bir örgüt kurdular. Burası Weitling'in komünizmini eleştirmenin yeri değil. Ancak bu sistemden Alman proletaryasının ilk bağımsız, teorik canlanması olarak önemini vurgulamak için, 1844 Paris *vorwärts*'de Marx'ın şu sözlerine halâ katılıyor: "Filozofu ve din adamı dahil, Alman burjuvazisi, Weitling'in *Uyum ve Özgürlüğün Garantile* ri yapıtıyla karşılaştırılabilecek, burjuvazinin kurtuluşunu —siyasal kurtuluşunu— savunan bir eser gösterebilir mi? Alman siyasal edebiyatının za'yıf ve yüreksiz bayağılığını, Alman işçilerinin bu dev ve parlak başlangıcıyla karşılaştıran, *proletaryanın bu dev bebek ayaklarının* burjuvazinin küçülmüş, topukları aşınmış siyasal ayaklarıyla karşılaştıran herkes, Sindirella'nın atletik bir yapıya gelişeceğine kehanette bulunmaktan başka bir şey yapamaz." Bugün bu atletik yapı önümüzde duruyor. Tam ölçülerine büyümesi için daha çok yolların geçmesi gerekiyor ama yine de önümüzde duruyor

Birliğin Almanya'da da birçok sekiyonu vardı. Nitelikleri gereği yok olup gidebiliyor, fakat yok olanların yerini yenileri daha da fazlasıyla dolduruyordu. 1846'nın sonuna kadar, yani ilk grupların ortaya çıkmasından yedi yıl sonrasına kadar, Alman polisi Birliğin izlerini bulamadı. Berlin (Mentel) ve Magdeburg (Beck)'da buldukları bu izleri de süremediler.

Weitling Paris'ten İsviçre'ye geçmeden önce, 1840 da Birliğin dağılan ögelerini yeniden toparladı. Birliğin çekirdeğini terziler oluşturuyordu. Alman terziler her yere dağılmıştı. İsviçre'ye, Londra'ya, Paris'e. Paris'te Almanca meslek dili gibiydi. Öyle ki tanıdığım bir Norveçli terzi, Drontheim'dan Fransa'ya deniz yoluyla seyahat ettiğinde, 18 ay sonra tek kelime Fransızca zor öğrenmişti. Fakat eksiksiz Almanca konuşabiliyordu. 1847'de Birliğin Paris'teki sekiyonlarından ikişer genel olarak ter

(XX) Bundan yalnızca ya da esas olarak eşitlik talebine dayanan komünizmi anlıyorum. Engels

zilerden, biri de doğramacılardan oluşuyordu. Merkez, Paris'ten Londra'ya kaydırılır kaydırılmaz ye ni bir olgu belirdi. Birlik, bir Alman örgütü ol maktan çıktı, giderek enternasyonal bir örgüte dönüştü. İşçi Eğitim Derneği'nde Almanlar ve İsviçre lilerin yanısıra, Almanca'yı ortak dil olarak kulla nabilecek diğer uluslardan da insanlar vardı: İspan dinavlar, Hollandalılar, Macarlar, Çekler, Güney Slavlar, Ruslar ve Alsaslılar. 1847 yılında muha fız alayından bir İngiliz, askeri üniformasıyla, toplantılara düzenli katılırdı. Kısa bir süre son ra Dernek Komünist İşçi Eğitim Derneği adını aldı. Üyelik kartları üzerindeki belgi "Bütün insanlar kardeşler" idi, bu arada yanlış çevirilerle de bir likte en az 20 dilde yazılmıştı. Gizli Birlik de tıpkı legal Dernek gibi kısa bir sürede daha enter nasyonal bir nitelik kazanmaya başladı. İlk bakışta bu enternasyonal görünümün kapsamı sınırlıydı. Pratikte bu görünüm Birlik üyelerinin değişik ulus lardan olmasından kaynaklanıyordu. Teorik alanda ise devrimin, ancak Avrupa çapında gerçekleşirse ut kuya ulaşabileceğinin anlaşılmasından kaynaklanı yordu. Birlik bundan ileriye gitmedi ama temelleri artık atılmıştı.

12 Mayıs 1839 ayaklanmasında çarpışmış olan ve sonra Londra'ya sığınanlar, Londra'daki Birlik ile Fransız devrimcileri arasında köprü işlevi görüyordu. Aynı durum daha radikal olan Polonyalılar için de geçerliydi. Mazzini gibi, resmi Polonyalı mülte ciler de doğal olarak dosttan çok düşmencaydılar. İngiliz Çartistleri, kendi hareketlerinin özgül İn giliz karakteri nedeniyle, devrimci olarak kabul e dilmiyor, yok sayılıyorlardı. Bu Çartistlerle Lond ra'daki Birlik yöneticileri daha sonra ancak benim araya girmemle tanıştılar.

Koşullar Birliğin niteliğinde daha başka değişim lere de yol açtı. O günlerde Paris'e halâ ana dev rimci şehir gözüyle bakılıyordu. Ama Birlik, Paris li komploculardan kopmaya başlamıştı bile. Giderek büyümesi, genişlemesiyle birlikte öz-bilinci de ge lişti. Üyeler, Birliğin giderek Alman işçi sınıfı içinde kök saldığını, Kuzey ve Doğu Avrupa işçile rinin bir bütün olarak bayraktarlığını yapmanın, bu Alman işçilerinin yazgısı olduğunu hissetmeye baş lamışlardı. Birlik, Weitling'in şahsında, Fransız rakipleriyle eşit düzeyde bir komünist teoriyene sahipti. Üstelik 12 Mayıs deneyimi, Putsch (darbe) girişimciliği siyasetinin işe yaramazlığını öğret mişti. Halâ her olaya bir devrimci patlamanın baş langıcı olabilir gözüyle bakılmasına, eski yarı-komplocu kuralların olduğu gibi korunmasına karşın, bu, eskiden kalma devrimci inatçılığın kalıntıla rından başka birşey değildi. Ve bu kalıntılar daha akilliçe, daha doğru görüşlerle çarpışmaya başla mıştı bile.

Aynı zamanda şunu da belirtmeliyiz ki, ortada ol duğu kadarıyla bile, Birliğin toplumsal doktrini bu yük bir kusurdan etkileniyordu. Bu, zamanın koşu larına bağlı birşeydi. Proleter üyelerin hemen hepsi zanaatkardı. Bunlar büyük şehirlerde bile küçük patronların sömürsü altındaydı. İşletme nin bir büyük kapitalist adına yerli endüstriye dö nüşmesiyle ortaya çıkan "konfeksiyon" ya da büyük ölçekli terziilik sömürsü, daha Londra'da bile ço cukluk yıllarını yaşıyordu. Sömürenin kendisi kü çük patrondu ve meslekteki işçiler de küçük patron olma hevesiyle yaşıyorlardı. Buna ek olarak, lonca ruhunun kalıntıları zamanın Alman zanaatkarları a rasında halâ yaygındı. Henüz tam anlamıyla prole ter değillerdi. O yolda ilerliyorlardı, ama henüz küçük orta sınıfın kuyrukçusu durumundaydılar. O ta rihte daha burjuvazinin, yani büyük ölçekli serma yenin dolaysız muhalifleri değillerdi. Bu zanaat karların kendi sınıflarının ilerdeki gelişimini iç güdüsel olarak görmeleri, onlar için büyük bir onur kaynağıdır. Ve bu gerçeği daha tam kavramamış olma larına karşın, kendilerini proletaryanın partisi o larak örgütleme yolunda ilerliyorlardı. Yine de za naatkâr olmanın getirdiği köklü önyargıların, sıra toplumun etraflı bir eleştirisine, yani ekonomik gerçeklerin araştırılmasına geldiği zaman onları tö kezletmeyeceğini beklemek olanaksızdı. Şahsen, tek bir Birlik üyesinin hayatında bir ekonomi-politik kitabı okumuş olduğunu sanmıyorum. Neyse, önemli de

ğil! Şimdilik, "Eşitlik", "Kardeşlik", "Adalet" gi bi kavramlar onlara her teorik duvarı aşacak baca ğı sağlıyordu.

Bu arada Weitling'in ve Birliğin komünizminin ya nısıra, özünde farklı türden bir komünizm doğmakta idi. Manchester'de oturduğum sırada bir gerçek bur numun dibine itiliverdi. Bugüne kadar tarih yazı lirken önemsenmemiş, hatta nefretle karşılanmış ol an ekonomik gerçekler, en azından çağdaş dünyada belirleyici tarihsel güçtü. Ekonomik gerçekler, gü nümüzdeki sınıf ilişkilerinin kökeninin temelini oluşturuyordu. Ve bu ilişkiler ise, İngiltere gi bi büyük ölçekli endüstrinin varlığı nedeniyle, tam geliştikleri ülkelerde, siyasal partilerin ve sava şımlarının, dolayısıyla tüm siyasi tarihin temeli ni oluşturuyordu. Marx, yalnızca aynı sonuca var makla kalmamış, aynı zamanda, daha 1844'te *Deutsche -Französische Jahrbücher*'de yazdığı yazılarda, bu gerçeklerden genellemelere gitmişti. Buna göre, Marx, burjuva toplumu biçimlendiren ve düzenleye nin devlet olmadığını, tersine devleti biçimlendi rip düzenleyen burjuva toplumu olduğunu ortaya ko yuyor, bu nedenle siyasetin ve onun tarihinin an cak ekonomik koşullardan, onların geçirdiği evrim den çıkarak açıklanabileceğini söylüyordu. Marx' ı 1844 yazında Paris'te ziyaret ettiğimde, teorik ko nular da tam bir uyum içinde olduğumuz ortaya çık tı. Birlikte çalışmamız bu tarihten başlar. 1845 baharında yeniden, bu kez Brüksel'de karşılaştığı mızda, Marx, bu ilkelere çıkarak, tarihsel mater yalizm teorisinin ana yönlerine ulaşmıştı. Şimdi ö nümüzdeki görev yeni kazanılan bu teoriyi tüm yön leriyle geliştirmekti.

Tarih bilimini kökünden değiştirecek olan bu teo rinin keşfi, böylece özünde Marx'ın eseridir. Benim ise bu meselede çok önemsiz bir katkı olmuştur. Fa kat bu buluşun çağdaş işçi hareketi açısından gün cel önemi vardı. Fransızlarda ve Almanlarda komü nizm, İngilizlerde Çartizm, artık raslantısal, orta ya çıkmasa da olurmuş türünden olgular olarak gö rünüyordu. Bunları artık çağdaş ezilen sınıfın, proletaryanın bir hareketi, egemen sınıfa, burjuva ziye karşı tarihsel olarak zorunlu savaşın aşağı yukarı gelişmiş biçimleri olarak değerlendirmek ge rekiyordu. Bunlar sınıf savaşının biçimleri idi ama önceki dönemlerin sınıf savaşlarından farklı ola rak şu özelliğe sahipti: günümüzün ezilen sınıfı, proletarya, toplumu sınıf ayrılıklarından, bununla birlikte sınıf savaşımından kurtarmadan, kendi kur tuluşunu sağlayamaz. Ve komünizm, artık kafada ola bildiğince mükemmel bir toplum düşleme girişimi de ğil, bundan böyle proletaryanın savaşının özünün, koşullarının ve bundan çıkan genel hedeflerinin an laşılması anlamına geliyordu.

Bizim bu yeni bilimsel sonuçları yüklü ciltlerde yalnız "okumuş" dünyanın bilgilenmesi için sunmak gibi bir amacımız yoktu. Tam tersine, ikimiz de her şeyimizi ortaya koyarak siyasal harekete atılmış tık. Okumuş dünyada, özellikle Batı Almanya'da bel li taraftarlarımız vardı. Örgütlü proletarya ile de sıkı bağlarımız vardı. Görevimiz dünya görüşümüzü sağlam bir bilimsel temele oturtmaktı. Ancak genel olarak Avrupa proletaryasını, özel olarak da Alman proletaryasını kendi görüşlerimize kazanmak da bir öncekinden aşağı kalır bir görev değildi. Bu nokta kafamızda açılır açılmaz çalışmaya başladık. Brük sel'de Alman İşçi Derneği'ni kurduk ve Şubat devri mine kadar bizim organımız olarak çıkacak olan *Deu tsche Brüsseler Zeitung*'u devraldık. Benim de kat kıda bulunduğum, Çartistlerin merkez organı *Kuzey Yıldızı* (*The Northern Star*)'nin editörü Julian Har ney yoluyla, İngiliz Çartistlerinin devrimci kana di ile ilişkiydik. Aynı zamanda Brüksel demokrat ları ile de işbirliği yapıyorduk (Marx, Demokratik Derneği'nin başkan yardımcısıydı). Ayrıca benim İn giliz ve Alman hareketi hakkında materyal gönderdi ğim *La Reforme*'daki Fransız sosyal demokratlarıyla da ilişkimiz vardı. Kısacası, radikal ve proleter örgüt ve basınla olan ilişkilerimiz tam arzuladığı mız gibiydi.

Adiller Birliği ile ilişkilerimiz şöyleydi: El bette bu kuruluşun varlığından haberdardık. Daha 1843'te Schapper, bana üyelik teklif etmişti. Bili

nen nedenlerle bu teklifi reddetmiştim. Fakat yine de bu Londralılarla sürekli haberleşiyorduk. Birliğin o zamanlar Paris seksiyonlarının liderlerinden Dr. Everbeck ile daha da yakın ilişkilerimiz vardı. Birliğin iç durumuna karışmıyorduk ama her önemli konuda bilgimiz oluyordu. Sözle, mektupla, gazetelere yazdığımız yazılarla Birliğin önde gelen üyelerinin teorik görüşlerine etki yapıyorduk. Bunların yanısıra, özel durumlarda, kurulmakta olan komünist partisinin iç işlerini ilgilendirdiği zaman, litograf bildiriler yayınlamak tüm dostlarımıza ve mektuplaştığımız kişilere postalıyorduk. Birlik de zaman zaman bu bildiriye konu olmuştu.

Westphaliyalı genç bir öğrenci olan Herman Kriege nin durumunda böyle olmuştu. Herman Kriege Amerika'ya gitmiş, kendisini Birliğin görevlisi olarak tanımlıyordu. Birliği kullanarak, Güney Amerika'yı da gitmek amacıyla deli-dolu Harro Harring ile ilişki kurdu. Daha sonra, Birlik adına, sevgiyle yanıp tuşan, aşırı derecede abartılmış romantik bir komünizmi anlatan bir gazete çıkardı. Derhal bir bildiriyle saldırıya geçtik. Etkili olmadık da değil. Birliği ilgilendirdiği kadarıyla, Kriege'nin ismi silindi.

Daha sonra Weitling, Brüksel'e geldi. Fakat artık o alçak gönüllü, kendi yetenekleri karşısında biraz ürken, komünist dünya görüşünün nasıl olduğu hakkında tam bir fikir edinmek isteyen genç terzi kalfası değildi. Artık kendi büyüklüğünü kıskananların ezmeye çalıştığı, rakiplerden, gizli düşmanlardan, her yerde tuzaklardan kuşkulanan büyük adam, yedi köyden kovulma peygamberdi. Yeryüzünde cennetin kurulması için elinde reçete bulunan bir kâhindi ve sanki karşılaştığı herkes bunu ondan çalmak istiyordu. Londra Birliği'ndekilerle takışmıştı. Fakat özellikle Marx ve karısının onu hemen men insanüstü bir sabırla karşıladıkları Brüksel'de yine herkesle arasını bozdu. Peygamberlik görevini sürdürebilmek ümidiyle sonra Amerika'ya gitti.

Bütün bu durumlar Birlik'de ve özellikle Londra'daki liderler arasında sessiz değişime katkıda bulundu. Hem basit Fransız egaliter komünizminin, hem de Weitling'in türünün yetersizliği onlara gün be gün açık oluyordu. Weitling'in, komünizmieski Hristiyan pratiğine indirgemeye çalışması (ki *Voksal Günahkârin Kutsal Kitabı*'nda buna ilişkin açık kanıtlar var), İsviçre'de hareketi ya Albrecht gibi salkların, ya da Kuhlmann gibi sahte peygamberlerin eline itti. Bir de "gerçek sosyalizm" vardı. Birkaç edebiyat düşkününün hastalığı olan bu tür, Fransız sosyalist deyimlerinin çürük bir Hegel Almancasına çevirisinden başka birşey değildi. Aşk üzerine şerbetli laflarla dolup taşıyordu (sosyalizmin bu türü üzerine, *Manifesto*'daki bölüme bakınız). Kriege ve bu tür edebiyatın okurları ile Birliğe gelen bu düşüncelerin salyalı belkemiksizliği Birliğin eski savcılarını yalnızca eğlendiriyordu. Buradan çıkarak, savundukları teorik fikirler elle tutulmaz duruma geliyor, bundan doğan pratik hatalar da giderek, daha açığa çıkıyordu. Sonuçta, Londra'dakiler Marx'ın ve benim yeni teorimizin doğruluğuna artan bir biçimde inandılar. Bu anlayışın büyümesinde Londra Birliği'nin üyesi olan iki kişinin büyük katkısı oldu. İkisi de teorik konularda diğerlerini geride bırakacak yetenekteydi. Bunlardan biri Heilbronnlu bir minyatür ressamı olan Karl Pfander, diğeri de Thüringen'de bir terzi olan Georg Eccarius idi. Pfander, bundan sekiz yıl önce Londra'da öldü. Bilgili, zeki, esprili, ince, alaylı ve diyalektik bir insandı. Eccarius ise bilindiği gibi uzun yıllar, Genel Konseyi'nde Eccarius, Pfander, Lessner, Lochner, Marx ve benim gibilerin bulunduğu Uluslararası İşçi Birliği'nin sekreterliğini yaptı. Daha sonra Eccarius bütün yaşamını, İngiliz sendikal hareketine adanmıştı.

Uzun sözün kısası, Moll 1847 baharında Brüksel'e geldi. Marx'ı ziyaret ettikten sonra Paris'e beni görmeye geldi. Görevi, bir kez daha yoldaşlarının da ricası üzerine, bizi Birlik üyeliğine davet etmektir. Görüşlerimizin doğruluğuna genel olarak ikna olmuşlardı. Aynı zamanda, Birliği geleneksel biçimlerinden ve komplocu yöntemlerinden arındırmak gerektiğine de inanmışlardı. Birliğe girerek, eleştirel komünizmimizi kongrede, manifesto biçiminde geliştirmek ve Birliğin Manifestosu olarak basılmasını sağlama fırsatı verilecekti. Aynı zamanda Birliğin eskimiş örgütlenişinin zamanın koşullarına, kendi amaçlarımıza uygun bir biçimde değiştirilmesine katkıda bulunabilecektik.

Yalnızca propaganda için bile olsa bizim, Alman işçi sınıfı içinde bir örgüte ihtiyacımız olduğunu biliyorduk. Böylesi bir örgütün, salt yerel nitelette olmadiği sürece, Almanya dışında bile gizli olması gerektiğini görmüyor da değildik. Ancak böyle bir örgüt zaten vardı: Birlik. Bizim Birlik'de eleştirdiğimiz yönler, artık Birliğin temsilcilerince de kabul ediliyordu. Yeniden örgütlenme çalışmalarına katılmamız isteniyordu. Böyle bir öneri reddedilir miydi? Doğal olarak hayır. Bunun için Birliğe girdik. Marx, Brüksel'de yakın dostlarımız arasında bir seksiyon kurdu. Ben ise Paris'teki üç seksiyonu ziyaret ettim.

Birliğin birinci kongresi 1847 yazında Londra'da yapıldı. Brüksel seksiyonunun temsilcisi Wilhelm Wolf'du. Ben Paris seksiyonunu temsil ediyordum. Ana sorun Birliğin yeniden örgütlenişiydi. Eski, mistik isimlerin her kalıntısı, komplocu günlerin artıkları silindi gitti. Birlik, seksiyonlar, gruplar yönetici gruplar, merkez komitesi ve merkez kongre diye örgütlenmişti. *Komünistler Birliği* adını aldı. Yeni tüzüğün birinci maddesi şöyle diyor: "Birliğin amacı, burjuvaziyi devirmek, proletaryanın egemenliğini kurmak, sınıf çelişkileri üzerine kurulu eski burjuva toplumunu kaldırmak ve sınıfların, özel mülkiyetin olmadığı yeni bir toplum kurmaktır..."

Örgüt baştan aşağı demokratikti: görevlileri seçimle gelmişler ve değiştirilebilirlerdi. Bu bile, tek başına, komplocu yöntemlere dönüş sevdasını kırarak nitelikteydi çünkü bu yöntemler diktatörlük gerektiriyordu. Ve Birlik, en azından olağan, barışçıl dönemlerde, salt propaganda derneğine dönüş müstül. Öyle demokratikleşmişti ki, bu yeni tüzük, seksiyonlarda tartışmaya açıldı. Tüzük, ikinci kongrede de görüşüldü ve son olarak 8 Aralık 1847'de kabul edildi. (Wermuth ve Stieber'in 1. kitabında, 239. sayfa, ek X'da bulunabilir.)

İkinci kongre aynı yılın Kasım'ıyla Aralık'ı bağlayan günlerde yapıldı. Buna Marx da katıldı. Uzun bir tartışma boyunca yeni teorisini açıkladı. Kongre en az on gün sürdü. Muhalefet ve kuşku en azından yatıştırıldı, yeni ilkeler oybirliğiyle kabul edildi ve Marx ve bana Manifesto'yu yazma görevi verildi. Biz, görevimizi gecikmeden yerine getirdik. Şubat devriminin patlamasından birkaç hafta önce, kitabın metni Londra'ya gönderildi ve orada basıldı.

O günden bu yana Manifesto dünyayı dolaştı, hemen hemen her dile çevrildi ve bugün de proleter hareketine rehberlik ediyor. Eski Birliğin sloganı olan, "Bütün insanlar kardeşler" sloganı, yerini yeni bir savaş çağrısına bıraktı: "Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!" Bu, savaşın uluslararası niteliğinin açıkça duyurulmasıydı. Onyedinci yıl sonra bu savaş çağrısı bütün dünyada Uluslararası İşçi Birliği'nin kavga sesi olarak yankılandı. Ve bu gün bütün ülkelerin savaşkan proleteriyası onu bayraklarına yazdılar.

("Komünistler Birliği'nin tarihi üzerine", Marx-Engels, Eserler, Almanca, c.21, s.207-216)